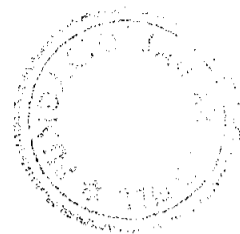

JOSEP BENET

Dossier bio-bibliogràfic
Barcelona, 1980

293

Dossier publicat per les Comissions d'independents
que donen suport a la candidatura de Josep Benet
a la Presidència de la Generalitat

I N T R O D U C C I O

La situació en què ha viscut Catalunya sota el règim franquista explica el fet que la vida, el pensament i l'obra d'algunes personalitats polítiques de la Catalunya actual siguin malconegudes, no sols del gran públic, ans també dels mateixos mitjans de comunicació social. Facilitar, doncs, el seu coneixement és una tasca positiva, molt especialment en aquesta hora en què, amb les eleccions al Parlament català, es començarà a construir la Catalunya autònoma.

Per això hem cregut oportú de presentar aquest dossier que facilita informació sobre la vida, el pensament i l'obra del senador Josep Benet, candidat al Parlament de Catalunya i a la Presidència de la Generalitat.

Josep Benet és el dirigent polític català que ha publicat un major nombre de llibres i l'únic al que li ha estat atorgat el premi de la "Lletra d'Or". Per tant, per conèixer millor el seu pensament és convenient de llegir les seves obres, des de Maragall i la Setmana Tràgica (1963) a Combat per una Catalunya autònoma (1980), com a complement a aquest dossier.

I N D E X

NOTES BIOGRAFQUES	p. 1-
Escolà de Montserrat	p. 2-
La guerra	p. 3-
Soldat de la República	p. 4-
El combat continua	p. 5-
Espanya endins	p. 6 -
De nou a Barcelona: continua els estudis mentre treballs	p. 7-
Impulsor del moviment sardanista i dels esbarts	p. 8-
Fundador i President del Front Universitari de Catalunya	p. 11-
Secretari particular de Fèlix Millet	p. 12-
Director d'empreses	p. 13
Les festes populars de Montserrat de 1947	p. 14
Casament	p. 16-
Relacions amb el moviment nacionalista basc. La primera detenció	p. 17-
Relacions amb els intel.lectuals de tot l'Estat espanyol	p. 18-
Assistència a Congressos i col.loquis internacionals	p. 19-
Les vagues de tramvies	p. 20-
La nova cançó	p. 21-
La campanya de la "P"	p. 22-
La campanya Galinsoga	p. 24-
Els fets del Palau de la Música Catalana i la detenció de Jordi Pujol	p. 25-
Campanya per salvar la vida a Jordi Conill	p. 26-
Les declaracions de l'abat Escarré a "Le Monde"	p. 27-
Intent de creació de l'Institut Internacional d'Història de la Guerra d'Espanya	p. 28-
I Jornades d'estudis sobre la cultura catalana	p. 29-
La campanya "Volem Bisbes Catalans"	p. 31-
La caputxinada	p. 32-
Campanya "Català a l'Escola"	p. 34-
La mort de l'abat Escarré	p. 35-
Retorn de la imatge de la Mare de Déu de Núria	p. 36-
L'advocat	p. 37-

Advocat en la lluita contra la repressió	p. 39-
Josep Benet promotor d'editorials	p. 47-
Josep Benet promotor de llibres	p. 49-
Josep Benet professor i conferenciant	p. 50-
L'escriptor	p. 51-
Participació en els Congressos de Cultura Catalana	p. 53-
L'Assemblea de Catalunya	p. 54-
Promotor i participant en altres activitats	p. 56-
Políticament, independent	p. 59-
Josep Benet, avui	p. 60-

L'ACTUACIÓ PARLAMENTÀRIA p. 61-

L'actuació al Senat	p. 62-
Alguns comentaris sobre discursos pronunciats per Josep Benet al Senat	p. 65-

BIBLIOGRAFIA DE JOSEP BENET AMB COMENTARIS CRÍTICS p. 79-

Llibres publicats	p. 80-
Pròlegs	p. 81-
Comentaris a "Maragall i la Setmana Tràgica"	p. 82-
Comentaris a "Catalunya sota el règim franquista"	p. 91-
Comentaris a "Barcelona a mitjan segle XIX"	p. 94-
Comentaris a "Desfeta i redreçament de Catalunya"	p. 98-

ALGUNS COMENTARIS SOBRE LA PERSONALITAT DE JOSEP BENET p.100-

CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT p.115-

ANNEX : Estudi sobre els resultats obtinguts per Josep Benet a les eleccions al Senat de març de 1979

NOTES BIOGRAPHIQUES

L'ESCOLA DE MONTSERRAT

Josep Benet i Morell va néixer el 14 d'abril de 1920 a Cervera, a la comarca de La Segarra. Per tant és un de tants barcelonins no nascuts a Barcelona. Va ser batejat el dia 27 d'abril següent, festa de la Mare de Déu de Montserrat. El seu pare era fill de Puigvert d'Agramunt, de la comarca de l'Urgell i la seva mare de la mateixa ciutat de Cervera. Tenia uns dos anys quan la seva família, de condició econòmica modesta, es traslladà a viure a Barcelona, a la barriada de Sant Andreu de Palomar. La seva mare treballà d'operària sastresa i el seu pare en el ram de la construcció i de tramviaire.

L'any 1927, quan tenia 7 anys, entrà a l'Escolania de Montserrat. Va estar-s'hi fins l'any 1934. Fou un estudiant brillant i rebé una bona educació musical. A més de cant estudià piano, orgue, violí i violoncel. L'any abans de sortir de l'Escolania va entrar-hi el seu germà petit, Francesc, el qual, després d'haver estat elegit Bisbetó, va morir essent escolà de Montserrat i fou enterrat al cementiri del Monestir.

Josep Benet conserva un excel·lent record dels set anys que passà a l'Escolania de Montserrat i des d'aquells anys ha estat sempre un gran amic del Monestir.

Va sortir de l'Escolania de Montserrat als 14 anys, i com que la seva família no disposava de mitjans econòmics per tal de facilitar-li la continuació dels seus estudis, entrà a l'Acadèmia Ramon Llull, situada al Passeig de la Bonanova, de Barcelona com a fàmul (criat). Així, treballant, anà estudiant el batxillerat. En aquella Acadèmia, que substituïa el Col·legi de Sant Ignasi, de Sarrià, dirigit pels jesuïtes -el qual amb motiu de la dissolució de la Companyia de Jesús, durant la República, havia estat incautat per l'Estat-, Benet estudià al costat d'alumnes que procedien de famílies de l'alta i mitjana burgesia catalana.

En sortir de l'Escolania de Montserrat, Josep Benet s'afilià a la Federació de Joves Cristians de Catalunya (F.J.C.), el gran moviment progressiu de la joventut catòlica catalana, del qual era president Fèlix Millet i, a la barriada de Sant Andreu de Palomar, ingressà al Casal Catòlic.

LA GUERRA

Pel juliol de 1936, amb l'alçament i la guerra, Josep Benet hagué d'interrompre els seus estudis de batxillerat, i es traslladà a viure a la barriada de Sant Andreu de Palomar, on visqué tot el temps de la guerra, exceptuant el temps que passà al front i als hospitals. A Sant Andreu vivia a casa d'uns oncles, que tenien una botiga on ell treballà. Les hores lliures les aprofità per estudiar comptabilitat a una acadèmia de la barriada i per llegir. Fou un assidu lector a la Biblioteca Popular de Sant Andreu i començà a recórrer les llibreries de vell de Barcelona, de les quals havia de convertir-se en un client habitual.

Benet, en començar la guerra, tenia 16 anys. La situació de desordre que es produí, a Catalunya, amb els assassinats i la persecució religiosa, com a conseqüència de l'alçament, no feren trontollar la fidelitat de Josep Benet a la causa de Catalunya i de la República. La primera culpa d'aquella situació era dels qui s'havien aixecat contra el govern català i el de la República. Però, Benet no acceptava que aquella situació continués durant mesos, dividint el poble de Catalunya, i impossibilitant una política catalana popular i nacional, la qual era imprescindible per guanyar aquella guerra imposada. Probablement la repugnància de Benet per la demagògia vingui d'aquella situació que li pertocà de viure.

Enmig d'aquell desordre, Josep Benet, poques setmanes després del 19 de juliol, era objecte d'una mesura que després de la guerra havia de sofrir sovint: un grup de les patrulles de control es presentava a casa seva a fer un escorcoll. El motiu era que el seu nom havia estat trobat entre els socis de l'Associació d'Antics Escolans de Montserrat.

Mentre durà la persecució religiosa, Benet fou de les persones que s'ocuparen de salvar la vida dels perseguits, de cercar-los refugis segurs, de proporcionar-los mitjans de subsistència. Així mateix s'ocupà dels religiosos que es trobaven presos a la Model -molt especialment dels monjos de Montserrat-, aportant-los paquets de queviures, etc. Finalment, participà en l'organització i el manteniment del culte clandestí.

SOLDAT DE LA REPUBLICA

A la primavera del 1938 era mobilitzada la lleva del 1941 en el territori republicà. Els mobilitzats tenien 17 o 18 anys. Per això la lleva fou batejada amb el nom de la "quinta del biberón". Fou destinat a la 60 Divisió, del XVIII Cos d'Exèrcit, que s'estava formant. Li correspongué entrar a la 95 Brigada, quart batalló, secció de transmissions. Després d'unes setmanes d'entrenament prop de Cervera, es traslladaren a peu a Montclar, a l'Urgell, on acamparen mentre s'acabaven els preparatius de l'ofensiva republicana sobre Balaguer. Iniciada l'ofensiva, Benet prengué part en els combats davant de L'Assentiu. L'ofensiva republicana fracassà. Acabada l'ofensiva el seu batalló fou traslladat a segona línia, a Butzenit de Montgai, a completar la instrucció i a participar en els treballs de fortificació. A mitjans del mes de juliol, en un dels exercicis amb bombes de ma, en fer-ne explotar una, que no havia explotat, uns trossos de metralla el feriren al pit i a l'ingle. Fou traslladat a l'hospital de primera línia, instal·lat al castell de Montclar. Benet recorda aquell hospital on veié morir molts companys. Encara avui, quan passa per la carretera d'Agramunt a Ponts, puja a Montclar a recollir-se un moment al peu del castell, on són enterrats els seus companys morts a l'hospital. De l'hospital de Montclar fou traslladat al de Cervera, on pogué ser visitat per la seva mare, germana i altres familiars, que vivien en aquella ciutat, i posteriorment fou traslladat a l'Hospital instal·lat al Col·legi dels Germans de la Doctrina Cristiana, al passeig de la Bonanova, a Barcelona. Allí li arribaren les primeres notícies del pas de l'Ebre per l'exèrcit republicà. Uns dies després començaven a arribar els primers companys de la seva Brigada ferits a l'Ebre. Finalment, fou traslladat a l'Hospital instal·lat al Col·legi de Jesús-Maria de Sant Gervasi i declarat inútil total.

Benet tornà a viure a la barriada de Sant Andreu de Palomar. I allí en caure Barcelona, continuà vivint: considerà que quedant-se a Catalunya, la seva vida no corria perill, i que, per tant, havia de quedar-se per continuar el combat.

EL COMBAT CONTINUA

El dia 26 de gener de 1939, les tropes del general Franco entraven a Barcelona. Benet, aquell dia, plorà a llàgrima viva. No s'avergonyeix de confessar-ho. Ell també formava part d'un poble vençut però no dominat. I mentre les tropes franquistes anaven ocupant la ciutat de Barcelona, jurà que continuaria el combat -costés el que costés- fins arribar a reconquerir el règim democràtic perdut, i a recuperar l'autonomia de Catalunya. Jurà que dedicaria la seva vida a servir aquests dos objectius. Hom no pot explicar-se la vida i l'obra de Josep Benet sense tenir en compte aquest jurament. Un jurament al qual ha estat sempre fidel.

ESPANYA ENDINS

Uns mesos després de l'entrada de les tropes franquistes a Barcelona, Josep Benet ja millorat de les seves ferides, era obligat, com els altres joves de la seva lleva, en 1941, a incorporar-se a l'exèrcit. La guerra havia acabat. Fou destinat a servir a Extremadura, concretament a Càceres. Aquella estada d'uns mesos a Càceres va influir molt en la vida de Josep Benet, perquè va poder comprovar personalment la duríssima repressió que havien sofert les classes populars en aquelles terres d'Extremadura, durant els anys de guerra, l'extrema misèria en què vivien els treballadors i el fet d'un caciquisme que dominava absolutament aquelles terres. Josep Benet reconeix que aquella trista realitat que va conèixer a Càceres, durant els mesos que va viure en aquella ciutat, li van fer comprendre més que cap llibre, el perquè de la immigració cap a Catalunya.

No és estrany, doncs, que Benet hagi estat una de les primeres persones d'aquest país que s'hagi preocupat del fet migratori, després de la guerra.

El mes de setembre d'aquell any 1939, Benet era traslladat a Madrid, als serveis de censura militar a Correus i Telecomunicacions. Aquí Benet inicià un primer treball continuat de resistent. Les normes de censura militar eren que les cartes escrites en català, basc o gallec, s'havien de censurar, és a dir, s'havia de tatxar el seu redactat fins a fer-lo inintel·ligible. Benet, amb altres soldats catalans, incomplí del tot aquelles normes. Esclatà la guerra mundial, i els serveis de propaganda de l'ambaixada de l'Alemanya nazi a Madrid començaren a enviar milers i milers de cartes adreçades a ciutadans de França amb el propòsit d'escampar el derrotisme. Benet amb els seus companys, es dedicà a interceptar i destruir aquelles cartes.

Després de cinc mesos de residir a Madrid, va ser llicenciat a començaments de l'any 1940, per ser fill de viuda pobre. Aquella va ser la primera estada de Benet a Madrid, ciutat on havia de viure molt sovint anys després.

DE NOU A BARCELONA: CONTINUA ELS ESTUDIS MENTRE TREBALLA

De nou a Barcelona, l'any 1940, reemprengué els seus estudis interromputs per la guerra. Calia, però, també treballar per continuar estudiant. Així treballà en diverses feines, com a corredor d'una fàbrica de galetes, com a músic, donant classes particulars, redactant guions pels quaderns infantils de l'època, que suplien el TBO no autoritzat, etc. Finalment, l'any 1943, entrà a treballar a la redacció de diccionaris i enciclopèdies de l'Editorial Spes, on col.laboraven, sota la direcció de Pau Romeva, tornat de l'exili, altres persones que també havien tornat de l'exili, com Alexandre Galí i Alexandre Cirici, i d'altres estretament lligades als moviments de resistència, com Joan Fortuny i Victòria Pujolar.

Alhora entrà al Casal Catòlic de Sant Andreu de Palomar, i a la Joventut d'Acció Catòlica, on havia de crear el primer Esbart Dansaire. També fou elegit secretari general del moviment dels estudiants catòlics, en el Consell Diocesà d'Acció Catòlica, de Barcelona, en un intent de reorganitzar l'antiga Federació de Joves Cristians de Catalunya (F.J.C.), sota el nom de Joventut Catòlica, imposat aleshores. Al cap d'un temps, però, en no ser això possible, i donada la impossibilitat de poder actuar sense haver de renunciar a la catalanitat i haver d'acceptar el "nacional-catolicismo", dimití del càrrec, com altres dirigents catalans d'aquella època.

Mentrestant, havia entrat a la Universitat de Barcelona, a la Facultat de Dret, i fundava el Front Universitari de Resistència Catalana, la primera organització exclusivament universitària fundada a Barcelona, del qual fou nomenat president.

IMPULSOR DEL MOVIMENT SARDANISTA I DELS ESBARTS

Una de les primeres preocupacions de Josep Benet en tornar a Barcelona, l'any 1940, en el seu propòsit de treballar pel redreçament del país, fou la d'aconseguir de reconquistar espais en la vida social de Catalunya, on es pogués manifestar la catalanitat. Aquests espais no es podien reconquistar en cap activitat pública en la qual intervingués la utilització de la llengua catalana, car la utilització d'aquesta llengua en les activitats públiques, com reunions, conferències, ensenyament, ràdio, premsa... era del tot prohibida. Calia, doncs, actuar en altres camps. Un en el qual l'actuació era possible era el de la dansa popular.

A Barcelona, l'any 1939, les autoritats franquistes havien prohibit del tot les sardanes i els ballets populars catalans. Josep Benet fou un dels primers que vencé aquesta prohibició, actuant amb habilitat. Així, fou dels primers que contribuí a l'organització de ballades de sardanes a la barriada de Sant Andreu de Palomar, on vivia. Després, al Casal Catòlic de Sant Andreu creà l'Agrupació Folklòrica Iuventus, l'any 1941, de la qual fou president, i nomenà assessor d'aquest Esbart Manuel Cubeles. En aquest Esbart s'inicià, sota el guiatge tècnic de Cubeles, la renovació del ballet català que havia de conduir fins a la creació de l'Esbart Verdaguer i l'Obra del Ballet Popular.

Manuel Cubeles ha escrit: "La meva vinculació definitiva amb el mestre Serra -diguem-ne professional- començà amb una trobada casual, davant la Telefònica de la Plaça de Catalunya, amb Josep Benet i Morell. Inquiets tots dos pel què passa i cercant possibles camins, determinem aprofitar-nos de la dansa popular -que és el meu terreny- per iniciar un moviment de conscienciació. Aquella trobada significà l'inici de la llarga i històrica singladura que tindrà com a fita la creació de l'Esbart Verdaguer del qual Joaquim Serra serà un home cabdal." L'aportació musical de Joaquim Serra havia de ser decisiva en aquella renovació de la dansa popular. Manuel Cubeles recorda:

"En tot el llarg procés de gestació de l'Esbart (Verdaguer), al qual Josep Benet havia posat fil a l'agulla, tot el material musical va ésser fet per Joaquim Serra -Casal Catòlic de Sant Andreu, Centre Cultural de la Cruz Roja Española, Centre Parroquial de Santa Madrona i Palau de la Música Catalana." (El meu record de Joaquim Serra, al disc "Joaquim Serra i Coromines", Col.lecció Clàssica de la Sardana).

Sobre la creació de l'Obra del Ballet Popular Josep Mainar i Jaume Vilalta , escriuen:

"En potència, allò que seria l'Obra del Ballet Popular, neix de manera informal a finals de 1939, i fins el 1942 desenvolupa les seves activitats en el marc dels centres catòlics de barriada, on (Cubeles) junt amb Josep Benet Morell porta a terme els seus propòsits, ajudant els grups petits, i aglutinant-los per tal d'assolir allò que es proposa. La primera conseqüència va ésser la creació de l'Esbart Verdaguer, en íntima col.laboració amb el mestre Lluís Moreno Pallí."

(Josep Mainar i Jaume Vilalta: La Sardana. I. El fet històric, p.159)

El moviment sardanístic i l'obra dels esbarts dansaires anaven avançant. L'any 1946 es donava un altre pas endavant. Josep Mainar i Jaume Vilalta el recorden així:

"En aquest cop d'ala del fènix renaixent de la sardana, gent novella, com són els de l'Esbart Verdaguer, instal·len l'any 1946 la seva oficina al carrer Jonqueres, a la planta 10-C, del número 16, en un espai més aviat reduït. Al volt de Cubeles, de Benet-Morell, de Moreno Pallí i de Mainar, s'arriba a congregar un notable equip d'entesos, entre d'altres, Cirici Pellicer, Jaume Picas i Oriol Pascual, que preparà la formació d'una entitat de línies més avançades que la resta d'esbarts, en tot el que feia referència a documentació, presentació escènica i, ben especialment, a l'expressió de les danses; però folklore a part, també hi era estudiada la sardana-música com a vehicle d'un tipus de dansa popular que estava en un lapse, dins el

seu procés d'extensió." (Op. cit.p. 135)

L'any 1947 serà un any decisiu en la història del ressorgiment del moviment sardanista i dels esbarts de la postguerra. El secretariat de la Comissió Abat Oliba, que dirigeix Josep Benet, invità a participar en les grans festes que es celebraran a Montserrat tot el poble de Catalunya, i d'una manera especial els excursionistes, els escaladors, els sardanistes, els esbarts, etc. Dins les festes montserratinas la Comissió Sardanista de la Comissió Abat Oliba, organitzà l'aplec del 8 de juny de 1947, en el qual es féu ofrena de la Llàntia dels Sardanistes, convocà també un concurs de sardanes per a dues cobles i aconseguí que es superés la vella divisió dels sardanistes entre els procedents del "Foment de la Sardana" i l'"Agrupació Sardanista" que es mantenia des d'abans de la guerra. Manuel Cubeles en l'escrit esmentat recorda: "Els homes del Secretariat sabien -tot i que ambdues entitats (el Foment i l'Agrupació) estaven clausurades- que el problema (de la divisió) subsistia en les activitats subterrànies que es duïen a terme. Per a això varen fer-se diverses reunions -allà vaig descobrir la gran capacitat negociadora de l'amic Josep Benet-. Finalment Ramon Barquer, un dels homes més decisius i impressionants del moviment sardanista a Catalunya, perdut desgraciadament ja fa anys, i Josep Mainar, establiren -junt amb altres admirats amics que no esmento, perquè temo descuidar-me'n algun- un acord, jo diria històric, que va rellançar novament l'activisme sardanista a la palestra. De les reunions d'aquells moments va néixer l'admirable Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona, i altres activitats"

L'any 1948, Josep Benet com a membre de la Junta de l'Esbart Verdaguer, acompanyà l'Esbart a València, on va actuar amb un gran èxit. Aquella va ésser la primera visita que una entitat cultural del Principat feia a la capital del País Valencià, després de la guerra. Fins els anys cinquanta, Josep Benet continuà essent de la Junta d'aquell Esbart.

Josep Benet ha estat un dels principals reorganitzadors i impulsors del ressorgiment del moviment sardanístic i del dels esbarts dansaires, després de la desfeta de l'any 1939.

L'any 1943, el Front Universitari de Resistència Catalana (F.U.R.C.), fundat per Josep Benet, es dissolgué i es creà el Front Universitari de Catalunya (F.U.C.), del qual Benet fou nomenat president. Benet presidí els dos Consells Nacionals que celebrà el F.U.C., el primer a Montserrat, el segon en els boscos de Poblet. En el primer Congrés fou el redactor de la ponència sobre "Política Nacional Catalana".

Durant els primers temps, fou el director de l'òrgan del F.U.C., Orientacions i s'ocupà dels Grups d'Acció d'aquell moviment universitari, que depenien de la presidència.

El Front Universitari de Catalunya, fundat i presidit per Josep Benet, fou la primera organització d'espirit unitari que es creà a Catalunya, després de la desfeta del 1939. En el F.U.C. convivien estudiants nacionalistes, demòcrata-cristians, socialistes i comunistes. Creients i no creients.

Més endavant, Benet participà en la fundació dels Grups Nacionals de Resistència (G.N.R.), en representació del Front Universitari de Catalunya, així com en la reorganització a l'interior de Catalunya de la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya (F.N.E.C.).

L'any 1945 fou un dels fundadors de Miramar, l'organització clandestina al servei de la cultura catalana, que presidí Maurici Serrahima.

Mentre durà la segona guerra mundial, col·laborà, com altres resistents catalans, amb els serveis d'informació dels aliats.

L'any 1946 va fer el primer viatge clandestí a França, com a president del F.U.C., per posar-se en contacte directament amb els grups i personalitats catalanes que actuaven a l'exili.

També durant aquells anys quaranta, participà a Madrid, en les reunions que a nivell d'Estat es feren per tal d'intentar coordinar i unificar els diversos moviments de resistència. En aquelles reunions, al costat de Joan Sansa, delegat permanent del F.U.C. a Madrid, conegué i feu amistat amb personalitats que han tingut una gran importància en la política i la cultura, com el gran galleguista Ramon Piñeiro.

SECRETARI PARTICULAR DE FELIX MILLET

A l'estiu de l'any 1944 entrà com a professor particular dels fills de Fèlix Millet i Maristany, a la seva finca de L'Ametlla del Vallès. Allí conegué Fèlix Millet, i passat l'estiu es convertí en el seu secretari particular.

El treball a la secretaria de Fèlix Millet i Maristany, en aquells anys en que aquesta personalitat catalana ocupava un lloc molt important en el món financer a l'Estat espanyol, permeté a Josep Benet de conèixer aquest món i moltes de les seves personalitats, especialment de Madrid, on viatjava sovint.

Mentrestant, Benet assistia als cursos d'Economia Política, que donava Salvador Millet i Bel als Estudis Universitaris Catalans, que funcionaven clandestinament. L'any 1945 Benet fundava el que probablement va ser el primer butlletí de circulació privada que aplegava informacions i comentaris sobre el món econòmic i financer, el qual posteriorment, sota la direcció de Josep M. Llinàs i Raurell, es titulà "Angelos", i passà a dependre del Banc Central.

DIRECTOR D'EMPRESES

Després de passar uns anys com a secretari particular de Fèlix Millet, Josep Benet treballà uns anys com a director d'un grup d'importantes empreses immobiliàries de Barcelona, lligades al Grup Millet, i d'una productora cinematogràfica. L'any 1952 es decidí, però, d'abandonar aquestes activitats i dedicar-se exclusivament a l'exercici lliure de l'advocacia. Així podria dedicar-se amb més llibertat a les activitats culturals i polítiques clandestines, que mai no havia abandonat.

LES FESTES POPULARS DE MONTSERRAT DE 1947

A finals de l'estiu de 1946, l'abat Escarré i Fèlix Millet demanaren a Josep Benet que, abandonant la seva feina professional, s'encarregués de l'organització de la Secretària de la Comissió Abat Oliva, que havia d'organitzar les festes populars de Montserrat, l'any 1947, amb motiu de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat. Benet acceptà l'encàrrec.

La Comissió Abat Oliva constava d'una Comissió Central, presidida per Fèlix Escales i d'un Secretari General que era Fèlix Millet. Era integrada per un centenar de persones de diferents estaments i d'ideologies diverses. Comissions semblants, bé que no tan nombroses foren constituïdes a les capitals de les comarques i a centenars de pobles d'arreu del Principat, a més de constituir-se Comissions a les Illes i al País Valencià. Aquella Comissió Abat Oliva fou la primera organització que, després de la guerra, utilitzà públicament la divisió comarcal de Catalunya, realitzada per la Generalitat de Catalunya. En la Comissió Abat Oliva convisqueren persones que havien combatut o estat perseguides en una banda o altra durant la passada guerra i àdhuc algunes condemnades a mort.

Durant la preparació i celebració d'aquelles festes es parlà en català per primera vegada, des de 1939, en actes públics, i també es va fer la primera crida pública a favor de la reconciliació nacional entre tots els catalans.

Josep Benet, doncs, fou el cap del Secretariat de la Comissió, i, com a tal, organitzà les festes i molt especialment la gran festa que es celebrà a Montserrat el 27 d'abril de 1947, i s'ocupà alhora, que una gran bandera catalana, col·locada per un grup de resistents, presidís la festa, des del cim del "gorro frigi". Referint-se a aquesta festa, Maurici Serrahima va escriure en les seves Memòries:

"Havent dinat -era molt tard-, vaig (...) voler pujar a veure en Benet, que portava tancat en una cel·la, tota l'organització fins al darrer detall, i donava les instruccions per als altaveus; s'hi va estar, entre dos telèfons i amb un bloc i un llapis al davant, més de vint-i-

quatre hores, sense interrupció. El vaig trobar exhaurit, amb una cara grisa, gairebé de mort, i em va dir que ningú s'havia preocupat -eren les sis de la tarda- de portar-li dinar, ni tabac... Magnífic! els altres, fent els gegants per fora!... Li vaig deixar totes les cigaretes que portava i, ràpidament, li vaig fer pujar entrepans i cervesa i més tabac. Passada una estona, hi vaig tornar; s'havia refet una mica, i l'activitat ja no era tan intensa. Em va contar la feina que havia tingut a calmar l'esverament de molts dirigents quan, amb la claror del matí, va aparèixer la bandera en una de les roques més altes que es veuen des de la plaça, prop de Sant Joan, i molt lluny del recinte del monestir. No va passar res, és clar. Si tot ha anat bé, ell hi té el vuitanta per cent del mèrit, i potser encara em quedo curt." (SERRAHIMA, Del passat quan era present, I, pp. 405-406)

Bibliografia: Serra d'Or, Octubre 1971 i abril 1977.

CASAMENT

El 18 de novembre de 1948 Josep Benet es casava amb Florència Ventura i Monteys, professora de música, filla d'un metge de la barriada de Sant Andreu de Palomar, on havia nascut. Promesos des de l'any 1943, Florència Ventura havia compartit el treball clandestí de Josep Benet. La boda tingué lloc a Montserrat, i els casà l'abat Aureli M. Escarré, precisament el dia en què l'abat celebrava la seva festa onomàstica.

RELACIONS AMB EL MOVIMENT NACIONALISTA BASC. LA PRIMERA DETENCIÓ

Pel mes d'agost del 1946, Josep Benet, s'entrevistava a Barcelona amb el diputat laborista Francis Noel-Baker, el qual, acompanyat per representants del govern basc a l'exili, visità clandestinament Catalunya, Madrid i Euzkadi, per tal de conèixer i establir contactes amb els moviments de resistència.

Josep Benet durant aquests primers anys quaranta mantingué una relació constant amb els representants que el govern basc a l'exili mantenia a Barcelona, per tal de relacionar-se amb la resistència catalana. Un d'aquests representants va ser, sota el nom de Fèlix Egúia, l'actual senador del PNB, José Elósegui, el comandant de gudaris que es trobava a Guernika el dia del bombardeig franquista, que l'any 1970, al frontó Anoeta, de San Sebastián, es llençà entre flames davant Franco, al crit de "Gora Euzkadi Askatuta".

Pel setembre de 1947, com a conseqüència de la detenció del representant del govern basc a Barcelona, Letamendi, Benet era detingut. Després de passar 72 hores en els locals de la "Jefatura Superior de Policia", on fou sotmès a constants interrogatoris, fou deixat en llibertat. Aquella detenció de Josep Benet fou la primera d'una sèrie de detencions, la última de les quals fou el mes de novembre de 1971.

Benet ha mantingut des dels temps de la guerra una relació molt amical amb els dirigents i militants del moviment nacionalista basc. Durant els difícils anys quaranta, amb els delegats del govern basc a l'exili, a Barcelona. Més endavant a París, s'entrevistà amb el Lendakari Aguirre, el canonge Onaindia (el famós padre Olaso, de Radio París), i, mort Aguirre, amb el nou Lendakari Leizaola i amb Manuel Irujo. És natural, doncs, que Benet fos un dels poquíssims catalans invitats a rebre el lendakari Leizaola, en retornar a Euzkadi, el 15 de desembre de 1979.

RELACIONS AMB ELS INTEL·LECTUALS DE TOT L'ESTAT ESPANYOL

Una de les preocupacions de Josep Benet, des dels anys més difícils de la clandestinitat, fou la d'establir i mantenir relacions entre els intel·lectuals catalans i els intel·lectuals democràtics dels altres pobles de l'Estat. Per això participà, sempre que li fou possible, en les reunions que, primerament clandestines i posteriorment públiques, es celebraren des dels anys seixanta. En aquestes reunions presentà ponències sobre la situació de la llengua i la cultura de Catalunya i estudis sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, de l'any 1932. Aquestes reunions se celebraren, entre altres indrets, a Montserrat, a L'Ametlla del Vallès, a Madrid, a Toledo, a can Bordoï de La Roca, i, últimament, a Salamanca. En aquestes reunions, entre altres personalitats de la cultura castellana, hi assistiren Dionisio Ridruejo, Pedro Laín Entralgo, Fernando Chueca Goitia, Jesús Prados Arrarte, José Maria Areilza, Juan Marichal, Paulino Garagorri, Antonio Menchaca, Pablo Martí Zaro, de la basca, com Manuel Lasarte i Carlos Santamaría i de la gallega, com Domingo García Sabell.

El 16 de gener de 1977, pronuncià el discurs inaugural de la 1ª Reunió d'Intel·lectuals, Professionals i Artistes de les diverses nacions i regions de l'Estat espanyol, celebrada a la Universitat de Barcelona. El text d'aquest discurs ha estat publicat al volum Desfeta i Redreçament de Catalunya, editat el 1978.

Es dins d'aquesta actuació que Josep Benet promogué per dues vegades, durant els anys seixanta, la firma d'una declaració pública dels intel·lectuals de llengua castellana, en la qual es protestés per la persecució que patia la llengua i la cultura catalanes i es reclamés el ple reconeixement dels drets de la llengua i la cultura catalanes perseguides. El document havia de ser encapçalat per la signatura de Ramon Menéndez Pidal. Desgraciadament les dues iniciatives no es convertiren en realitat.

Fidel a la seva constant col·laboració amb els altres pobles, Benet signà pràcticament totes les declaracions que els intel·lectuals a nivell d'Estat van fer públiques en defensa dels drets de la persona humana i contra la repressió.

ASSISTENCIA A CONGRESSOS I COL·LOQUIS INTERNACIONALS

Josep Benet ha assistit durant la seva vida a diversos congressos i col·loquis internacionals. Per exemple, mentre milità a Unió Democràtica de Catalunya, durant els anys cinquanta, assistí com invitat oficial al congrés del Moviment Republicà Popular (M.R.P.), el partit demòcrata-cristià francès, celebrat a París, i, més endavant, al congrés de la Democràcia-Cristiana italiana, celebrat a la ciutat de Trento. També assistí, com invitat, als Col·loquis Internacionals que organitzava l'alcalde de Florència, Giogio La Pira, de qui Benet fou amic, en aquella ciutat italiana. Posteriorment, la denegació de passaport per part de les autoritats franquistes, li impedí durant molts anys d'assistir a molts dels Congressos on era invitat. Darrerament, l'any 1978, com a President de l'Associació per a les Nacions Unides a Espanya, assistí al Congrés Regional Europeu de la Federació Mundial de les Associacions per a les Nacions Unides, celebrat a Bratislava, a Txecoslovàquia.

LES VAGUES DE TRAMVIES

Josep Benet, naturalment, participà en la vaga de tramvies de 1951. Però, la seva intervenció més important fou en la de l'any 1957. En aquesta vaga formà part del comitè de vaga i fou redactor i s'ocupà de fer imprimir alguns dels fulls clandestins més interessants que s'editaren. El text d'un d'aquests fulls ha estat reproduït en el seu darrer llibre Combat per una Catalunya autònoma.

Durant la vaga de 1957, per encàrrec del comitè de vaga, Josep Benet, amb Joan Reventós, es traslladà a Madrid per tal de promoure en aquesta ciutat un moviment semblant al de Barcelona. Allí s'entrevistaren, entre altres, amb Dionisio Ridruejo i amb Francisco de Luís, conseller-delegat de l'Editorial Catòlica.

Mentre durà la vaga, Benet celebrà diverses entrevistes molt importants, a casa dels eu amic Jaume Vicens i Vives, amb Santiago Nadal i altres personalitats monàrquiques; amigues del capità general de Catalunya, Juan Bautista Sánchez. Esperem que algun dia escriurà la història d'aquella vaga del 1957, un esdeveniment que hauria pogut canviar la situació política a Espanya.

A finals de 1958, Josep Benet cregué que les circumstàncies polítiques i culturals permetien de fer un pas endavant en el camí del redreçament de Catalunya i de la reconquesta de la identitat nacional. Calia, doncs, intentar-lo. Aquest pas consistia en emprendre una campanya per tal d'aconseguir que existís una cançó catalana actual.

Creia que a la censura franquista, a finals dels anys cinquanta, li seria pràcticament impossible d'oposar-se del tot a aquella nova manifestació de catalanitat, si es promovia amb empena, habilitat i eficàcia.

Benet, com es habitual en el seu comportament, demanà la col·laboració d'altres personalitats per iniciar la campanya. En aquest cas molt especialment la del poeta Lluís Serrahima, al qual exposà el seu pla i les seves idees, i li demanà d'acord amb el que li exposà que escrivís un article a la revista Germinàbit, sota el títol "Ens calen cançons d'ara". L'article fou publicat pel gener de 1959. I així començà un moviment que havia de produir el fenomen importantíssim de la "nova cançó".

El mes de gener de 1959, Josep Benet proposà als principals partits i grups de l'oposició clandestina al règim franquista, l'organització d'una campanya unitària de protesta contra el règim, que per la seva significació i realització pogués ser àmpliament seguida pel poble català. La campanya havia de consistir simplement en fer aparèixer als murs de tot Catalunya, la lletra "P", inicial de la paraula protesta.

La proposició fou acceptada per tots els partits i grups, però a l'hora de decidir les organitzacions que signarien la crida a la campanya, que havia estat redactada per Josep Benet i el text de la qual tots havien acceptat, gairebé totes les organitzacions es negaren a signar-la, si entre els signants apareixia el P.S.U.C., partit que des del començament havia donat el seu acord a la campanya. La divisió entre les forces de l'oposició, en aquell any 1959, encara persistia fins el punt de negar-se a signar cap document conjuntament. Josep Benet, que des de feia anys treballava per arribar a aconseguir la reconciliació i la unitat entre totes les forces de la clandestinitat, es negà a acceptar aquella exclusió en una campanya que havia de ser precisament unitària. Tanmateix, el veto a la signatura del P.S.U.C. fou mantingut. Davant aquella situació que podia fer fracassar la campanya, hom arribà a l'acord que la crida fos signada únicament pel Partit Demòcrata-Cristià de Catalunya i l'Aliança de Treballadors Cristians de Catalunya, denominacions amb les quals havia actuat algunes vegades el grup de resistència que dirigia Josep Benet, i que posteriorment les altres organitzacions anessin adherint-se successivament a la campanya. Així es féu.

La campanya que durà els mesos de febrer i març fou un èxit.

Pocs dies després d'iniciada, fou detingut, una vegada més, Josep Benet, acusat de ser-ne el promotor. Durant unes cinc setmanes hagué de comparèixer diàriament davant la Brigada Social, a la "Jefatura Superior de Policia" de Barcelona, on era sotmès a llargs interrogatoris, i, alguna nit, obligat a passar-la als calabossos. El diari parisenc "Le Monde" del 19 de març, després d'explicar que, des de feia un mes, els murs de Barcelona es cobrien regularment cada nit de la lletra "P", inicial de la paraula

la "Protesta", símbol de resistència al règim, escrivia: "D'abord hésitantes et molles, les autorités semblent depuis quelques jours changer d'attitude: l'avocat catholique de gauche Joseph Benet i Morell -dont les liens avec le prieur de l'abbaye de Montserrat sont bien connus- serait actuellement soumis à des séries d'interrogatoires quotidiens. Son éventuelle arrestation ne manquerait pas de provoquer quelques remous dans la capitale catalane. En effet, ce serait pratiquement la première fois que le régime du général Franco attaquerait de front une personnalité catholique connue; on ne saurait dire d'avance quelles pourraient être sur les milieux ecclésiastiques dans lesquels l'avocat catalan est particulièrement estimé."

Finalment, la policia no pogué demostrar que Josep Benet fos el promotor de la campanya, i es veié obligada a deixar-lo en llibertat.

Acusats d'haver participat en la campanya de la "P" foren detinguts els estudiants Manuel Vázquez Montalbán i Mínguez.

L'any 1959, Josep Benet proposà a Jordi Pujol l'organització d'una campanya contra el director de "La Vanguardia" "Española", de Barcelona, Luis Galinsoga, el qual a l'església de Sant Ildefons havia insultat greument tots els catalans, pel fet que en aquella església s'hagués predicat en llengua catalana. Pujol acceptà la proposta i s'encarregà de la direcció d'aquella campanya que tanta amplitud i tant èxit aconseguí, i en la qual Benet també col.laborà.

1960

ELS FETS DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA I LA DETENCIÓ DE JORDI PUJOL

El mes de maig de 1960, durant una visita a Barcelona del general Franco, es celebrà al Palau de la Música Catalana un concert, al final del qual una part del públic reclamà de l'Orfeó Català que cantés el Cant de la Senyera, l'himne de l'Orfeó prohibit des de 1939. En no fer-ho, una part del públic inicià el cant. La policia intervingué i foren practicades diverses detencions. Als detinguts se'ls va maltractar i torturar. Uns dies després, com a conseqüència d'aquelles detencions era detingut Jordi Pujol, acusat de ser l'autor del full clandestí que circulava durant aquells dies, titulat "Us presentem el general Franco".- Aquells maltractes i tortures provocaren una àmplia campanya de protesta ciutadana.

Jordi Pujol, des de la "Jefatura Superior de Policia", on fou torturat, aconseguí de fer avisar Josep Benet que corria el risc de ser detingut, i, com a conseqüència, Benet s'amagà i visqué a la clandestinitat durant tres mesos. Des de la clandestinitat, però, continuà actuant, i fou el redactor de molts dels fulls clandestins que corregueren durant aquells mesos protestant contra la detenció, el consell de guerra i la condemna de Jordi Pujol. El mes de setembre següent es reintegrà a la vida normal.

CAMPANYA PER SALVAR LA VIDA A JORDI CONILL

L'any 1962 Josep Benet intervingué en la campanya per salvar la vida de Jordi Conill, el qual anava a ser condemnat a mort. Benet mobilitzà una bona part de la premsa mundial i molt especialment aconseguí d'informar exactament al cardenal Montini, arquebisbe de Milà, i futur Papa Pau VI, i de demanar-li la seva intervenció. Aquesta intervenció del cardenal influí decisivament en el salvament de Conill, i desencadenà una gran campanya contra Montini en la premsa franquista de l'època. Josep Benet, a conseqüència de la seva actuació, hagué de viure durant un temps a la clandestinitat.

Les famoses declaracions de l'abat Escarré a "Le Monde" foren fetes a iniciativa de Josep Benet.

Benet mitjan l'any 1963 havia suggerit a l'abat Escarré de fer unes declaracions en les quals donés a conèixer públicament la seva posició, com a eclesiàstic català, davant la situació en què es trobava Catalunya sota el règim franquista, trencant amb el silenci que mantenien les autoritats eclesiàstiques. L'abat Escarré acceptà de fer-les, en el moment que Benet cregués més oportú.

El mes de novembre Josep Benet amb Albert Manent decidiren que havia arribat aquest moment, i organitzaren el viatge del periodista José Antonio Novais, corresponsal a Madrid de "Le Monde", a Montserrat, on fou rebut per l'abat Escarré. Les declaracions es publicaren a "Le Monde" del 14 de novembre, a primera pàgina.

Josep Benet des dels començaments dels anys cinquanta mantingué una excel·lent relació amb alguns dels periodistes de "Le Monde". Gran part de l'interès que aquest prestigiós diari demostrà per les qüestions de Catalunya, sota el règim franquista, es degué a l'activitat silenciosa de Josep Benet.

BIBLIOGRAFIA:

Albert Manent : Les declaracions de l'abat Escarré a "Le Monde". Crònica d'un testimoni. "Serra d'Or", desembre 1978, pp. 71-74.
També, Josep Massot i Muntaner, Els creadors del Montserrat modern, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, pp. 235-239.

INTENT DE CREACIO DE L'INSTITUT INTERNACIONAL D'HISTORIA DE LA GUERRA
D'ESPANYA (1936-1939) 1964

Josep Benet sempre ha estat preocupat per la manca d'institucions culturals, socials i polítiques d'àmbit internacional, que tinguin la seva seu a Barcelona. Amb el propòsit de dotar aquesta ciutat d'una d'aquestes institucions, l'any 1964, amb motiu de complir-se el XXV aniversari de l'acabament de la guerra d'Espanya, cregué que havia arribat el moment de crear l'Institut Internacional d'Història de la Guerra d'Espanya (1936-1939), el qual, de moment, tindria la seu a París, però que seria traslladada a Barcelona, quan desaparegués la dictadura franquista.

Benet elaborà un ampli estudi sobre la creació i funcionament de l'Institut, aconseguí la promesa de col.laboració econòmica i àdhuc de lliurament de fons documentals molt importants en diversos països del món, i, a més, aconseguí que d'una de les biblioteques més interessants sobre el tema de la Guerra d'Espanya que existia en el món, en aquell moment, hom n'oferís la cessió en unes condicions extraordinàriament favorables.

Dissortadament, la manca d'imaginació i de col.laboració econòmica que Josep Benet trobà entre les persones de Catalunya a les quals proposà la creació d'aquest Institut Internacional, féu fracassar aquell intent.

A finals de 1965, Josep Benet proposà a Fèlix Millet, que era president d'Omnium Cultural, la celebració d'unes jornades d'estudis, en les quals participessin intel·lectuals i empresaris catalans, per tal d'examinar la situació de la cultura catalana i intentar d'arribar a la formulació d'un ampli programa d'actuació, no solament limitat a la defensa de la cultura catalana, ans també destinat a aconseguir la seva promoció.

Fèlix Millet acceptà el suggeriment, oferí la seva casa de l'Ametlla del Vallès, com a lloc adient per celebrar les Jornades, i demanà que el mateix Josep Benet s'encarregués d'organitzar-les.

Les Jornades se celebraren els dies 8 i 9 de gener de 1966. Josep Benet presentà la primera ponència titulada "La cultura catalana: de la supervivència al redreçament"; la segona ponència fou presentada per Josep M. Castellet, sota el títol "La difusió de la cultura catalana al exterior". La tercera, a càrrec d'Alexandre Ciriaci i Pellicer, era "La plàstica com a eina d'expansió de la cultura catalana al món". Presentaren comunicacions a la 2ª Ponència Joaquim Molas i Ricard Salvat.

Com a resultat de les Jornades s'aprovà un ampli pla d'actuació amb la creació d'una Comissió encarregada de dur-lo a terme. Malauradament aquell pla, per diverses raons, només es pogué realitzar en una mínima part.

El text de la ponència presentada per Josep Benet en aquestes Jornades "La cultura catalana: de la supervivència al redreçament" ha estat publicat en el seu darrer llibre Combat per una Catalunya autònoma.

Josep Benet, en assabentar-se del nomenament del Dr. Marcelo González Martín, com a arquebisbe-coadjutor de l'arxidiòcesi de Barcelona, prengué immediatament la iniciativa de llençar la campanya "Volem Bisbes Catalans", com a protesta d'aquell nomenament fet pel Vaticà, després d'haver el govern franquista fet ús del anomenat "dret de presentació". A "Le Monde" del 4 de març es publicaven unes declaracions de Josep Benet protestant d'aquell nomenament en les quals es deia: "Pour-
quoi refuse-t-on aux Catalans un droit que l'on reconnaît aux Eglises
afro-asiatiques?", a déclaré l'avocat et historien catholique Josep Benet. Il a ajouté que la nomination de Mgr. Marcelo González Martín "détruit les grands espoirs que les Catalans avaient fondé sur le Concile".

Fins el final de la Campanya Josep Benet participà en la Comissió encarregada de dirigir-la. Així mateix prengué part en la redacció de l'obra: Le Vatican et la Catalogne. Le problème de la nomination des évêques dans l'église d'aujourd'hui, editada primerament l'any 1967 i l'any 1971 en segona edició augmentada per Edicions Catalanes de París.

La constitució del Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona, el 9 de març de 1966, fou un punt culminant del moviment universitari català i, alhora, l'inici d'una nova etapa en la política catalana, la de la creació d'organismes unitaris.

Josep Benet havia d'assistir a l'assemblea celebrada pels estudiants al convent dels Caputxins de Sarrià, al costat d'una trentena d'intel.lectuals que donaven suport als estudiants. Hi havia d'acompanyar, a més, un equip de la televisió francesa que es trobava a Barcelona, el director del qual era amic de Benet, que s'havia compromès a fer un reportatge de l'acte. A última hora, però, l'equip de la televisió no volgué córrer el risc d'una intervenció policial en una assemblea que era il.legal i, malgrat els raonaments de Benet, renuncià a anar-hi. Això motivà un retard que féu ja impossible l'entrada de Benet al convent dels caputxins, el qual fou encerclat per la policia, que sotmeté els més de quatre-cents reunits a un setge de tres dies.

Fou a casa de Josep Benet on es feren els primers contactes per tal d'organitzar la solidaritat amb els tancats al convent i, des d'allí, es coordinaren la majoria de les accions de suport. Persones de totes les tendències polítiques es reuniren a casa de Benet i en l'organització d'aquella activitat solidària amb els tancats, es trencaren de fet les exclusions que encara feien alguns grups polítics catalans respecte a la presència del P.S.U.C. en els organismes unitaris. D'aquelles reunions a casa de Benet nasqué la Taula Rodona, primer organisme veritablement unitari de les forces catalanes anti-franquistes des del final de la guerra.

Josep Benet es féu càrrec, com a advocat, ajudat per Josep Solé i Barberà i Salvador Casanovas, dels recursos contra les multes imposades als intel.lectuals que havien assistit a la Caputxinada i ajudà Pere Portabella en l'organització, a París, d'una exposició i subhasta d'obres i manuscrits donats per pintors i escriptors de prestigi internacional, celebrada al Palais Galliera, per recollir diners

per fer efectives aquelles multes.

Benet tingué, a més, un paper destacar en els organismes unitaris que es crearen arran de la Caputxinada. Així, formà part de la Taula Rodona, i participà activament en la Comissió Catalana d'Amnistia, en la creació de la Comissió Catalana de Solidaritat amb els presos i perseguits, en la Comissió unitària de l'Onze de Setembre, en el Comitè Català pro-Vietnam, així com en tot el procés que dugué a la constitució de l'Assemblea de Catalunya.

Josep Benet des dels primers anys quaranta es preocupà de l'organització de cursos i cursets d'ensenyament del català a la clandestinitat, mentre l'ensenyament d'aquest idioma era prohibit. A finals dels anys cinquanta, quan ja eren bastant nombrosos els cursos d'aquest idioma que es donaven, promogué la constitució d'un Patronat d'ajut de l'ensenyament del català, integrat per l'abat Escarré, Fèlix Millet, Francesc d'A. Ripoll, Domènec Valls i Taberner i Jaume Vicens i Vives amb l'objectiu d'ajudar econòmicament els professors de les classes clandestines de català.

L'any 1963 signava la crida dels intel·lectuals catalans al poble de Catalunya, perquè participés en la campanya per aconseguir l'ús públic i oficial de la llengua catalana.

L'any 1968, Josep Benet llançava la iniciativa d'organitzar una àmplia campanya a favor del "català a l'Escola". Omnium Cultural acceptà la iniciativa i facilità els mitjans materials per a la seva realització. Durant uns mesos Benet es dedicà, ajudat per un equip de col·laboradors, a l'organització d'aquesta campanya, que aconseguí una gran importància. Unes dues mil entitats de Catalunya, entre les quals es trobaven les més importants, s'hi adheriren. Amb motiu d'aquesta campanya es demanà a José Maria Pemán que publicés un article favorable a la llengua catalana. Fou l'article "Un vaso de agua calara", que publicà al diari de Madrid ABC.

El dilluns, dia 14 d'octubre de 1968, l'abat Aureli Ma. Escarré, greument malalt, tornava de l'exili, i era hospitalitzat en una clínica de Barcelona. Una setmana després, a les darreres hores del diumenge dia 20 d'octubre, moria a la clínica.

Josep Benet arribà a la clínica uns minuts després de la seva mort. Immediatament es posà a la disposició de l'abat Cassià M. Just i de la comunitat benedictina, i davant del fet que alguns proposaven el trasllat immediat de les despulles de l'abat Escarré a Montserrat, suggerí a l'abat Just que restessin a Barcelona, durant un dia, per rebre l'homenatge del poble. L'abat Just, amb coratge exemplar, acceptà el suggeriment, i les despulles foren traslladades al monestir de Sant Pere de les Puel·les, del carrer d'Anglès, de Barcelona.

Josep Benet, amic de sempre de l'abat Escarré i de Montserrat, col·laborà intensament en els actes d'aquells dies, i a Montserrat, després d'acabat el funeral, davant de la basílica, acompanyat d'un grup d'amics, entre els quals es trobaven Joan Sansa i Esteve Albert, inicià el cant de l'himne nacional de Catalunya, Els Segadors, com a darrer homenatge a l'abat Escarré. Com a escrit Josep Faulí ('Tele-Exprés', 11-VII-79), fou la primera vegada que després de la guerra, era cantat l'himne nacional de Catalunya en condicions de publicitat i gran assistència. I, afegirem, davant els nombrosos policies de la Brigada Social, que es trobaven a l'atri de la basílica montserratina, els quals no s'atreviren a intervenir.

BIBLIOGRAFIA: Josep Faulí: "1968: Retorn i mort d'Escarré.", a 'Tele-Exprés' 11-VII-79.

El mes de gener de 1972, Josep Benet va tornar la imatge de la Verge de Núria al bisbe de la Seu d'Urgell, per encàrrec de l'equip que l'havia retirat del seu santuari el 9 de juliol de 1967.

BIBLIOGRAFIA: Le Vatican et la Catalogne, 2ª edició, p. 256

L'ADVOCAT

Maurici Serrahima en el seu llibre Del passat quan era present (1948-1953), en l'anotació del dia 28 d'abril de 1952 escriu: "En Josep Benet ha deixat de treballar amb en Fèlix Millet. Discret com sempre, no m'ha donat gaires detalls. El cas és que ha decidit posar-se a fer d'advocat."

Josep Benet decidí d'exercir lliurement la professió d'advocat per tal de recuperar totalment la seva llibertat i poder treballar amb més eficàcia en la tasca de refer el país i reconquerir les llibertats democràtiques i l'autonomia de Catalunya. S'havia adonat que si continuava treballant en la direcció d'empreses no tenia prou llibertat i temps per servir aquells objectius. Tanmateix, Josep Benet ha considerat sempre que aquells anys de la seva vida, durant els quals treballà al costat de Fèlix Millet, com a secretari particular i, després com a director d'empreses lligades al grup Millet, foren anys molt importants en la seva vida, perquè li permeteren de conèixer el món bancari i empresarial, i, completar la seva informació teòrica en el camp de l'economia amb una pràctica. D'altra banda, durant aquells anys no ha abandonat l'activitat política i cultural.

Pel mes de juny de 1952 entrava a treballar al despatx de Maurici Serrahima, al carrer de Petritxol, un dels despatxos d'advocat més antics de Barcelona. Aquest despatx, durant els anys de la postguerra, va ser un dels locals des d'on es va actuar més al servei del redreçament de Catalunya.

Com advocat, Josep Benet, molt aviat dedicà una bona part de la seva activitat professional al servei i defensa de les organitzacions i persones que en la clandestinitat lluitaven pel restabliment d'un règim democràtic, per les llibertats polítiques i sindicals i per la llibertat nacional de Catalunya, fossin del grup o tendència ideològica que fossin, sense cap discriminació, amb un esperit sempre unitari i renunciant a tota mena de retribució per aquesta tasca.

Al Col·legi d'advocats, Josep Benet formà part del primer grup que, des dels anys cinquanta, treballà intensament per aconseguir la democratització i recatalanització de la vida col·legial. Molts dels manifestos electorals d'aquell grup foren redactats per Josep Benet. En aquest camí cap a la democratització fou una de les persones que proposà la candidatura de Frederic Roda i Ventura al deganat del Col·legi d'Advocats i un dels encarregats d'oferir-la i defensar-la.

Com a jurista participà activament en les tasques de la Comissió Internacional de Juristes, de Ginebra, en les qüestions que es referien a la situació jurídica de l'Estat espanyol. Així, els anys seixanta, participà al costat d'Agustí de Semir i d'altres juristes en la redacció del famós llibre blanc que aquella Comissió publicà sobre la situació a l'Estat espanyol, titulat L'Espagne et la primauté du Droit.

Josep Benet ha estat membre de la Junta de Govern del Col·legi d'Advocats de Barcelona, des del gener de 1974 fins el gener de 1979. Fou presentat en una candidatura unitària, elegida sense oposició. Durant aquests anys fou també president de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i del lliure exercici de la professió d'aquest Col·legi.

Ha estat també membre de la Comissió de Cultura del Col·legi d'Advocats i de la de Defensa de la Llengua Catalana.

Pel juliol de 1979, Josep Benet, per tal de poder-se dedicar totalment a la seva activitat de parlamentari, s'ha donat de baixa, temporalment, en l'exercici de la professió d'advocat, després de gairebé trenta anys d'exercir-la.

ADVOCAT EN LA LLUITA CONTRA LA REPRESSIÓ

Josep Benet ha defensat, sense discriminació, en consells de guerra, en procediments davant la jurisdicció ordinària o davant del Tribunal d'Ordre Públic i en expedients que imposaven sancions econòmiques, en virtut de la Llei d'Ordre Públic o de la Llei de Premsa, nombroses persones i publicacions diverses. A continuació recordem algunes de les seves intervencions.

L'any 1956 era advocat de Josep Ballaré i Tarragona i Antoni Mullor i Màrquez, detinguts amb altres obrers a conseqüència de les vagues dels dies 11 i 12 d'abril d'aquells anys a l'empresa E.N.A.S.A. de la Sagrera i a Maquinista Terrestre i Marítima, de Sant Andreu de Palomar, a Barcelona. Com a conseqüència d'aquelles vagues foren detinguts, a més dels dos obrers esmentats, Pere Majano Agudo, Josep Ballbé i Sánchez-Cisneros, Julià Piñero i Garrido, Antoni Petit i Deulofeu, Francesc Escribà i Foix, Josep Cutillas i Tomás, Francesc Fabregat i Oiva, Josep Triadú i Lloret, Josep Teixidó i Vila i Antoni Senserrich i Llivina. Foren acusats de pertànyer o de tenir relacions amb el Partit Socialista Unificat de Catalunya, de rebre instruccions de Miquel Núñez, dirigent del PSUC que es trobava a París i d'haver confeccionat i repartit unes octavetes, repartides abans de les vagues, en les quals hom demanava un salari mínim vital amb escala mòbil.

L'any 1957 defensava davant un consell de guerra Rosa Santacana, muller de Joan Comorera, acusada juntament amb el seu marit i l'escriptor Ferran Cañameres. Segons ha dit l'advocat Solé i Barberà aquella defensa fou "una de les millors exhibicions que mai ha fet un advocat davant un Consell de Guerra" (Avui, 29 juliol 1976).

El 18 de juny de 1958, Benet participà com advocat defensor de Joan Keyer i Sabaté, antic deportat a un camp de concentració nazi, en el consell de guerra contra Emilià Fàbregas i Acero i altres 46 persones acusades de reorganització del Partit Socialista Unificat de

Catalunya. Els processats havien estat detinguts la primavera de l'any anterior.

Els processats eren: Emilià Fàbregas i Acero, Joan Keyer i Sabaté, Josep Bravo i Almansa, Andreu Vera Guerra, Francesc Balaguer i Blanchart, Andrea Pereiro i Alonso, Octavi Pallissa i Safont, Maria Gràcia Montoya i Odri, Enriqueta Montero i Bravo, Francesc Pastor i Frances, Francesc Costa i Ribas, Cipriano García Sánchez, Salvador Guerrero i Vega, Lucas Morales García, Miquel Lloret i Mata, Juan José Moreno i Sánchez, Francesc Vicens i Giralt, Josep Gómez i Zapatero, Margarida Bonet i Alabau, Antònia Roca i Llorca, Armanda Rodríguez, Felip Cruz i Martínez, Serafí García i Guia, Telesfor Zabala Ortas, Marian Vives i Esteve, Josep Bonet Nebot, Josep Saura i Capell, Raquel Bonet i Alabau, Ramon Vila i Canadell, Matías García Cobián, Indalecio González Beltran, Antoni Casas Cazorla, Desiderio Babiano Lozano i Olivares, Angel Sancho Espallargas, Carles Pérez i Pons, Maria de la Purificació de la Aldea i Castañada, Llúcia Cànovas i Campos, Josep Rebanaque i Mayordomo, Iu Galès i Gómez, Josep Sugranyes i Foix, Joan Martínezⁱ Martínez, Antoni Martínez i Arcos, Víctor Mora i Pujadas, Martí Benedicto i Suils, Rafael Rodríguez Sánchez, Moises Hueso i Mateo, Josep M. Triadú i Lloreas i Antoni Fernández i González.

L'any 1963 va ser advocat de Josep Mª Benet i de Caparà, processat en el sumari obert contra Josep Verdura i altres persones acusades de pertànyer al F.L.P., de Catalunya. Els acusats eren, a més dels dos citats, Angel Abad, Tomás Chicharro, Josep Mª Picó, Josep Font i Pérez, Damià Escudé, Isidre Molas, José Ignacio Urenda, Lluís Avilés i Farré, Josep Doladé i Guàrdia, Vicens Estevez i Reus, Fernando Romero i Pérez, Antoni Tomàs i Pineda, Juan Ruano González, Joan Ignasi Sardà i Anton, Rodolf Guerra i Fontana, Josep Mas i Godoyal, Enric Mª Gelpí i Jordi Barrio i Serrano. En no poder actuar els advocats civils en el consell de guerra sumaríssim, celebrat a Madrid, Josep Benet fou l'encarregat de redactar els escrits de defensa que presentà i llegí el defensor militar, comandant José Luis Babé.

L'any 1964 era defensor de Joan Moles Benet i Josep Maria Soler i Poblet, president i secretari respectivament de la Joventut Obrera Cristiana (J.O.C.) de Sabadell, els quals juntament amb tres altres militants també de la J.O.C. de la mateixa ciutat, Francesc Julio Jurado Pérez, Pompilio Avellaneda Camins i Alvaro García Travanco eren acusats de delictes de propaganda illegal, per haver distribuït amb motiu de la Festa del Primer de Maig uns fulls reivindicatius.

També l'any 1964 era advocat de Guillem Sánchez-Juliachs en el sumari obert pel T.O.P. contra ell i contra Xavier Bagué i Bofill, Xavier Folch i Recasens, Maria Dolors Folch i Fornesa, Salvador Barjuenga i Vilajoana, Carlos Maria Bidon, Joan Calafell i Clar, Martí Caodevila i Massa, Manuel Justin-Castera i Conde, Jordi Haster Nadal, Francesc Xavier Martín Malo, Antoni Montserrat i Solé, Enric Moltó i Munàriz, Andreu Mas i Collell, Rosario Pérez Simon, Mario Pérez Díaz, Alfonso Rodríguez Bayraquet, Josep Maria Sanahuja i Bonfill i Oscar Seijo i Tàpia, acusats de propaganda il.legal i associació il.licita, com a suposats membres del P.S.U.C.

El mateix any era defensor de Marie Gabrielle Hildebrand, de nacionalitat francesa, i de Francisco Velázquez López, de Sevilla, els quals amb Nicole Louise Boyer, també francesa, José Antonio Lucio, Francisco Cuadrado Lagares i altres, eren acusats de ser membres del Partido Obrero Revolucionario (Trotskyista), Sección Española de la IV Internacional.

També el mateix any 1964 era advocat de Miquel Soto i Reverté, de Badalona, procedent de la J.O.C., i resident a Suïssa, processat pel T.O.P., entre altres causes, per haver reproduït a Suïssa les declaracions de l'abat Escarré a "Le Monde".

També fou advocat, el mateix any, de Norbert Orobitg i Pau Pujadas, processats per propaganda il.legal i associació il.licita, acusats de ser membres del P.S.U.C.

El 20 de febrer de 1965 defensava davant el Tribunal d'Ordre Públic a l'escriptor Joan Sales, acusat juntament amb José Luis Urruela i Sanllehy, marquès de San Román de Ayala, Eduard Bernades i Gassó i mossèn Josep Dalmau d'haver suscrit un document adreçat al president de l'Audiència de Barcelona, en el qual 420 personalitats de Catalunya posaven en coneixement d'aquella autoritat les notícies que els ... havien arribat sobre suposades tortures que, en els locals de la "Jefatura Superior de Policia de Barcelona", havien sofert diversos dels detinguts amb motiu dels fets del Palau de la Música Catalana, esdevinguts el mes de maig de 1960. Al diari de París, Le Monde, el seu corresponsal a Madrid escrivia: "Quant au romancier catalan Joan Sales, il fut défendu par Me Josep Benet, l'un des membres les plus connus du catholicisme catalan de gauche. Me Benet a dit: "Ce que vous faites, c'est juger en 1965 avec une loi adoptée en 1940, alors que la guerre civile venait juste de prendre fin. Vous, magistrats, n'avez pas le pouvoir de changer les lois, mais dans vos sentences, vous pouvez montrer quel est le visage réel de l'Espagne actuelle: l'Etat totalitaire de 1940 ou bien l'Espagne ouverte aux idées de Pacem in terris".

El 12 de novembre del mateix any de 1965, defensava Lluís Moscoso i Josep Coscubiela, acusats juntament amb Joan Folch i Garcia, Pedro Rica González, Angel Gràcia i Lafuente, Angel Doménech i López, Joan Navarro i Garcia, de ser els dirigents de la primera Comissió Obrera de Barcelona. Aquest va ser el primer judici davant el T.O.P. contra Comissions Obreres de Catalunya.

El dia següent defensava Luis Pérez Arroyo, acusat de ser membre de l'organització "Oposición Revolucionaria del Partido Comunista de España", juntament amb Amador Alonso Fernández, José Cebrián Navas, Francisco González Martínez, Francisco Jimenez Gómez, Antonio Matos Garrido, Antonio Martínez Delgado, Manuel Martos Amores, Francisco Moral Zafra, Luis Orta Rodríguez, José Pérez Mirando, Antonio Rey Burguillos, Bartolomé Rodríguez Beltran, Pere Vilas Grau i Juan Zapata Pérez.

Uns dies després, el 29 de novembre, defensava Francisco Muñoz Carrillo i José Manuel Gázquez, treballadors d'Asmalibar, els quals juntament amb José Muñoz Lombardo, Fernando Puertas Blesa, Pere Fuster Pallejà, Francisco Pena Santolaya, Severo Bigas i Ribas, Juan Hernández Mérida i Jaume Puig i Gómez, eren acusats del delictes d'associació il·lícita, per suposar-los estar integrats al P.S.U.C.

El 18 de desembre del mateix any 1965, davant el Jutjat Municipal nº4 de Barcelona, defensava Jordi Peix i Masip, el qual juntament amb Enric Argullol, Albert Corominas, Josep Aponte, Joaquim Via-plana, Joaquim Benet Batista-Alentorn, Joaquim Soler Aragonès, Miquel Sarries i Griño, Amadeo Montoto Gayete i Francisco Javier Paniagua Iñiguez, delegats de les Facultats i Escoles Tècniques Superior del Districte Universitari de Barcelona, acusats d'haver adreçat al Ministeri d'Informació i Turisme una comunicació en la qual protestaven contra la informació que aquest ministeri facilitava sobre la situació de la Universitat de Barcelona.

El 2 de febrer de 1966 defensava Josep Pujol i Bardalet i Josep Elhombre Trallero, dirigents de la J.O.C. de Catalunya, els quals, amb Ignasi Carvajal i Antoni Martínez Mejías eren processats per associació il·lícita, acusats de pertànyer a l'Associació Sindical Obrera (A.S.O.), organització en la qual eren representades U.G.T., C.N.T. i S.O.C. (Solidaritat d'Obrers Cristians) i de propaganda il·legal per haver repartit propaganda d'A.S.O., així com de tenir relacions amb Comissions Obreres.

El 3 de març del mateix any (1967) es va celebrar a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, un acte d'homenatge al Dr. Jordi Rubió, amb motiu de complir els vuitanta anys, organitzat per estudiants del Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona (SDEUB) i presidit per un Patronat d'Honor, entre els membres del qual hi havia Picasso, Pau Casals, Joan Miró, l'abat Escarré, Ramón Menéndez Pidal, Marcel Bataillon, Pere Bosch i Gimpera i Josep Carner. S'havien adherit a l'acte d'homenatge nombroses universitats d'arreu del món i escriptors, artistes, investigadors, etc. d'arreu de l'Estat espanyol. L'acte se celebrà amb completa normalitat.

Tanmateix, després foren detinguts totes les persones que havien format part de la presidència de l'acte: el professor Joan Coromines, Joan Oliver, Miquel Coll i Alentorn, Maria Aurèlia Capmany, Joan Triadú, Carlos Barral, Juan García Hortelano, Josep Mª Piñol, Manuel Sacristán, Oriol Bohigas, Enric Lluch, Antoni Gutierrez Díaz, Joan Colominas, Pere Portabella, Romà Gubern, Joan Cornudella, Francesc Casamajó, el fill de l'homenatjat Jordi Rubió i Lois i l'estudiant Enric Argullol. Després de romandre detinguts unes 72 hores a la "Jefatura Superior de Policia" de Barcelona, foren traslladats al Jutjat de Guàrdia. Benet s'encarregà de la defensa de l'escriptor Joan Oliver i del professor Joan Coromines. Entre les persones que anaren al Jutjat de Guàrdia per interessar-se pels detinguts hi hagué el Degà del Col.legi d'Advocats de Barcelona, Frederic Roda i Ventura, el qual havia de morir de repent en sortir del Jutjat. El professor Coromines fou expulsat de l'Estat espanyol, pel ministre de governació, Camilo Alonso Vega, amb el pretext que havia adquirit, en el seu exili, la nacionalitat nordamericana. Benet fou el seu advocat, fins que aconseguí que li fos permès de tornar a Catalunya.

El 30 de març de 1967 participava en la defensa davant el T.O.P. de la Junta de Delegats del Sindicat Democràtic d'Estudiants Universitaris de Barcelona, com a advocat de Joaquim Benet Batista-Alentorn, delegat de l'Institut Químic de Sarrià.

El 2 de març de 1968 defensava l'advocat i escriptor catòlic Maurici Serrahima, acusat juntament amb Jordi Maragall i Noble, Joan Colominas i Puig, Ernest Lluch Martín, Roberto Rodríguez Roisin, Joaquim Boix i Lluch, Albert Puigdomènec, Pere Maria Comas i Miralles, Francesc de Paula i Botey, escolapi, i Joan Martínez i Martínez de reunió il.legal per haver participat a la Facultat de Dret, de Barcelona, en un acte contra la repressió.

Com a conseqüència de la detenció dels 113 membres de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, a la parròquia de Santa Maria Mitjancera, a Barcelona, el 28 d'octubre de 1973, fou defensor de Jordi Carbonell, tant en aquella causa davant el T.O.P., com pel procediment que es seguí contra aquest intel.lectual català per exigir que les seves declaracions davant les autoritats judicials i davant la policia fossin fetes en llengua catalana.

El 30 de gener de 1974 defensava davant el mateix Tribunal d'Ordre Públic, Lluís M. Xirinachs, del qual fou advocat durant la seva llarga vaga de la fam, iniciada a la presó Model de Barcelona i continuada a l'Hospital Penitenciari de Madrid. El judici es celebrà a porta tancada. L'acusat, en no ser-li permès de parlar en català, s'abstingué de contestar i explicar-se durant el judici. Lluís M. Xirinachs en la seva obra "L'espectacle obsessiu. Diari de Presó, I-1974", escriu sobre l'actuació del seu defensor Josep Benet en el judici: "Aleshores ha pres la paraula l'advocat, i dels deu minuts que s'esperaven de la seva actuació n'ha fet una hora llarga. I molts rengles de notes que s'ha saltat per escurçar! Ha estat el protagonista d'avui. Ha fet la seva feina i la meua. Tenia una feina realment difícil, amb un client que s'autoacusava i que li exigia no enfosquir el seu signe; un client que refusa el Tribunal d'Ordre Públic i el Règim sencer en papers que han arribat a totes les autoritats; un client que, per dos anys consecutius, no s'ha presentat al judici oral convenientment convocat, sense donar raó, etc, etc. Ha fet una exposició quasi perfecta. Impecable de fons i digna de forma. Ha explicat bona part de la meua vida. El canvi fonamental, il·lustrat amb citacions del llibre del jesuïta Díez-Alegría. Els motius de fons de les meves actituds, El meu amor al problema obrer. El despreniment i les obres d'arrenclerament amb els oprimits. Ha criticat i desmuntat la informació policial i les al·legacions de l'acusació punt per punt. Ha explicat tot el que demanava en el meu paper i ha distingit amb citacions de Dret Polític i Dret Constitucional entre autodeterminació (jo) i separatisme (fiscal). Ha arqüit que, com se'm pot condemnar a sis anys si el meu escrit és més fluix que la declaració dels intel·lectuals de Montserrat (Xirinachs es refereix a l'aprovada a Montserrat amb motiu de la tancada per tal de protestar contra el Procés de Burgos) que no ha produït cap processament (en Benet es dels firmants). Ha demanat "aperturisme" en la sentència. Espero que les notes de l'advocat siguin del domini públic. És un al·legat molt ben treballat. M'ha qualificat de "desafecte al Règim". Jo guardo afecte àdhuc als enemics. Ell patia perquè resultava llarg. Però la sala l'escoltava. L'atenció no ha decaïgut ni un moment. Àdhuc els policies s'han commogut. El president prenia notes. No l'ha interromput ni una sola vegada. A mi -ruc!- m'han vingut unes irresistibles ganes de plorar. Però

no ho he fet. He procurat mantenir una actitud digna, senzilla, quasi cordial, molt seriosa. No he afegit res. I vist per a sentència. L'advocat magistral ha demanat l'absolució total."

El 4 de febrer del mateix any 1974 també davant el Tribunal d'Ordre Públic participava en el judici contra els advocats Albert Fina i Sanglas, Montserrat Avilés, Ascensió Solé i Puig i l'obrer Francesc Puerto i Otero. Benet fou defensor de Montserrat Avilés.

A finals del mateix any 1974 era defensor de l'advocat Carles Trias i Fargas, acusat d'haver assistit a una reunió a Sant Cugat del Vallès, el 5 d'octubre, a conseqüència de la qual havien estat detingudes 47 persones.

Així mateix, ha estat l'advocat de nombroses persones, en expedients de sancions econòmiques imposades en virtut de la Llei d'Ordre Públic o de la Llei de Premsa. Per exemple: Antoni Sala-Cornadó, Joan Mulero i Garcia, Maria Dolors Cutillas i Tomás, Antoni Ribas, Salvador Casanova i Grané, Francisco Nonell, Anna Ginés Novell, Joan Sales, Ramon Trias i Fargas. Va ser advocat, també, amb Josep Solé i Barberà i Salvador Casanovas, en els recursos interposats contra les sancions econòmiques imposades a les personalitats que participaren en la "caputxinada".

Ha estat també l'advocat en els recursos interposats per la revista "Serra d'Or", contra les sancions imposades a la revista pel Ministeri d'Informació i Turisme.

JOSEP BENET PROMOTOR D'EDITORIALS

Al servei de l'objectiu de refer el país, Josep Benet participà en la promoció d'editorials al servei de la cultura de Catalunya. Així, l'any 1945 intervingué en la creació i després en l'administració d'Edicions Calíope, l'editorial patrocinada per Fèlix Millet per a editar i vendre el Teatre Complet de Shakespeare, traduït per Josep Maria de Sagarra, que havia de ser publicat clandestinament en edició de bibliòfil, perquè les traduccions al català en aquells anys eren prohibides pel règim franquista. L'any 1946, amb Esteve Albert, un dels elements més actius de la Resistència dels anys quaranta, fundà la primera editorial clandestina catalana, Edicions de Negra Nit, que publicà La Subterrània Veu, de Josep des Sot (Esteve Albert), Sonets de la Resistència, publicats anònimament, però obra de Maurici Serrahima i Cants i Himnes patriòtics. Més endavant, el 1962, serà co-director, amb Max Cahner, durant el primer temps, de la col·lecció "A l'Abast", que ell batejarà amb aquest nom, publicada per les edicions 62, que acabaven de fundar Max Cahner i Ramon Bastardes. Durant aquest període es publicaran en aquesta col·lecció obres tant importants com Nosaltres els Valencians, de Joan Fuster, Poesia catalana del segle XX, de Josep M. Castellet i Joaquim Molas i Els altres catalans de Francesc Candel.

Josep Benet, des dels començaments dels anys seixanta, estava preocupat per la manca d'una editorial que, a l'exili, publicés llibres polítics i socials catalans que no podien publicar-se a l'interior de Catalunya, per causa de la censura franquista. "Cal un Ruedo Ibérico en català", deia sovint, L'empresa no era fàcil. Els intents de crear-la a Amèrica o a França pels exiliats no havien reeixit.

Com a conseqüència l'any 1967 es creà a Barcelona un grup format per Josep Benet, Jordi Pujol i Albert Manent que decidí de fundar a París una editorial francesa que publicés llibres en català. Benet la batejà amb el nom d'Edicions Catalanes de París. Tenia el seu domicili social i els seus magatzems a la capital francesa. El director de la nova editorial fou Josep Benet, el qual des de l'any de la seva fundació fins el 1974, en que tornà a disposar de passaport, va di-

rigir-la clandestinament des de Barcelona. L'editorial va ser creada i dirigida amb un esperit autènticament unitari, com tantes altres empreses promogudes per Benet. Així, en el seu catàleg trobem obres d'autors liberals, com Gaziol, de republicans autonomistes, com Frederic Escofet, d'independentistes com Josep Carner-Ribalta, de marxistes, com Andreu Nin, d'anarco-sindicalistes, com Joan Manent i Pesas, de socialistes com Maria Aurèlia Capmany i Gregori Mir, de nacionalistes radicals, com Fèlix Cucurull i Xavier Romeu, etc.

Els llibres d'aquesta editorial eren venuts a França, Gran Bretanya, Bèlgica, Alemanya, Suïssa, Mèxic, Venezuela, Argentina, EE.UU., etc, i milers d'exemplars foren distribuïts i venuts clandestinament a l'interior del Principat, de les Illes i del País Valencià. El tiratge dels llibres era de 2.000 a 5.000 exemplars. L'editorial rebé la col.laboració econòmica de diverses persones residents a l'interior de Catalunya de diferents tendències que volgueren ajudar aquesta empresa unitària. Edicions Catalanes de París ha estat l'editorial catalana més important que ha existit a l'exili.

JOSEP BENET PROMOTOR DE LLIBRES

Josep Benet no ha limitat mai la seva activitat a l'edició de llibres, ni a escriure'n ell, sinó que a més ha suggerit, unes vegades, i ha impulsat altres, la redacció d'obres, algunes de molt importants. En el pròleg d'alguns d'aquests llibres, els seus autors agraeixen a Josep Benet la seva col.laboració. Alguns llibres han estat escrits per encàrrec exprés de Josep Benet, per exemple alguns títols de les Edicions Catalanes com El mallorquinisme polític, i la gran obra de Montserrat Roig, Els catalans als camps nazis (1977). En el pròleg d'aquest llibre llegim: "Hi ha una altra persona que també és una mica pare de la criatura, o molt pare. Es tracta de l'historiador Josep Benet. Ell em va "embolicar" en la història d'aquest llibre i poques persones ho podien fer millor que ell: té la rara qualitat d'ésser, alhora, un intel.lectual i un polític, apassionat per Catalunya i constantment neguitós per a aconseguir una idea "total" i verídica del nostre passat malalt. En Josep Benet és prou lúcida per a saber per on van els camins de la Història, però no oblida que són immensos els canals de la nostra memòria col.lectiva que cal omplir. En Benet m'ha suportat molts vespres barcelonins, quan jo em descoratjava i li deia que l'empresa era massa complicada, que jo no era historiadora, que no me'n sortiria pas."

També Fèlix Cucurull, en els mots introductoris de la seva importantíssima obra, en sis volums, Panoràmica del nacionalisme català, publicada a París, l'any 1975, escrivia que Josep Benet "m'ha encoratjat fins al punt que m'atreveixo a dir que, sense ell, aquesta obra potser mai no hauria vista la llum."

Finalment, Josep M.Colomer, en el pròleg de la seva obra Els estudiants de Barcelona sota el franquisme (1978), en agrair les persones que l'han ajudat en la redacció de l'obra dona les gràcies a "Josep Benet, sense l'estímul i l'orientació del qual no m'hagués acabat d'atrevir a capbussar-me en aquest maremagnum."

JOSEP BENET, PROFESSOR I CONFERENCIANT

Josep Benet, en la seva joventut, aspirava a entrar a la Universitat de Barcelona com a professor. Però, la política repressiva de la postguerra i les seves activitats en la clandestinitat, amb les consegüents detencions, li ho impediren. Tanmateix, des dels anys quaranta, la seva activitat com a professor d'història contemporània de Catalunya i d'història dels moviments socials i obrer ha estat constant. Així ha donat cursos a l'Escola d'Assistents Socials (O.C.P.D.), Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona, , Escola de Periodisme de l'Església (C.I.C), Estudis i Investigacions (E.I.S.A.), Centre d'Estudis Contemporanis de Sant Antoni, Centre d'Estudis Pastoral, Escola d'Estiu Rosa Sensat, etc.

A més, també des dels anys cinquanta va donar en la clandestinitat, nombrosos cursos de formació social i sindical i d'història contemporània de Catalunya a les barriades de Barcelona i a diverses localitats de la seva rodalia, generalment en locals parroquials.

També des de la fundació de Miramar als anys quaranta ha donat innumerables conferències, públiques o clandestines, arreu de Catalunya.

Així mateix ha donat conferències a Madrid, a diversos Col·legis Majors, entitats i al Club Siglo XXI, a Palma de Mallorca, a Saragossa, a La Coruña, etc.

Es interessant de remarcar que ha estat el primer laic que ha donat una conferència a l'interior de la Basílica de Montserrat. Fou sobre la vida i l'obra del cardenal Vidal i Barraquer.

L'ESCRIPTOR

L'obra de Josep Benet, com a escriptor, és considerable.

L'any 1945 va començar la seva col.laboració a la premsa clandestina, en el periòdic Orientacions, òrgan del Front Universitari de Catalunya, del qual era director. Més endavant ha col.laborat en nombrosos periòdics, com Germinabit, del qual fou fundador, Serra d'Or, una revista en la qual col.laborà durant molts anys, en setmanaris com Arreu, Destino, La Calle, Treball, en la premsa diària, com Avui, Mundo Diario, La Vanguardia, Diario de Barcelona, Tele-Exprés, El Periódico, El Correo Catalán, de Barcelona, i Informaciones i El País, de Madrid. En aquest darrer diari ha publicat alguns dels seus articles més polèmics i famosos, com els de rèplica a Julián Marías, en la qüestió de les nacionalitats. Ha col.laborat, també, al diari Le Monde, de París.

A més ha publicat fins a la data set llibres, alguns molt importants: Maragall i la Setmana Tràgica (1962), el qual ha aconseguit cinc edicions, i fou guardonat amb el Premi Joan Maragall, de l'Institut d'Estudis Catalans i la Lletra d'Or; El Dr. Torras i Bages en el marc del seu temps (1968); Catalunya sota el règim franquista (1973), publicat per Edicions Catalanes de París i, desapareguda la dictadura, reeditat contínuament a Barcelona; Marxisme català i qüestió nacional catalana (1974), publicat per Edicions Catalanes de París; Barcelona mitjan segle XIX (El moviment obrer durant el bienni progressista), (1976) publicat en equip amb Casimir Martí, Premi de la Crítica de "Serra d'Or"; Desfeta i Redreçament de Catalunya (1978); Combat per una Catalunya Autònoma (1980). Maragall i la Setmana Tràgica i Catalunya sota el règim franquista han estat publicats traduïts al castellà.

A més actualment té en preparació l'obra Fets i Personatges que editaran les Publicacions de l'Abadia de Montserrat i Cinc sentències de mort, entre altres obres.

Ha col.laborat també en obres col.lectives, com Le Vatican et la Catalogne i en els primers volums de la Gran Enciclopèdia Catalana.

Josep Benet ha escrit també el pròleg de nombroses obres, com a les Obres Completes de Gaziell, (1970); a Andreu Nin: Els moviments d'emancipació nacional, (1970); a Josep M. Ollé i Romeu: El moviment obrer català (1840-1843), (1973); Evarist Olcina: El carlismo y las autonomías regionales, (1974); a Anselm Llull (Gregori Mir): El mallorquinisme polític, (1975); a Antoni Rovira i Virgili: Els polítics catalans, (1977); a Montserrat Roig: Noche y Niebla, los catalanes en los campos nazis (1978; a Antoni Rovira i Virgili: El nacionalisme (1978).

PARTICIPACIÓ EN ELS CONGRESSOS DE CULTURA CATALANA

L'any 1964 Josep Benet participà en el I Congrés de Cultura Catalana, celebrat clandestinament a Barcelona.

L'any 1975, era membre de la Junta de Govern del Col.legi d'Advocats de Barcelona, que el 28 de gener d'aquell any aprovà la iniciativa de celebrar públicament un nou Congrés de Cultura Catalana i fou membre del Consell Assessor d'aquest Congrés.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

El 7 de novembre de 1971, Josep Benet es trobava entre les 300 persones que a l'església de Sant Agustí, de Barcelona, constituïen clandestinament l'Assemblea de Catalunya i aprovaven els quatre punts, que es farien famosos.

Dos dies després d'aquest acte, Josep Benet era detingut al seu domicili, per la brigada social, acusat d'haver participat en l'acte fundacional de l'Assemblea. Fou el primer assistent detingut. La policia creia que un acte unitari com aquell no podia mancar-hi Josep Benet. I era cert. Però, gràcies a la coartada que Benet s'havia preparat hagué de ser posat en llibertat.

Participà en la tasca de l'Assemblea de Catalunya com a representant de l'Assemblea d'Intel.lectuals, Professionals i Artistes, que havia estat constituïda amb motiu de la tancada dels intel.lectuals a Montserrat, durant el procés de Burgos, el desembre de 1970. Amb motiu de la caiguda dels 113 assistents a una sessió de la Comissió Permanent de l'Assemblea, Josep Benet s'encarregà, amb altres advocats, de l'organització i coordinació, des del Col.legi d'Advocats de Barcelona, de la defensa jurídica dels detinguts i de la recollida dels diners necessaris per pagar les quantioses fiances imposades per decretar les llibertats provisionals.

Després de la caiguda dels 68 assistents a la sessió de la Comissió Permanent, celebrada a Sabadell, formà part del Comitè d'Enllaç de l'Assemblea, el qual, de fet, s'ocupà de la direcció de l'organisme unitari i d'establir contacte amb els organismes unitaris i forces de l'oposició a la resta de l'Estat. A finals de 1975 participà en la primera roda de premsa en què els representants de l'Assemblea donaren públicament els seus noms.

Fou representant de l'Assemblea de Catalunya en la Plataforma d'Organismes Democràtics, a nivell d'Estat, i assistí a les reunions d'aquest organisme unitari a Madrid, València i Canàries. També com a representant de l'Assemblea intervingué en la reunió d'organismes uni-

taris dels Països Catalans, celebrada al monestir de Cura (Mallorca), en la que pronuncià el discurs inaugural de l'acte.

Formà part de la comissió organitzadora de la celebració de l'Onze de Setembre de 1976 a Sant Boi de Llobregat, així com de la que organitzà l'acte final de la campanya "Volem l'Estatut!", la Diada de Sant Jordi de 1977. En aquest darrer acte, amb una concentració popular a la plaça de Sant Jaume, lliurà, en nom de l'Assemblea, -juntament amb Pere Portabella-, el manifest per l'Estatut a l'alcalde de Barcelona, Josep M. Socias Humbert.

PROMOTOR I PARTICIPANT EN ALTRES ACTIVITATS

Es difícil d'exposar totes les activitats que Josep Benet ha promogut o en les que ha tingut participació activa durant la seva vida. Caldria abans una llarga investigació. Però creiem interessant de recordar-ne algunes, a més de les que s'han exposat ja en aquest dossier.

L'any 1950 llençà la iniciativa de crear els "Amics de Gaudí", la qual es concretà en una associació que es fundà al si del Cercle Artístic de Sant Lluç. L'any 1952 formà part de les comissions organitzadores de la commemoració del centenari del naixement del gran arquitecte català.

També a començaments de l'any 1950, mentre era director d'una empresa de producció cinematogràfica, llençà la idea de fundar el Cercle Lumière, a l'Institut Francès de Barcelona.

Josep Benet ha proposat també reiteradament, sense, però, reeixir fins ara, la creació de la Biblioteca-Museu de les Guerres Carlines a Catalunya. Tanmateix, no ha perdut encara l'esperança que algun dia s'aconsegueixi la seva creació, en alguna localitat de les comarques.

El mes d'abril de 1959 participà en el cicle de conferències sobre sociologia i urbanisme, que organitzà el Grup R d'arquitectura, en el qual participaren, entre altres, Pierre Georges, Alfred Sauvy i Manuel Sacristán. Benet tractà el tema "Urbanisme i revolució industrial".

Josep Benet ha estat designat també molt sovint per pendre part en actes d'homenatge a personalitats catalanes. Així el maig de 1967 participava en l'acte commemoratiu del cinquantenari de la mort del Dr. Torras i Bages, al costat del Dr. Manuel Bonet. Pronuncià la conferència "El Dr. Torras i Bages en el marc del seu temps". El mes de maig de 1968 pronuncià una conferència a l'acte d'homenatge

que Omnium Cultural dedicà a la memòria del seu primer president i fundador, Fèlix Millet, a l'estatge social de l'entitat, el Palau Dalmaes de Barcelona. El mes de juny de 1969 participava en els actes commemoratius del centenari del naixement del cardenal Vidal i Barraquer. Pronuncià una conferència sobre "El cardenal Vidal i Barraquer, home d'església, home de dret". El mes d'octubre de 1976 era un dels participants en l'acte d'homenatge a la memòria de Ramon Fuster i Rabés, organitzat per la Intercol.legial dels Col.legis Professionals de Barcelona. El mes d'octubre de 1977, a Palma de Mallorca, era invitat a participar en els actes d'homenatge a la memòria de Gabriel Alomar, i va pronunciar la conferència "Gabriel Alomar i l'autonomia". El mes d'octubre de 1978 a la sala del Col·legi d'Advocats de Barcelona, participava en la sessió commemorativa del desè aniversari de la mort de l'abat Aureli M. Escarré, organitzada per l'abat i la comunitat de Montserrat, al costat de Maur M. Boix i Josep M. Bardés. El mes de juny de 1979, a la sessió d'homenatge a Maurici Serrahima, celebrada a Franciscàlia.

L'any 1977 pronuncià el Pregó de les Festes de la Mercè, a l'ajuntament de Barcelona, el primer pronuncià el Pregó de les Festes de la Mercè, a l'Ajuntament de Barcelona, el primer pronunciat en la nova situació democràtica. (El text del pregó ha estat publicat al llibre Desfeta i Redreçament de Catalunya).

Josep Benet va formar part de les Comissions organitzadores dels actes commemoratius del centenari del naixement del cardenal Vidal i Barraquer, així com, posteriorment, de la comissió interdiocesana, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Pont i Gol, encarregada de l'organització dels actes del trasllat de les despulles del cardenal, des de Suïssa a Catalunya.

Benet fou un dels intel·lectuals catalans que mai no negà la seva signatura als documents de protesta contra la violació dels drets humans pel règim desaparegut i de defensa de les llibertats democràtiques i nacionals de Catalunya. Per exemple, fou un dels signants dels escrit adreçat al secretari d'estat americà, Mr. Rogers, i, per tant, una de les persones sancionades amb una multa pel govern franquista, al costat de personalitats com José M. de

Areilza. Amb motiu d'un escrit dirigit al Ministre d'Informació i Turisme, Manuel Fraga Iribarne, aquest intentà el processament dels seus autors, entre els quals, a més de Josep Benet es trobaven personalitats com Frederic Roda Ventura i Maurici Serrahima. El jutge, però, no donà lloc al processament.

Algun dia caldrà explicar l'actuació de Josep Benet durant el Concili Vaticà II i també durant el Sínode celebrat a Roma l'any 1971. A l'origen de moltes de les actuacions fetes, clandestinament, per catalans, a l'entorn d'aquells esdeveniments, hi trobem la persona de Josep Benet.

POLITICAMENT, INDEPENDENT

Josep Benet inicià la seva actuació política com a independent. Com a independent políticament fundà l'any 1943 el Front Universitari de Catalunya, participà en la fundació de l'organització cultural clandestina Miramar i dels Grups Nacionals de Resistència. Però, a començaments dels anys cinquanta ingressà a Unió Democràtica de Catalunya. Fou elegit membre de la Junta de Govern d'aquest partit. Un temps després l'abandonava per no coincidir amb la política contrària a la unitat que sostenia la majoria del partit i per considerar insuficient l'acció del partit en la vida clandestina. Des d'aleshores actuà sempre com a independent, formant equip de treball amb altres independents. Aquests equips tingueren una gran incidència en la vida cultural i política de la resistència. I, com a independent, ha actuat fins els nostres dies.

Josep Benet creu que la seva activitat com a polític independent no pot acabar fins que no s'hagi reconstruït l'autonomia a Catalunya, perquè aquest objectiu és el que va prometre de servir l'any 1939. Creu que abandonar l'acció política, ara, quan aquell objectiu encara no s'ha aconseguit, equivaldria a una deserció. Però ha declarat reiteradament que quan s'hagi aconseguit, abandonarà la política activa, perquè creu que la tasca dels independents que actuen en política, com ell, s'haurà acabat. Benet ha afirmat també que després no ingressarà a cap partit polític, perquè no considera correcte d'aportar a un sol partit la popularitat i el prestigi que ha aconseguit gràcies a la seva acció unitària de molts anys.

Mentrestant, Benet, al Senat, és un senador independent, inscrit al Grup Parlamentari Basc, a efectes administratius, i ha declarat que al Parlament de Catalunya serà diputat independent, tant si és elegit com no a la Presidència de la Generalitat.

JOSEP BENET, AVUI

Josep Benet avui és president de l'Associació per a les Nacions Unides a Espanya, membre del Patronat de la Muntanya de Montserrat, en representació del Monestir, membre de la Junta Consultiva d'Omnium Cultural, de la Junta de CIDOB (Centre d'Informació i Documentació del Tercer Món), cofundador i membre de la Junta del Club Ramon Muntaner, al servei dels Països Catalans, soci d'honor de la Lliga de Catalunya de Mutilats i Invàlids de la guerra d'Espanya (1936-1939), President del Comitè Català de Solidaritat amb Xile i membre d'altres comitès d'ajut als refugiats llatinoamericans, membre de la Societat Catalana d'Estudis jurídics, econòmics i socials, filial de l'Institut d'Estudis Catalans, membre del Grup Cristià de Defensa dels Drets Humans i de Justícia i Pau, soci fundador de l'Esbart Verdaguer, soci d'Amics de la Ciutat, de l'Ateneu Barcelonès, etc.

L'any 1978 fou designat finalista en el darrer concurs "El català de l'any", organitzat pel setmanari Mundo.

L'ACTUACIÓ PARLAMENTARIA DEL
SENADOR JOSEP BENET

EL PARLAMENTARI

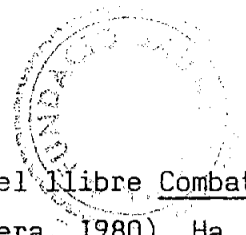
I - L'ACTUACIÓ AL SENAT

En les primeres eleccions legislatives, Josep Benet fou elegit Senador per Barcelona, en la candidatura Entesa dels Catalans, a la que donaven suport Esquerra Republicana de Catalunya, Estata Català, la coalició Socialistes de Catalunya (P.S.C. (C) i P.S.O.E.), Partit Socialista Unificat de Catalunya i un nombrós grup d'independents procedents de l'Assemblea de Catalunya. Benet aconseguí més d'un milió tres-cents mil vots, essent per tant el candidat més votat en tota la història de Catalunya i d'Espanya fins a la data.

Durant la legislatura 1977-1978 Benet fou al Senat el portaveu del Grup Parlamentari Entesa dels Catalans, integrat pels dotze senadors que havien sortit elegits per aquesta candidatura i pels altres senadors catalans elegits en altres candidatures que s'hi integraren: Maria Rubiés, de Convergència Democràtica de Catalunya i Lluís M. Xirinachs, elegit com a independent. Així, doncs, els 16 senadors elegits a Catalunya, excepte un -afiliat a U.C.D.- formaren part del Grup Parlamentari Entesa dels Catalans. A més s'integraren al Grup dos dels quatre Senadors de designació reial: Maurici Serrahima i Josep M. Socias.

Com a portanveu del Grup Parlamentari Entesa dels Catalans va formar part, durant tota la primera legislatura, de la Junta de Portaveus del Senat. Com a portaveu va assistir a la sessió del Consell d'Europa, a Estrasburg, en la qual tots els líders dels grups parlamentaris de les Corts -Congrés i Senat- demanaren l'ingrés de l'Estat espanyol al Consell d'Europa. Formà part, també, de la Comissió Constitucional, de la de Defensa Nacional i de la Comissió especial per a l'estudi de les autonomies, de la qual fou elegit vicepresident primer.

Josep Benet prengué part en els debats més importants de la legislatura en el Senat, amb la seva oratòria ferma en el fons i moderada en la forma d'expressió. Les seves intervencions parlamentàries han estat publicades, unes en el seu llibre Desfeta i Redreçament de Catalunya

(Barcelona, editorial Crítica, 1978) i les restants en el llibre Combat per una Catalunya autònoma, (Barcelona, editorial Bruguera, 1980). Ha estat, doncs, un parlamentari que s'ha preocupat de la publicació de les seves intervencions parlamentàries, per tal de facilitar el seu coneixement als més amplis sectors possibles de l'opinió pública.

Com a membre de la Comissió Constitucional del Senat participà activament en la discussió del projecte de Constitució aprovat pel Congrés dels Diputats. Fou el redactor de la gairebé totalitat de les esmenes que el Grup Parlamentari Entesa dels Catalans presentà al projecte de Constitució i dirigí la seva defensa en la Comissió Constitucional, com a cap de la minoria catalana al Senat.

Acordat que el Grup Parlamentari Entesa dels Catalans es comportaria com a grup unitari en la discussió del projecte de Constitució, com a portanveu del Grup hagué de fer respectar aquest acord, i, com a conseqüència, exigí als senadors del Grup Lluís M. Xirinachs i Rossend Audet, que persistien en presentar esmenes a la Constitució no unitàries, que abandonessin el Grup Parlamentari Entesa dels Catalans i s'integressin al Grup Mixte, on podien defensar-les lliurement, tal com ho feren.

Josep Benet immediatament després de les eleccions del 15 de juny de 1977, formà part de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Parlamentaris de Catalunya. Després, l'any 1978, fou membre de la Comissió dels Vint, redactora del projecte d'Estatut d'Autonomia elaborat a Sau.

Sobre l'actuació parlamentària de Josep Benet durant la primera legislatura, Francisco Candel, company en el Senat, ha escrit:

"De los nuestros (d'Entesa dels Catalans), Benet he dicho que era nervioso. Benet es un tanto deshilachado incluso en el hablar. Reiterativo a fuerza de querer hacerse entender. A veces no le oyes o crees que no le vas a oír, pero era de los que toda la sala callaba para escucharle. El carisma de Benet radica en esa feblez que contrasta con lo explosivo y argumentado de sus exposiciones. Junto con Bandrés siempre fue el senador más escuchado del Senado, porque Bandrés era "oído", pero Benet era "escuchado".

"Benet fue un gran parlamentario en el hemiciclo, en los pasillos y en las comisiones. Por él, Cataluña fue tenida en cuenta en Madrid, causó respeto e impresión".

Francisco Candel, Un charnego en el Senado,
Barcelona, 1979, pp. 343-344.

Josep M. Sanmartí, corresponsal a Madrid del diari Avui, en els últims dies de la legislatura (5-XII-78), escribia:

"Ningú no pot negar que homes com Jordi Solé-Tura, Miquel Roca, Eduard Martín, Josep Benet o Pere Portabella esdevingueren peces fonamentals en la construcció de l'edifici constitucional, tot i que partien de posicions minoritàries en relació amb les forces estatals, i que defensaven punts de vista mal vistos sovint per la dreta i fins i tot per amplis sectors de l'esquerra espanyola."

II - ALGUNS COMENTARIS SOBRE DISCURSOS PRONUNCIATS PER JOSEP BENET AL SENAT

Presentació dels programes dels Grups Parlamentaris del Senat (2-VIII-77).

"La intervenció de Josep Benet, de la "Entesa dels Catalans" no tuvo desperdicio."

"L'Assemblea de Catalunya habló en el Senado por boca de Benet."

El Noticiero Universal, agost 1977

"A la sessió del Senat d'ahir al matí la intervenció de Josep Benet fou la més polèmica i important."

Avui, agost 1977

"El discurs que pronuncià ahir davant el Senat, el portaveu de l'Entesa dels Catalans, Josep Benet, constituí sense cap mena de dubte la peça clau de la densa sessió del matí.

"En general el discurs caigué molt bé i foren molts els senadors gallecs, canaris, andalusos, murcians, etc. que felicitarren el portaveu, si bé alguns manifestaren certs desacords."

Josep M. Sanmartí,

Avui, agost 1977

"El discurso de Benet fue el más vehemente, aludiendo continuamente a la "dictadura franquista" y a la lucha del pueblo por su libertad. Puso de manifiesto que los objetivos que persigue el grupo por él representado se concretan en los defendidos en la ilegalidad por la Asamblea de Catalunya: libertad, amnistía y estatuto de autonomía."

Diario 16, 3 agost 1977

"Por la Entesa dels Catalans, con talante de político vegetariano habló Josep Benet, un hombre pálido y huesudo, con temblores de creyente, que se abrasó allá arriba en la zarza ardiente de la Generalitat. Y habló como un libro prohibido, de aquellos que comprábamos en Perpiñán o en Biarritz. Lo de siempre: libertad, amnistía y estatuto de Autonomía, pero lo importante era el tono de voz lacerada de este misionero catalán, los balbuceos y los trémulos de la convicción. Dijo las cosas más verdaderas y por ello, como es lógico, fue el menos aplaudido".

"Crónicas parlamentarias. Rito de palabras en el Senado",

Manuel Vicent, El País, 3 agost 1977

"Hoy Cataluña ha ocupado el espacio que le corresponde en el Senado. Ha sido gloria. Josep Benet se ha transfigurado. El hombre superdelgado, que todos conocemos, ha cundido, mucho más que los corpulentos senadores que hablan siempre. Aquella voz, que en las reuniones de la Entesa, apenas se oye, ha retumbado poderosa, surgiendo no sé de dónde. Ha dicho que eramos pocos los senadores catalanes, por culpa de la injusta ley electoral...

"El portavoz de la Entesa dels Catalans habló claro de la Asamblea de Catalunya, de las luchas populares, del fusilamiento de Companys, del Once de Septiembre, de la devolución del régimen autonómico. Ha citado a Cambó, a Companys, a Espriu. (...) "Hoy Cataluña ha entrado en el Senado, a pesar de algunos senadores rezongones, después de cuarenta años de ausencia."

Lluís M. Xirinachs, Mundo Diario, agost 1977

L'enviat especial de Tele-Expres, Ernest Udina, després de remarcar que el discurs de Benet havia estat seguit "con una atención total en la sala", acabava el seu llarg comentari amb aquests mots:

"Aparte de los aplausos, que no escatimó ni la UCD ni algún ministro, el eco de las palabras de Benet fue así interpretado por varios senadores a quienes oímos decirles al término de la sesión: "No estoy de acuerdo con todo, pero le felicito por el lenguaje preciso y por la convicción, que ese es el modo de convencernos a nosotros", le dijo a Benet el historiador y senador Ricardo de la Cierva. "Un lenguaje agresivo pero mesurado", dijo un senador vasco. Víctor de la Serna y Sánchez Agesta, felicitaron efusivamente a Benet. "Con tanta retórica y paja que hay en muchas piezas oratorias, da gusto oír el lenguaje concreto que emplean los catalanes, que las cantan claras. Aquí Benet, y en el Congreso Solé Tura y Roca Junyent han impresionado", comentaba un corro de parlamentarios aragoneses."

Tele-exprés, 3 agost, 1977

"Repaso el discurso de Benet mientras me pregunto por las razones de esa extraña historia de su destitución en la que no entraré hasta que alguien, con voz autorizada, me la explique desde Cataluña; porque desde mi observatorio no se entiende nada. (...) Pero hoy cierro estas notas con dos breves párrafos de Josep Benet.

"Primero: "Autonomía significa... una solidaridad económica que el Estado centralista ha sido incapaz de crear, y ha sido precisamente bajo el Estado centralista cuando se han producido las profundas desigualdades económicas que existen hoy entre los diferentes pueblos del Estado español, una desigualdad con la que hay que acabar para siempre.

"Segundo y definitivo: "Todas las demás regiones y nacionalidades del Estado encontrarán en nosotros sus más fervorosos defensores a la hora de defender sus autonomías políticas".

"Pienso apelar alguna vez, en el futuro, y desde una perspectiva murciana, a esta promesa y a esta palabra del senador Josep Benet."

Ricardo de la Cierva, "Resucitar una perspectiva catalana", Diario de Barcelona, 8 setembre 1977

"En mi opinión, la Cámara se ha encontrado a sí misma en las sesiones dedicadas a la amnistía y a la exposición de programas de grupo. La emocionante jornada dedicada a pedir la amnistía total y la rehabilitación de militares y pensionistas republicanos dió el tono del Senado y lo ratificó el inolvidable discurso de Benet, portavoz de Entesa dels Catalans, reivindicando la autonomía para su pueblo y para todos los de España, con un sentido universal que difícilmente será superado. Está claro que en esa línea ha de alcanzar Aragón su autonomía, no en la política de servir los intereses centralistas y servir de peón a los enemigos de Cataluña que, como se ha visto, son los de la democracia."

Ramon Sáinz de Varanda, Impresiones de un Senador novel, Andalán.

Debat sobre els Pactes de la Moncloa (11-XI-77)

"Josep Benet, portavoz de la Entesa dels Catalans, fué uno de los oradores más enjundiosos y habló con dureza del deterioro de la vida municipal y del tremendo contrasentido de que no se celebren elecciones municipales, cuando a nivel de Estado prosigue el proceso democratizador."

Pedo Calvo Hernando, Mundo Diario, 12 novembre 1977

"Entre tanto llegamos ahí, el senador más votado de España, Josep Benet, llamó la atención del Gobierno sobre los peligros que acechan en este interminable período de transición. Porque aquí ni Marco acaba de encontrar a su madre ni el país encuentra su Constitución,

"Así que Benet se puso a pensar (nacido en Cervera tiene esa "funesta manía") y acaso recordando sus años de escolanía en Montserrat, cantó las cuarenta al señor Suárez. Hay "peligrosa sensación de frustración en algunos pueblos", "hay deterioro de la vida municipal", "hay mociones de censura para el Gobierno, pero los ayuntamientos nombrados por el régimen anterior siguen como si nada hubiese ocurrido...".

"Recordó Benet en el Senado una frase de Raventós en el Congreso. Raventós, a su vez, recordó una frase de su abuelo y dijo: "O la democracia acaba con la crisis económica o la crisis económica acaba con la democracia". La frase de su abuelo (Jaume Carner, ministro de Hacienda en la Segunda República) fue así: "O la República le somete a él o él somete a la República". Puede verse en el "Diario de Sesiones" del 14 de junio de 1932. El era don Juan March. La Historia y la vida nos dicen quién sometió a quién."

Víctor Márquez Reviriego, Triunfo, 19 novembre 1977

Debat sobre l'ingrés d'Espanya al Consell d'Europa (18-XI-77)

"Josep Benet habló por los catalanes de la Entesa a favor de Europa. "Los catalanes también y a mucha honra participamos en el contubernio de Munich", dijo. Benet es un precursor. En los días de la capuchinada sentó a su mesa no a un pobre sino a muchos. Eran los pobres de la democracia, los miembros de partidos políticos clandestinos que querían ayudar a los encerrados en Sarriá. Y veinte años antes ya habló de reconciliación nacional. Es decir que precisó la buena nueva diez años antes que el apóstol Santiago Carrillo, según cuentas que me hace.

"Lo hizo en unas fiestas populares, organizadas con motivo de la entronización de la Virgen de Montserrat. Era entonces secretario particular del mecenas Fèlix Millet y amigo del recordado Abad Escararé. De niño había pasado siete años en la Escolanía monacal. Acaso por ello sus quejas cívicas sonaron tantas veces como salmodia gregoriana en los oídos de la jerarquía."

Víctor Márquez, Tele-exprés, 19 novembre 1977

"Aunque se tratase de un "remate", la verdad es que el juego de oradores senatoriales le encontró puntos de enfoque genuinos. Federico de Carvajal, Ricardo de la Cierva, Víctor de la Serna, Luís Sánchez Agesta, José Benet, Joaquín Satrústegui, Manuel Iglesias y el vasco Irujo, hablaron con conocimiento histórico y agudeza dialéctica."

Julio Trenas, La Vanguardia, 19 novembre 1977

Interpel.lació sobre la destrucció dels arxius de l'època franquista (18-I-78)

"El senador Josep Benet acaba de oponerse a que los archivos político-sociales de la policía sean destruidos en aras de la paz civil de los españoles. (...) Uno, digamos por delante, está con el senador Benet una vez más."

Antonio Alvarez Solís, Mundo Diario, gener 78

"En el capítulo de interpelaciones sobre las órdenes dadas para destruir los documentos de los archivos policiales intervinieron el señor Benet (minoría catalana), sensato, prudente, constructor con sus palabras, y el socialista Fernández Viagas, muy duro de lenguaje.

A.J. G.M., "Acotaciones a la sesión", Ya, 19 gener 1978

"Los argumentos del senador Benet han sido expuestos en un tono mesurado..."

Ramón Pi, La Vanguardia, 19 gener 1978

"Al final de la noche, un silencio estremecedor se apoderó de la Cámara. Se oían los minuterios de los relojes. Fue cuando el senador Benet hurgó en la larga noche de nuestra juventud."

Raúl del Pozo, Pueblo, 19 gener 1978

"Josep Benet, de Entesa dels Catalans, y el ex magistrado socialista Plácido Fernández Viagas interpellaron al ministro del Interior sobre la destrucción de archivos policiales. "Las fichas no nos avergüenzan, al contrario, son nuestro honor", dijo Benet, pidiendo que el gobierno autorice que los afectados tengan copias de sus fichas policiales. En una intervención aplaudida hasta por algunos miembros de UCD -entre ellos el historiador Ricardo de la Cierva-, Benet se preguntó dónde estarán hoy los archivos de FE y de las JONS i del Movimiento, y se lamentó por la destrucción de nuestro patrimonio histórico."

Diario 16, 19 gener 1978

"El tema que fa uns dies prometia ser polèmic fou tractat pel senador Benet amb fermesa, però sense acritud."

Josep M. Sanmartí, Avui, 19 gener 1978

Debat sobre les preautonomies (19-I-78)

"El Senado concluyó hoy el estudio del orden del día del pleno iniciado el pasado día 27 de diciembre. Como nota destacada hay que señalar la intervención del senador catalán Josep Benet, quien criticó la fórmula de concesión de las preautonomías así como la lentitud de formación de la Comisión mixta Gobierno-Generalitat para el traspaso de funciones."

La Vanguardia, 20 gener 78

Debat sobre la política preautonòmica. Viatge del President
Tarradellas a Madrid (28/29/30 març 78)

"BENET.- Esta última intervención fue, sin duda, la más dura para con el Gobierno. Benet, representante de la Entesa dels Catalans, aseguró que al cumplirse seis meses desde la restauración de la Generalidad provisional ésta sigue siendo "una institución tan vacía de contenido como al principio".

"La calma aparente que existe en Cataluña no debe engañarnos", añadió. "Nuestro pueblo aún espera. Pero si pierde la esperanza y sufre una frustración, la calma puede ser precursora de la tempestad." En esta misma línea Benet manifestó que el próximo viaje de Tarradellas a Madrid es "muy importante" y que es preciso que tenga un balance positivo. "El gobierno debe tener presente que el presidente Tarradellas acudirá a Madrid como representante de todos los catalanes, incluso de aquellos que, como yo, hemos discrepado de su política."

ABC, 30 març 1978

"La mayor crítica contra el gobierno procedió del senador de Entesa dels Catalans Josep Benet, quien censuró la tardanza gubernamental en exponer su política -"en el caso que la tenga", sentenció sobre los regímenes preautonómicos:"

El País, 30 març 1978

"Joan (sic) Benet, a recordar que él fue uno de los padres de la autonomía catalana, a congraciarse con Tarradellas mediante una adulación inverecunda, hasta preocuparse por los honores que le serán rendidos en su visita a Madrid la semana próxima, y, sobre todo, a amenazar. La sublevación de las masas catalanas que prometió Benet, caso de que Tarradellas no vuelva con los bolsillos llenos, fue pintada con tanto verisimilitud que era como si estuviéramos viéndola retransmitida en imagen por la televisión."

Joaquín Aguirre Bellver, El Alcazar, 30 març 78

"Clavero defendió las preautonomías como ayudas al proceso de consolidar la democracia y manifestó la oposición gubernamental a cualquier tentación independentista. A Josep Benet, preocupado con que Tarradellas se llevara de Madrid sólo buenas palabras, le garantizó que habría una "importante transferencia de servicios a la Generalidad".

Víctor Márquez Reviriego, Triunfo, 8 abril 78

"En el último pleno del Senado, Josep Benet, tras definir como "importante" el viaje de Tarradellas, en la medida que llevará la representación de todos los catalanes, hizo una clara advertencia al Gobierno. "Si regresara Tarradellas a Barcelona -dijo el senador Benet- con las manos vacías ello sería muy grave y se interpretaría como un fracaso del sistema preautonómico". "La próxima semana -agregó- sabremos si detrás de la preautonomía existe algo más que una manipulación de las esperanzas, al servicio del inmovilismo centralista. Deseamos ser convencidos, pero con hechos. Y con hechos inmediatos". Y añadió: "La calma aparente de Cataluña no debe engañarnos. Existe aún porque nuestro pueblo tiene esperanzas. Pero esta calma puede ser precursora de la tempestad. El pueblo que dió el triunfo a las fuerzas autonómicas sigue existiendo. Es el mismo del 11 de septiembre y de las manifestaciones de enero de 1976. Si el Gobierno sigue manteniendo a la Generalidad como hasta ahora, la responsabilidad de lo que pueda ocurrir recaerá sobre él".

"Es bueno y oportuno que en el Parlamento se digan las cosas así de claras y rotundas."

Editorial d'El Correo Catalán, 31 març 1978

En el transcurso de este debate cabe inscribir, por cierto, una intervención del senador J. Benet, en representación de l'Entesa dels Catalans, tremendamente crítica para con el Gobierno."

Pedro J. Ramírez, Diario de Barcelona, 30 març 1978

"Lo cierto, sin embargo, es que Cataluña va a demandar la plenitud de sus derechos, y que en esos derechos está, por supuesto, el autogobierno según un amplio esquema de trasvase de funciones de la Administración Central a la Generalitat. Así lo demandaron quienes el 15 de junio votaron mayoritariamente a los partidos que tales principios incluían en sus programas, y así lo reclamó en la sesión del senado mentada el representante de la Entesa, Josep Benet, en una severa advertencia de alta significación política: "Si el pueblo catalán se ve frustrado en sus esperanzas, la calma que ahora vive Catalunya puede transformarse en tempestad". Dura advertencia que nosotros no quisiéramos que jamás, por el bien de Catalunya, llegare a cumplirse.(...)

"Aplaudimos la valentía del senador Benet, pero imploramos, para quien van a negociar, la comprensión.(...) Lo que sí será cierto es que con Tarradellas se desplaza a Madrid toda Cataluña. Incluso los que con él pudieran discrepar en algún momento. Son unas palabras acertadas y simbólicas del senador de la Entesa que merecen considerarse formalmente en Madrid."

Diario de Barcelona, "El viaje a Madrid de Tarradellas", 31 març 1978

"También en éste [debate], como en el de ayer, se oyó la voz de los representantes catalanes. Cuando anoche concluyó la intervención del ministro Clavero Arévalo en el tema de las preautonomías, el senador Josep Benet, de Entesa del Catalans, tuvo una intervención vibrante, donde recordó que ese mismo día se cumplía medio año desde que fue promulgado el Decreto-Ley reconociendo la Generalidad provisional de Cataluña, sin que hasta el momento un sólo servicio de la Administración Central o de las Diputaciones Catalanas haya sido traspasado a la Generalidad, que -subrayó- "continúa tan vacía de contenido como estaba al principio". Resaltó, a este punto, la importancia del viaje del presidente Tarradellas a Madrid. Y tras sus palabras quedó flotando en la Cámara un alerta hacia el camino de las realidades".

Julio Trenas, La Vanguardia, 31 març 1978.

"Josep Benet parlà al Senat. Anuncià a la Cambra la pròxima visita a Madrid del president de la Generalitat. I com un mestre -que no és el mateix que un professor- explicà el significat de la visita als companys de Senat i al mateix ministre per a les Regions. Intentà de fer-los veure que Josep Tarradellas no és un delegat de Madrid per controlar els catalans, sinó el contrari: darrera el president de la Generalitat hi ha tot un poble, que fa pinya i que sap molt bé el que vol. Anuncià cruament que l'autonomia "continua tan buida de contingut com al començament", i exigí poder tot afirmant que la calma que actualment hi ha a Catalunya pot tornar-se tempestat si es frustren les esperances del poble.

"La intervenció de Benet no fou una intervenció més. Fou una advertència constructiva tant als sendors com al govern allà representat. L'advertència està molt lluny de ser una amenaça. La fa en un moment que el govern té una oportunitat immediata de respondre amb fets, que tradicionalment ha estat la millor manera de solucionar els problemes, sobretot quan les bones paraules estan tan desprestigiades com ara.

"El Senat ha estat alertat; si els qui allà hi havia ho van voler entendre o no, és un altre problema. Demà passat el president anirà a Madrid. Per a nosaltres no és una visita protocolària, i esperem que els senyors de Madrid no la hi volguin tornar."

Josep M. Orta, Avui, 31 març 1978

Debat sobre l'ensenyament de les llengües catalana, basca i gallega (1- V-78)

)
"El ple del Senat d'ahir, important debat polític sobre el contingut de les autonomies (en aquest cas sobre l'ensenyament de cada llengua), va provocar un gran rebombori entre els parlamentaris catalans a causa de les intervencions del ministre Cervera, que contestà la dura intervenció del senador Benet sobre l'ensenyament del català, dient que si no hi ha hagut abans traspassos de serveis és perquè "hi ha pactes secrets entre Suárez i Tarradellas".

Avui, 1 juny 78

Aprovació pel Ple del Senat del Dictamen de la Comissió Constitucional sobre el projecte de Constitució (5-X-78)

"Todo hubiera sido mieles. Porque, en opinión de los oradores que entonaban las odas finales, la Constitución tiene omisiones, la Constitución exhibe ambigüedades, la Constitución padece imperfecciones, la Constitución no trae a nadie una satisfacción completa. Alguno de ellos, como el señor Benet, que ha pronunciado uno de los discursos más enjundiosos y más críticos al texto aprobado, ha apuntado ya, aún antes de que el texto sea votado por el pueblo, aquellos puntos en que, a plazo más o menos corto, la Constitución puede ser enmendada y modificada. Pero para todos cumple la función y alcanza la meta esencial que los representantes del pueblo se propusieron hace aproximadamente dieciseis meses (...). Don Josep Benet citaba a Maragall y repetía unos hermosos versos de Espriu."

Jaime Campmany, ABC, 6 octubre 78

"Le tocó a Benet por la Entesa. Habló con emoción, incluso jadeante. Aludió a que se habían cumplido los objetivos catalanes de libertad, amnistía y Estatuto de Autonomía... Benet estuvo magnífico y se le aplaudió con calor y entusiasmo por parte de todos, al que más".

Francisco Candel, Un charnego en el Senado,
pp. 393-394.

Sobre la cooperació entre les Comunitats Autònomes (12-IX-78)

"En la sesión que celebró ayer la Comisión Constitucional del Senado destacó la aprobación de una enmienda "in voce" del senador Josep Benet, por Entesa dels Catalans. La enmienda se refería al artículo 138, y abre una puerta a la colaboración entre comunidades autónomas.(...) El senador Benet ha estimado que la enmienda de la Entesa dels Catalans poseía un carácter progresivo y se ha mostrado satisfecho por su aprobación. Realmente, una de las cosas que van a necesitar más las comunidades autónomas va a ser el acuerdo y la colaboración entre ellas. La Constitución debía recogerlo, y esta enmienda significa una puerta abierta en este camino."

Editorial, El Correo Catalán, 13 setembre 78

Votació final en el Senat del projecte de Constitució (31-X-78)

"Benet, por la Entesa, estuvo enjundioso. No era éste el texto que deseábamos aprobar. El texto salido del Senado no había salido mejorado en su paso por la Comisión Mixta. Y señaló como retroceso el apartado 2 del artículo 155, referente a los acuerdos de cooperación de las Comunidades Autónomas. Benet fue muy aplaudido; Benet siempre era aplaudido.

Francisco Candel, Un charnego en el Senado,
p. 397

BIBLIOGRAFIA DE JOSEP BENET
AMB COMENTARIS CRITICS

MARAGALL I LA SETMANA TRAGICA. 1ª edició, Barcelona, 1963, publicada per l'Institut d'Estudis Catalans. 2ª edició, Barcelona, Edicions 62, 1964. 5ª edició, 1975. Premi "Joan Maragall 1961" de l'Institut d'Estudis Catalans, atorgat a proposta d'una ponència formada per Jordi Rubió i Balaguer, Ramon Aramon i Serra i Ferran Soldevila. Premi "Lletra d'Or 1963", atorgat a l'obra catalana més significativa publicada durant l'any.

MARAGALL Y LA SEMANA TRAGICA. Traducció castellana de l'obra anterior. Barcelona, Ediciones Península, 1966.

EL DR. TORRAS I BAGES EN EL MARC DEL SEU TEMPS. Barcelona, Editorial Estela, 1968.

CATALUNYA SOTA EL REGIM FRANQUISTA. Informe sobre la persecució de la llengua i la cultura de Catalunya pel règim del general Franco. París, Edicions Catalanes de París, 1973. 1ª reimpressió, Barcelona, Editorial Blume, març de 1978. 2ª reimpressió, març de 1979.

MARXISME CATALA I QUESTIO NACIONAL CATALANA (1930-1936). Dos volums. París, Edicions Catalanes de París, 1974. (Publicada sota el pseudònim de Roger Arnau).

BARCELONA A MITJAN SEGLE XIX. El moviment obrer durant el Bienni Progressista (1954-1956). (En equip amb Casimir Martí). Dos grans volums il·lustrats. Barcelona, Curial, 1976. Premi Serra d'Or de la Crítica.

DESFETA I REDREÇAMENT DE CATALUNYA i altres parlaments i escrits. Barcelona, Editorial Crítica, 1ª edició abril de 1978. 2ª edició, juny de 1978.

CATALUÑA BAJO EL REGIMEN FRANQUISTA. Traducció castellana de l'obra: "Catalunya sota el règim franquista", Barcelona, Blume, 1979.

COMBAT PER UNA CATALUNYA AUTONOMA. Textos d'ahir i d'avui. Barcelona, editorial Bruguera. 1ª edició gener 1980.

P R O L E G S

Josep Benet és autor també de pròlegs a diverses obres, com:

- GAZIEL: Obres Completes. Obra Catalana, Barcelona, Editorial Selecta, 1970.
- ANDREU NIN: Els moviments d'emancipació nacional, París, Edicions Catalanes de París, 1970. (Sota el pseudònim d'Oriol Puigvert).
- JOSEP M. OLLE I ROMEU: El moviment obrer català (1840-1843), Barcelona, Ed. Nova Terra, 1973.
- EVARIST OLCINA: El carlismo y las autonomías regionales, Madrid, Seminarios y Ediciones, s. a., 1974.
- ANSELM LLULL (Gregori Mir): El mallorquinisme polític, París, Edicions Catalanes de París, 1975. (Sota el pseudònim de Jordi Bonafont).
- 11 de Setembre. (La Diada en fotografies i textos), Barcelona, Editorial Laia-Edicions 62, 1976.
- ANTONI ROVIRA I VIRGILI: Els polítics catalans. 2ª edició. Barcelona, Edicions Galba, 1977.
- El Llibre de la Diada. 11 de Setembre de 1977. Textos: Josep M. Espinàs. Barcelona, Galaxis, s.a., 1977.
- ANTONI ROVIRA I VIRGILI: El Nacionalisme. 2ª edició. Barcelona, Edicions del Cotal, 1978.
- MONTSERRAT ROIG: Noche y Niebla. Los catalanes en los campos nazis, Barcelona, Ediciones Península, 1978.

I - MARAGALL I LA SETMANA TRAGICA

CLAUDI AMETLLA, en data 31 d'abril de 1963 escrivia a l'autor:

"Rebi la meua sincera felicitació per la publicació del seu magnífic llibre "Maragall i la Setmana Tràgica", noble intent d'establir la veritat i la justícia en uns fets que han estat tan tendenciosament desfigurats per les dretes i les esquerres. L'afer, que tant apassionà al seu temps i que encara avui rebrota de tant en tant, queda aclarit i exhaust després de la seva obra."

PERE LLORET, diputat al Parlament de Catalunya, el 5 d'agost de 1963 escrivia a l'autor:

"Pel meu gust heu fet una tasca admirable. Tot honorant la memòria del gran poeta i la seva encertada visió política en els temps de la Solidaritat Catalana, heu conjuminat un bon troç de la història del catalanisme, amb serenitat i imparcialitat alligonadores. Heu fet, per tant, un gran servei a la nova generació que s'ha d'afrontar amb el nostre problema, i a la qual el desconeixement del passat contemporani pot privar o enterbolir les més sanes orientacions."

RAFAEL TISIS, en carta del 20 d'agost de 1962 escrivia:

"Ahir diumenge vaig llegir d'una tirada -amb apèndix documental i les notes i tot- el vostre llibre. M'ha agradat molt, com ja esperava, i us felicito per aquesta obra, d'un caràcter excepcional a la nostra bibliografia, i que estudia no sols l'actitud de Maragall davant la Setmana Tràgica i les seves conseqüències, sinó el tarannà de tot un poble i dels seus dirigents en un moment de crisi."

GAZIEL, el 13 de maig de 1963, escrivia a Josep Benet una carta que consta a la seva Obra Catalana completa, pp. 1708-1710 a la que pertanyen els fragments següents:

"El seu estudi sobre "Maragall i la Setmana Tràgica" va semblar-me, només de fullejar-lo, força interessant. I ara que ja el conec del tot, el tinc per un dels millors i més ben documentats, i de judici més ferm i clar, publicats a Catalunya després del seu esfondrament integral.

"No li estranyi la meva felicitació calorosa. La sinceritat i el coratge no són dots que sovintegin entre nosaltres. Ni tan sols ara que les necessitem més que mai."

De JOSEP PLA, a El Correo Catalán, 9 juny 1963:

"Es un libro en todo caso que se recomienda por su objetividad. Escribir la historia prácticamente contemporánea, no es fácil. El historiador, en el mejor de los casos, ha de hacer un esfuerzo sobrehumano para dejar de lado sus intereses de clase, sus simpatías personales, su formación intelectual. La historia no es como la matemática, ni como la física, ni como la química de los elementos primarios. Es evidente, sin embargo, que hay historiadores que tienden a la objetividad. Benet es uno de ellos, y en este sentido, su libro es absolutamente apreciable. El hecho lo es tanto más en cuanto el historiador del proceso contemporáneo se encuentra generalmente con una gran cantidad de documentación manejable, por ejemplo, con la información periodística, más o menos coetánea, que cuando no es apasionada hasta el delirio, es totalmente falsa. En el libro de Benet, las fuentes -hasta donde ha sido posible encontrarlas- son de primerísima mano."

De JOSEP PLA, a El Correo Catalán, 13 juny 1963:

"Ahora voy a decir al señor Benet lo que pasó en Palafrugell, en aquellos días de la Semana Trágica, que tuvo un interés tipo dado el arraigo que desde la primera hora tuvo en el pueblo el anarcosindicalismo.(...) Todo esto me permito decirlo al señor Benet, autor del magnífico libro "Maragall i la Setmana Tràgica."

ALBERT MANENT, a ABC, Madrid, 15 setembre 1963

"Por ello hay que celebrar como una ventura y una revelación este libro de J. Benet, que debería ser traducido inmediatamente al castellano. Aún sin que el autor se lo haya propuesto, es hoy la obra más completa publicada sobre aquel desolador acontecimiento. Benet, hombre de paciente y enraizada vocación política, ha rastreado y desmenuzado todo lo que entonces y con posterioridad se escribiera sobre la Semana Trágica, sin olvidar las notas de prensa y cartas inéditas, y, en torno a la figura noble, compleja, señera de Maragall, que cen-

tra el libro, ha ido deshilvanando y volviendo a hilvanar ordenadamente la laberíntica madeja de los acontecimientos. Después de este libro todo aparece claro, lamentablemente claro.

(...) Otras sugerencias y comentarios interminables nos asaltan centelleantes al leer y releer el excepcional libro de Benet, escrito con pasión contenida, con rigor histórico e intención redentora."

ANTONI COMAS, El Correo Catalán, 28 setembre 1963

"Precisamente, el estudio de Josep Benet, a que antes aludíamos, Maragall i la Setmana Tràgica, se adentra con valentía en el análisis del proceso de la personalidad del poeta en los dos últimos años de su vida. A la vez es una clara exposición de los acontecimientos políticos y sociales de la Barcelona de 1909 a 1911 (...) De manera admirable nos va mostrando Benet cómo veía Maragall estos problemas: siempre desde lo alto, con lucidez, casi con visión de profeta."

RAMON XURIGUERA, a Radio París, 29 setembre 1963

"L'Institut d'Estudis Catalans ha tingut l'encert de publicar l'estudi de Josep Benet "Maragall i la Setmana Tràgica", obra llorejada amb el Premi Maragall del mateix Institut.

"Aquesta distinció, obtinguda l'any mateix que s'esqueia el cinquantenari de la mort de l'autor del "Cant espiritual", pot incloure's en la sèrie d'actes commemoratius celebrats amb motiu de l'esmentat cinquantenari. N'és, però, una expressió major. I a diferència de bon nombre d'escrits i de parlaments que en aquella ocasió desdibuixaren o buidaren de substància la veritable significació del poeta, el llibre de Josep Benet, per contra, la destaca, i, per primera vegada, li dóna el seu just relleu (...) Quan a l'evocació de l'època, hi és palès l'esperit de veritat, i cal saber grat a Josep Benet de l'equànime exposició que fa dels fets."

JOAN TEIXIDOR, La Vanguardia, 10 octubre 1963.

"No dudo en calificar de excepcional el libro de J. Benet Morrell "Maragall i la Setmana Tràgica". (...) Todo en él es de una grave actualidad. La historia adquiere ahora una vigencia casi demasiado

dolorosa.

"Podría imaginarse por lo que acabo de decir que Benet ha escrito unas páginas dramáticas, una evocación sentimental de aquellas trágicas jornadas de 1909. Precisamente es todo lo contrario. Con rigor científico, incluso con insistencia casi innecesaria, el autor ha ido perfilando a lo largo de los capítulos de la obra todos los elementos que contribuyeron a la reacción de Maragall frente a unos hechos complejos que pusieron a prueba su sensibilidad de poeta y de ciudadano. El análisis está llevado a fondo, con la metódica justeza que las modernas técnicas de investigación histórica han puesto al uso. Incluso se nota esta recomendable timidez que no permite sacar demasiadas consecuencias de los hechos que se van amontonando. (...) Nos encontramos frente a una de las aportaciones más decisivas a la bibliografía maragalliana."

ANTONIO TOVAR, Gaceta Ilustrada, 11 gener 1964

"La lectura de este documentado estudio que criticamos nos sitúa en un punto sensible, dolorosamente sensible: la Barcelona convertida en una gran ciudad industrial, pero en la que pesa el clima de la época y del país, con su viejo statu de agricultura atrasada. (...) el libro de Benet contiene documentación escalofriante..."

ANTONI VILANOVA, Destino, 1 febrer 1964

"Entre los libros recientemente adquiridos (...), creo que ninguno ha despertado en mí mayor interés que el magistral estudio del sociólogo y jurista José Benet, titulado Maragall i la Setmana Tràgica. (...) este libro es el más serio y riguroso intento llevado a cabo entre nosotros para encuadrar la figura y el pensamiento maragallianos en el marco sociológico y político del momento histórico en que vivió.

ENRIC GUITER, Revue de Lanques Romanes, gener 1964

"Cet essai d'insertion d'histoire de la littérature dans le contexte de l'histoire générale, fait honneur aux lettres catalanes contemporaines."

JOSEP FAULI, Diario de Barcelona, 22 febrer 1964

"El libro de Benet es de primera categoría(...)Se trata de un estudio como no es habitual ver publicado en nuestras latitudes, con gran manejo de datos de primera mano y con precisión y lentitud expositiva que lo convierten en un auténtico documento."

JAUME LORES, a Promos, març 1964

"El libro de Benet se convierte en instrumento indispensable para estudiar el fenómeno de Maragall y el fenómeno de la intelectualidad catalana.(...) Benet ha sabido hacer dos cosas de suma importancia. Comprender y plasmar el sentido de la Semana Trágica e intuir y clarificar los pequeños hechos que dan luz alrededor de los artículos de Maragall. Ha realizado, pues, un doble trabajo: el de historiador de una época y el de biógrafo de Don Joan.(...) El libro de Benet indiscutiblemente ha prestado un servicio más que importante a la memoria de Maragall.

JOAN MERCADER, Arbor, nº 225-226

"Se trata de un trabajo de meticulosa e impecable erudición, pero también por su tema y por la alteza de miras con que es abordado, estamos ante una publicación de esas que hacen impacto.(...) Benet, el autor de esta monografía tan grávida de información y sugerencias.

JOSEP M. CASTELLET, Cuadernos para el Diálogo, octubre 1964.

"El libro de Benet ofrece al lector un tema cuyo apasionante interés sorprende desde el primer momento y le obliga a reflexionar, con resonancias tan dramáticas como actuales; sobre la historia española de los últimos cincuenta años."

PERE MAS I PARERA, Ressorgiment (Buenos Aires), Octubre 1964-gener 1975

"Es un estudi sociològic molt pregon de l'època en què Joan Maragall exercí el seu mestratge inigualat entre els catalans, és documentat per la consulta d'una profusió d'obres, de cartes i d'articles, i aquest fet palesa la independència de criteri de l'investigador que és Benet, i demostra la seva seriositat.(...) Aquells que vulguin treballar, d'una manera positiva, pel recobriment total

de Catalunya, tot superant les falles del passat, faran bé de llegir, en calma "Maragall i la Setmana Tràgica" de Josep Benet, i de meditar llargament sobre les ensenyances que conté, per tal de desbrossar el camí d'errors, d'enemistats i de rancors."

JOAN COLOMINES, Xaloc (Mèxic), gener-febrer 1965

"Llibres com aquest són ben interessants i gosaria dir que són els que han de marcar quin és el camí que cal seguir quant a l'actitud crítica.(...) L'abundància de notes crítiques i de cites bibliogràfiques fan que aquest treball gaudeixi del privilegi de la veritat que avala l'erudició, però de cap manera el priva que sigui una lliçó per a tothom i una narració capaç d'interessar el lector mitjà, per la seva amenitat aconseguida amb un estil sobri, elegant i clar."

JOAN F. CABESTANY, a Circular Orfeó Català, març-abril 1965

"Creiem que serà un llibre de lectura i de meditació i que no pot mancar a la biblioteca de les persones interessades pels problemes històrics de la nostra terra, que no restarà reduït a un llibre d'erudits, malgrat ésser un llibre perfectament estructurat i amb una completa metodologia científica."

MARIA AURELIA CAPMANY, en el programa de ma de l'estrena de l'obra "Vent de Garbí i una mica de por" maig 1965.

"Vull dir també que l'obra partia d'una idea primària que, feia temps, em barrinava el cervell, però que, sense el llibre "Maragall i la Setmana Tràgica" de Josep Benet, no seria el què és. L'obra de Benet, que es llegeix amb l'avidesa que reclama una bona novel·la de lladres i serenos, tenia, ultra les virtuts d'intel·ligència i d'erudició que en ella resplendeixen, la de situar-nos a nosaltres, gent d'avui, enfront d'una circumstància de la nostra ciutat que ens la feia evident i ens feia evidents a nosaltres mateixos en ella."

JOAN GOMIS, El Ciervo, juny 1965

"Maragall i la Setmana Tràgica" -otro libro de merecido éxito- (...) En un estudio concienzudo, de construcción modélica, de investigación seria, servido por un lenguaje rico, flexible y expresivo, Benet ha estudiado la reacción de Maragall ante los sucesos de julio de 1909. (...) Resulta de todo ello no sólo una valiosa investigación del pasado sino una evidente lección para el presente, abierta -también aquí- a la esperanza."

JOSEP M. PIÑOL, Serra d'Or, agost 1965

"No resulta gens planer de resumir en uns mots breus tota la riquesa d'aquesta obra documental (...) i a la que tant la crítica com el llegidor català han consagrat ja un acolliment notable. I bé: no és estrany, perquè Josep Benet ha tingut el coratge i alhora l'encert d'escollir un tema que li ha permès de mater tres pardals d'un sol tret, tot dedicant-nos aquestes planes remarcables, on la història social, la història política i la història religiosa del nostre poble convergeixen en aquest episodi crucial de la nostra història col·lectiva de principi de segle: la Setmana Tràgica barcelonina. D'altra banda, pocs homes haurien estat capaços d'emprendre l'esmenrada tasca ambiciosa -i menys encara, de sortir-ne airoament, tal com ho aconsegueix plenament l'autor- com Josep Benet: per la seva maduresa política i la seva familiaritat amb els corrents polítics d'aquella època; per les seves recerques sobre el moviment obrer i la història social del nostre país; per la seva base sociològica i les seves inquietuds, pròpies de l'intel·lectual cristià que vol atancar-se fins a les caudes determinants de les tres cremes de convents, al llarg d'un segle d'història religiosa a casa nostra. Per tot això, l'autor podia enfrontar-se amb la temàtica que comentem, i fer-ho amb una metodologia històrica, un sentit crític, un rigor científic i un instint polític que no estem gaire avesats encara a descobrir al voltant nostre. (...) Després de tot el què hem dit, no serà un secret per a ningú si afirmem que ens trobem davant una obra admirable, tant per la seva lucidesa política com pel seu valor intel·lectual. Només per aquest sol llibre l'obra de Josep Benet ja seria considerable y singular."

EMILIA VILALTA I VIDAL, Xaloc (Mèxic), novembre-desembre 1965.

"Hi havia interrupcions, en l'expressió del pensament maragallista, silencis que ara ens explica Benet en el seu magnífic treball i que són resultat de la psicologia del moment, que unes vegades els propicià i d'altres fins gosà d'imposar-los. Però el propòsit de Benet no és tan sols l'exposició documental d'una conducta integèrrima, sinó, de passada, com ell mateix ho confessa en el pròleg de la segona edició del llibre, fer una crida a l'entesa entre nosaltres, els catalans, començant per tornar-nos a conèixer.(...) Molts són els mereixements de l'obra de Benet: fer reviure uns fets, sense ressenyar-los, reflectir, així mateix, un ambient, sense detallar-lo ni fer-ne, tampoc, el relat; donar proves d'objectivitat en recollir tant el que fa bé o mal a un bàndol com a l'altre, i per mitjà del pensament clar i enlairat de Maragall, donar-nos alè als que vivim per i amb Catalunya, per molt que n'estiguem allunyats per la distància."

GONZALO FERNANDEZ DE LA MORA, ABC (Madrid), 22 setembre 1966.

"Y Benet subraya con reiterado énfasis y clara simpatía todos los gestos de Maragall en favor de la amnistía o el indulto. Este es, a mi juicio, el mensaje de la obra.

JOSE JIMENEZ LOZANO, El Norte de Castilla,

"El estudio de Josep Benet "Maragall y la Setmana Tràgica", es un libro importante y apasionante por muchos conceptos. Su título muestra solamente el tema central que aborda, pero en sus páginas quedan luego apuntados y hasta resueltos muchos de los problemas de nuestra reciente historia religiosa española tanto política y social como religiosa.

"Por lo pronto es un libro desmitificador de los muchos que se precisan para ver claro(...)."

JOAN FUSTER, El Correo Catalán, 2 Octubre 1966

"Josep Benet ha publicado un magnífico libro sobre la actitud de Don Joan ante los acontecimientos de la Setmana Tràgica.(...) La lástima es que todavía no disponemos de bastantes trabajos monográficos."

cos en este sentido, o con este método. Porque todo lo que no sea eso, en un ochenta o noventa por ciento de los casos, será puro bla-bla-bla."

SERGI VILAR, a Destino, 8 octubre 1966

"Josep Benet no necesita presentación. Josep Benet es uno de los intelectuales más finos y más atractivos de la cultura catalana. Josep Benet es también abogado, abogado de causas eminentemente justas. Josep Benet es un investigador que sabe hallar i coordinar documentos con los que iluminar la Historia. Pero Josep Benet nunca se encierra en la "torre de marfil". Josep Benet siempre está atento a cuanto ocurre en la calle y a los problemas en que los hombres se ven envueltos. He aquí una demostración de que no escribe sobre temas históricos por simple "hobby", sino por una muy decidida y clarísima búsqueda de sus funcionalidades para el presente y para el futuro. Y es que Josep Benet no sólo es historiador, sino que asimismo "hace historia", contribuye en buena parte a construir Historia contemporánea de Cataluña,(...).

"Una cosa resalta ante la mirada del lector ya en las primeras páginas: el muy riguroso cuidado científico con que Benet ha llevado a buen término su investigación. De todos los datos que maneja nos cita las correspondientes fuentes, lo que nos hace ver, a través de una minuciosísima bibliografía, la honestidad con que ha realizado el estudio.(...) "Maragall y la Semana Trágica" es uno de esos libros que perduran a través del tiempo. "Maragall y la Semana Trágica" es una obra que nos es muy útil hoy y que lo proseguirá siendo para las futuras generaciones."

II - CATALUNYA SOTA EL REGIM FRANQUISTA. Informe sobre la persecució de la llengua i la cultura de Catalunya pel règim del general Franco.

JAUME FABRE, Tele-Expres, 28 juny 1978

"En els seus cinc anys d'existència, l'obra de Benet figura ja al capítol bibliogràfic de molts altres estudis posteriors, la qual cosa dóna una idea del seu caràcter peoner i imprescindible.(...) Per això, el llibre de Benet té un valor tan gran per a tots els qui vulguin comprendre avui el per què de moltes coses."

JOSEP MASOT I MUNTANER, Serra d'Or, juliol-agost 1978

"Després de la llarga nit de la postguerra, quan els símptomes de reviscolament i de "normalització" anaven augmentant i quan la tolerància lingüística s'eixamplava progressivament, era difícil de fer creure a les noves promocions, als no catalans i als estrangers, que Catalunya havia estat radicalment vençuda el 1939 i que l'acció repressiva contra tot allò que fes olor de català o de catalanitat havia pres en les primers anys de la victòria franquista -fins que les desfetes successives de l'Eix nazi-feixista obligaren a un ràpid i superficial canvi de rumb- un caràcter obert i no gens dissimulat de genocidi.

"Calia, doncs, redactar un "llibre blanc" sobre la persecució de la llengua, de la cultura i de l'esperit catalans durant la dictadura del general Franco, i fer veure als incauts i als ingenus que la pretesa " Cruzada" de 1936 tenia unes arrels clarament anticatalanes, règim que en derivà no oblidà mai aquest anticatalanisme inicial, bé que en virtut de tantes circumstàncies li calgués "rentar-se la cara" més d'un cop i fer concessions a la galeria, cada cop una mica més importants. Això és el que es proposà l'anys 1973 una editorial fantasma francesa, les "Edicions Catalanes de París", que llançà al mercat un dossier impressionant titulat Catalunya sota el règim franquista. Un misteriós "Institut Català d'Estudis Polítics i Socials", amb seu suposada a Barcelona, l'havia elaborat amb ajuda econòmica de "patriotes catalans residents a Amèrica".(...)

"El desglaç del darrer temps ha permès, en efecte, de saber que l'Institut redactor del llibre era en realitat un home sol, pacient i tenaç, aparentment apagat però abrandat per dins: Josep Benet. Durant molt de temps, Benet no explicava a ningú els seus viatges ni les seves estades a Madrid, on copiava com un antic amanuense trossos i més trossos de la premsa franquista, que en els primers anys de la postguerra encara s'encarnissava contra els "separatismes" i explicava detalls dels consells de guerra, de les multes contra el "vernáculo," etc. Oficialment, treballava en els dos inacabables volums de Barcelona a mitjan segle XIX, en col.laboració amb Casimir Martí (Barcelona 1976), però de fet esmerçava mesos i anys recomponent el trencaclosques de la primera etapa de la repressió i arreglant materials per a successius volums hipotètics, que completessin aspectes concrets o prolonguessin la relació d'actituds repressives del franquisme.

"A poc a poc hem sabut, igualment, que les Edicions Catalanes de París, bé que tècnicament establertes a França, eren en realitat un producte barceloní: els seus artífexs eren Benet mateix, el dinàmic Albert Manent i el mecenes Jordi Pujol. Hem sabut també que els "patriotes catalans residents a Amèrica" eren, com ja calia suposar, una dotzena de persones de l'anomenada burgesia il.lustrada de Barcelona...(...)

"Si el 1973 Catalunya sota el règim franquista era un llibre preciós, continua essent-ho el 1978. Val la pena de recomanar-ne la lectura atenta i reposada, ara que hom creu massa de pressa que hem superat tots els traumes d'èpoques passades i que hom accepta amb massa facilitat -des de les més altes esferes catalanes i tot- plantejaments minimalistes que no duen enlloc."

ALEX BROCH, El Correo Catalán, 31 setembre 1978

Libro muy distinto y quizá de los más fundamentales editados últimamente es el del senador Josep Benet en su segunda edición. El libro fue editado en París en 1973 por las Edicions Catalanes de París, que son uno de los capítulos más importantes en el mundo de la edición; del tiempo de la clandestinidad y la resistencia. Elaborados formalmente en París pero dirigidas desde dentro por el mismo Benet y contando con la colaboración de hombres como Jordi Pujol o Albert Manent cumplieron el propósito de editar unos libros abiertos a distintas ideologías pero de base claramente nacionalista que la censura impedía su edición. Libros que además de ser una información

para las nuevas generaciones y dirigentes políticos de hechos fundamentales de nuestra historia ayudaran a ese perpetuo camino en busca de las propias y tergiversadas señas de identidad.

"El libro de Josep Benet, con un subtítulo bien explícito: "Informe sobre la persecució de la llengua i la cultura de Catalunya pel règim del general Franco", es un documento estremecedor de la represión que siguió en los años inmediatos de la postguerra y una prueba fehaciente de la potenciación del sentimiento anticatalán que se produjo en el otro lado y que obligó, incluso a los catalanes que se pasaron, a no poder hablar ni manifestarse públicamente en su lengua.(...) este volumen toma una sustancial unidad y se convierte en una denuncia pública contra lo que ha sido, como afirma el autor, uno de los genocidios culturales y políticos más graves que contra un pueblo ha producido últimamente en el occidente europeo."

THE ECONOMIST, Londres, 3 març 1979, sota el títol "Catalan Books",
escribia:

"Understandably, history and reminiscences feature prominently in Catalan book-lists. One of the most important books of 1978 was Catalunya sota el règim franquista (Blume, 800 pesetas) by Jose Benet, an historián and senator who may be the next president of the Generalitat of Catalonia. Mr. Benet's fascinating, richly informative book is indispensable reading for any student of de Franco regime. More than half its 460 packed pages are occupied by Castilian texts -mainly extracts from official statements, articles and speeches, including many that are difficult to find elsewhere and some whose disinterment has embarrassed a few latter-day liberals who wewrw pro-fascist during the second world war."

MARIUS CAROL, El Periódico, 28 octubre 1979

"(...) El historiador y senador Josep Benet, en Catalunya sota el règim franquista, volumen imprescindible para comprender la represión cultural que le tocó vivir en Catalunya,(...)".

III - BARCELONA A MITJAN SEGLE XIX. El moviment obrer durant el Bienni Progressista (1854-1856)

JOAQUIM VENTALLÓ, La Vanguardia, 3 juny 1976

"Libro de historia importantísimo. Felicitaciones a Josep Benet i a Casimir Martí, por tan valiosos trabajo."

J.M. OLLE I ROMEU, a Avui, 5 juny 1977

"L'obra en dos volums de Josep Benet i Casimir Martí, titulada "Barcelona a mitjan segle XIX. El moviment obrer durant el Bienni Progressista (1854-1856)" (Curial 1976 i 1977), és un gran pas dintre el conjunt dels esforços que actualment es porten a terme per a recuperar la història del nostre poble, la qual per tot un conjunt de circumstàncies, ha estat silenciada o adulterada. Benet i Martí, després de molts anys d'investigació, publiquen el seu treball, que quedarà com una obra fonamental no solament per als historiadors del moviment obrer, sinó també per a tots els especialistes de la història contemporània del nostre país."

Presentació de l'obra a la Universitat de Barcelona.

Tele-Exprés, 15 juny 1976

"Ayer, a última hora de la tarde, el vicerrector de la Universidad de Barcelona, Gabriel Oliver -en nombre del rector Estapé- y el historiador Josep Termes, presentaron la obra de Josep Benet y Casimir Martí, "Barcelona a mitjan segle XIX. El moviment obrer durant el Bienni Progressista (1854-1856)". El público, reducido por las condiciones del acto, está sin embargo formado principalmente por historiadores y políticos de distintos partidos catalanes.

"Josep Benet, tras la presentación de Termes calificando a ambos autores como de los historiadores más importantes del país, explicó (...)

"Terminó el acto el vicerrector Olivé diciendo que "es una auténtica injusticia que los autores no estén en esta casa. Lo digo avergonzado. Las puertas están abiertas. Lo que no está abierto son otras cosas". Con esta referencia al apartamiento de buen número de universitarios de lo que es la Universidad, terminó el acto."

JOSEP MARTI GOMEZ, El Correo Catalán, 16 juny 1976

"Un tono sangriento, retablo histórico y literario de una época bien nuestra."

LLUIS PERMANYER, La Vanguardia, 1 agost 1976

"El primer volumen de "Barcelona a mitjan segle XIX" (Curial), de Josep Benet y Casimir Martí es una pieza realmente ejemplar. Sin duda alguna la obra está destinada a ser piedra sillar para cuantos deseen tener una visión cierta y documentada, no sólo acerca de lo que era nuestra ciudad en aquella época, sino sobre todo de las condiciones en que se encontraba la clase obrera. El estudio de Benet y Martí constituye, en definitiva, una cala profunda en la sociedad de la época, tan mal conocida pese a estar tan próxima a nosotros."

JOSEP FONTANA, La Vanguardia, 1 setembre 1976

"Los libros de tema histórico -que no son la misma cosa que los "libros de historia"- proliferan en la actualidad, hasta el punto de producir el desconcierto del lector no especializado, que carece de referencias válidas para seleccionar lo que merece la pena leerse. Pienso, por ello, que en las raras ocasiones en que aparece un libro realmente valioso -un auténtico "libro de historia"- es obligación de los profesionales señalarlo, para que el público no lo deje pasar inadvertido en compañía de tanta prosa narrativa inepta como se le ofrece cotidianamente. Esto es exactamente lo que me he propuesto hacer, aquí y ahora, con el primer volumen de Barcelona a mitjan segle XIX (El moviment obrer durant el bienni progressista, 1854-1856), de Josep Benet y Casimir Martí. (...)

"No es fácil juzgar una obra todavía inacabada, puesto que desconocemos su arquitectura final -que es la que ha de dar sentido a todas las piezas sueltas- y las conclusiones a que llegará a su término. Pocos son los reparos de detalle que pueden formularse por ahora. Tal vez el más grave sea el de que se hayan incluido en el texto materiales y documentos que estarían mejor en un apéndice lo que haría más fluida la lectura. Muy poco en comparación con los muchos méritos de una obra que significa una aportación valiosísima a la historia de Cataluña en el siglo XIX y a la del movimiento obrero ,

en particular. Y que no sólo vale por el caudal de datos y hechos que aporta, sino que resultará un estímulo para la reflexión, que habrá de ayudarnos a entender, a través de su pasado, la realidad presente de la sociedad en que vivimos.(...)"

MONTSERRAT ROIG, Mundo Diario, 1 desembre 1976

"La gent del Teatre Lliure s'ha escarrassat tot l'estiu per a obrir ara un teatre amb espectacles que no siguin culturalment abstractes, que ens retornin el que pertany a la nostra col·lectivitat. I tot això sota el signe del rigor i de la professionalitat. La primera obra, Camí de nit, és un muntatge d'en Lluís Pascual sobre el bienni progressista de 1854-1856 i la patètica mort d'un dirigent obrer, en Josep Barceló, que executaren tot fent-lo passar per bandit. L'obra s'ha basat en un dels grans llibres que han sortit aquest any: Barcelona a mitjan segle XIX d'en Casimir Martí i en Josep Benet."

MANUEL TUÑÓN DE LARA, Cuadernos para el Diálogo, 5 febrer 1977

"Confieso que a la primera lectura de la obra de Josep Benet y Casimir Martí mi reacción fue: "Aquí tenemos un nuevo "Díaz del Moral", pero aplicado al XIX catalán". Pues bien, las reflexiones posteriores me han llevado a la conclusión de que aquella impresión primeriza, que se pretendía exaltante, era injusta por defecto. Ciertamente; hay aquí toda la erudición, todo el rigor crítico, toda la riqueza de datos que en la obra del notario de Bujalance (le falta el testimonio de lo vivido, porque Martí y Benet son, por fortuna, hombres de nuestro tiempo), pero mientras que las páginas de "Historia de las agitaciones campesinas andaluzas" responden metodológicamente a una concepción todavía episódica y sin apoyatura socio-económica, su "Barcelona a mitjan segle XIX" posee, con la huella de la escuela de los "Annales" y del maestro Vicens Vives, toda la concepción de la historia como un conjunto de las distintas instancias o niveles articulados, interpenetrándose unos en otros, y que entran en línea de cuenta en una investigación estrictamente coyuntural como la que nos ocupa. Condición material y entorno ideológico, poder central y sociedad catalana en manifiesta lucha de clases; diversas formas de organización obrera y diversas contrapartidas, desde el paternalismo hasta la represión sin frenos...todo ello apoyado en una impresionante y rigurosa masa documental, como nunca se había reunido para un fin tan preciso.

"Sin embargo, la riqueza de datos y precisiones pudiera hacer creer a algunos que se trata de una obra "erudita" de interés limitado a los especialistas. Nada más lejos de la verdad; las enseñanzas de este libro, los ejemplos que propone, las reflexiones que sugiere, desbordan ampliamente la investigación de aquella coyuntura con ser ella de por suyo de lo más atractivo posible.(...)

"No nos queda más que agradecer a Casimir Martí y Josep Benet la espléndida cosecha histórica que aportan y esperar la segunda parte con la convicción de que estamos ya ante una obra clásica de nuestra historiografía con la que siempre será indispensable contar."

JOSEP FONTANA, La Vanguardia, 29 juny 1977

"Pues bien, si acerca de lo sucedido en la corte sabíamos algo, gracias a viejos libros de la época y a una síntesis reciente de V.G. Kiernan, acerca de los acontecimientos de Barcelona lo ignorábamos prácticamente todo. De ahí la importancia del libro de Josep Benet i Casimir Martí, Barcelona a mitjan segle XIX: el moviment obrer durant el bienni progressita, 1854-1856, cuyo segundo volumen acaba de aparecer. Al publicarse el primero dije, en estas mismas páginas, cuánto prometía la obra. Ahora, con una visión completa y acabada, pienso que va incluso más allá de lo que esperaba.

"Seguimos en estas páginas la historia de la huelga general de 1855, la lucha de los sindicatos por su supervivencia (la actuación de los obreros para que se les reconozca el derecho a asociarse), la caída del progresismo y la feroz represión que se produjo entonces en Barcelona, a diferencia de lo que sucedía por las mismas fechas en Madrid, donde la amenaza "social" no era tan grave. Todos los hilos que los autores nos mostraron en el primer volumen, se anudan ahora en un diseño de conjunto que nos permite comprender la realidad de una sociedad profundamente transformada por la industrialización y el papel que en ella había de desempeñar un movimiento obrero que figuraba, por su combatividad, a la vanguardia de las luchas sociales europeas.

"Ni Benet (con su Maragall i la Setmana Tràgica), ni Martí (con su Orígenes del anarquismo en Barcelona) eran desconocidos en el terreno de nuestra historiografía, pero con esta obra se sitúan en un lugar de honor. Porque si he hablado del libro como de una contribución fundamental a la historia del movimiento obrero y a la del bienio progresista, considerado en su conjunto, habrá que añadir que resulta igualmente importante para el conocimiento de la Barcelona del siglo XIX o para la historia de la industria catalana, examinada aquí en un momento de crisis. Aquellos a quienes interese cualquiera de estas dimensiones de nuestro pasado deben leer un libro que figura ya, por méritos propios, entre las más destacadas realizaciones de la historiografía catalana de nuestro tiempo."

IV - DESFETA I REDREÇAMENT DE CATALUNYA

IGNASI RIERA, sota el títol "Benet, pedagog de la política catalana",
Treball, 5 maig 1978

"Comentàvem el llibre d'articles de Josep Benet, Desfeta i redreçament de Catalunya, com una de les novetats més importants de la festa del llibre 1978. Malgrat el poc entusiasme que a mi em susciten els llibres d'articles, haig de confessar que la lectura del del senador Benet m'ha deixat parat. No tant per allò que conta -el pensament del senador és ben conegut, les gran línies del seu pensament travessen els punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya, en són una traducció sempre actualitzada i en molts moments voluntàriament sistemàtica- sinó per la manera com ho conta. En efecte, l'advocat de Cervera és ahora historiador. L'evocació històrica és un recurs gairebé inevitable del "discurso" de Benet. I el franquisme, com a període històric no per massa tètric menys insignificant, ocupa un espai central en aquesta evocació de Benet. En d'altres moments, aquest caràcter de l'evocació és ell sol un argument: com en el memorable pregó de la Mercè, on batlles barcelonins com Jaume Aiguader o Carles Pi-Sunyer, o un modest funcionari com Modest Latorre, o el president Lluís Companys són contraposats en el record a un aparentment enigmàtic "hom" (...).

"Una altra de les constants d'aquests escrits és el caire popular, pedagògic, que tenen. Benet ha d'explicar coses molt clares per a públics no sempre disposats a entendre-les. Doncs bé: mai no fa trampa, les diu sense embuts, sense perifrasis innecessàries, va al gra, però tampoc no les infla, no exagera, no embolica els arguments, no elsempegua amb retòrica barata. Tal és el seu estil en les intervencions a la Cambra Alta, o els seus articles o intervencions en francès.

"Vull assenyalar, finalment, que el llibre conté un darrer escrit, inèdit encara, de Benet, que és un balanç no gens benèvol sobre les línies dominants de la política catalana d'ençà del 15 de juny. N'hi ha que prefereixen fer política seguint el fil de totes les giragonses i de tots els laberints. Benet, no. Fins al punt que molts consideren que s'ha suïcidat, políticament parlant. Potser sí. O potser no. Som molts, en qualsevol cas, els qui haurem d'agrair-li la franquesa i la gosadia d'haver parlat clar i català.

TERESA CASANELLAS, Lluita Obrera, 10 juliol 1978

"Para los que todavía se preguntan cuál es la ideología de este político independiente, en Desfeta i Redreçament de Catalunya encontrarán cual es la posición de Josep Benet ante temas clave.(...)

"Los que votamos a Josep Benet el 15 de junio vemos, leyendo este libro, la solidez de sus convicciones, la serena pasión que le anima, y entendemos mejor cómo es posible esa capacidad de lucha, esa voluntad tenaz y decidida en un hombre de apariencia tan frágil. La fuerza de Benet -su suave firmeza- tiene una raíz: la fidelidad a las clases populares y al pueblo de Cataluña. Por ello consideramos su creciente popularidad como un motivo de confianza en el futuro de nuestro país."

FRANCESC RODON, sota el títol "Lucidez y patriotismo", El Correo Catalán, 7 setembre de 1978

"Bastaría sólo recordar el impresionante estudio que llevó a cabo hace unos años Josep Benet y que se publicó bajo el título de "Margall i la Setmana Tràgica", para saber que su autor ocupa un lugar destacadísimo en las filas de nuestros historiadores.(...) La semana pasada, desde estas mismas páginas, Alex Broch nos daba cuenta del estremecedor documento de la represión que siguió en los años inmediatos de la postguerra, que bajo el título de "Catalunnya sota el règim franquista" publicara nuestro autor, clandestinamente en 1973, y hace poco bajo su nombre ya.

"Ahora, en un nuevo título, Josep Benet nos da nuevas pruebas de su lucidez y patriotismo. Libro sencillo y ejemplar, didáctico y claro, ofrece textos diversos, conferencias, discursos e intervenciones parlamentarias, correspondientes a un determinado y corto período, iniciándose a finales de 1975, con la desaparición del general Franco, para acabar el 15 de marzo del presente año.(...) Yo diría ahora que muy pocas veces, desde una tribuna de conferenciante, desde un mitin, desde un periódico o en las páginas de un libro o en el propio Senado, habrá habido una voz que con tanta claridad y sencillez explique y aclare lecciones, sean históricas, éticas o políticas, como lo ha sabido hacer Josep Benet. No hay aquí resonancias triunfalistas o personales.(...) La brevedad del presente comentario no permite, como sería de desear un examen mucho más minucioso y detenido de las páginas de este libro, pero sí recomendar con toda vehemencia la lucidez y el patriotismo de Josep Benet, bien palpable otra vez en la presente obra... Raramente se ha hablado de un modo tan claro y de una manera tan ponderada, y al propio tiempo realista, de una herida que sigue todavía abierta.

ALGUNS COMENTARIS SOBRE
LA PERSONALITAT DE JOSEP BENET

BENET ALS 25 ANYS

Maurici Serrahima, en data 14 de maig de 1945, escrivia en el seu diari:

"A darrera hora de la tarda ha vingut al despatx en Josep Benet i s'hi ha estat una pila d'estona. Hem parlat, primerament, de la manera de donar forma als tractes entre en Fèlix (Millet) i en Sagarra (Josep M. de Sagarra), que han quedat resolts a satisfacció de tots. Això l'ha portat a parlar de la seva situació prop d'en Millet. Hi va entrar, ara fa un any, com a professor dels nois -en part, per recomanació meua- i avui ha esdevingut una mena de secretari privat. Quan vaig conèixer en Benet, deu fer prop de quatre anys, em vaig adonar molt aviat que era un noi ple de possibilitats; tenia una passió per la política, i si fa no fa les mateixes idees que jo. Abans de la guerra havia estat de la F.J.C. (Federació de Joves Cristians de Catalunya) -cal dir que, en 1936, tenia setze anys- i, cap a la fi, cridat a files es va incorporar a l'exèrcit republicà i porta una ferida al pit feta per un tros de metralla. Aviat vaig admirar la traça amb què es movia en les coses d'ara i a la Universitat -s'ha fet advocat- i el vaig presentar a molts amics. Va treballar a l'Editorial Spes, a les ordres d'en Romeva. Ara, a can Fèlix, si bé no té una feina fixa, en fa en la pràctica, més que ningú, i -suposo- amb una retribució modesta; potser tampoc no ha fet gran cosa per millorar-la... En Fèlix li parla de tot i li posa a les mans afers delicadíssims amb una confiança absoluta. I ja sap el que fa, perquè en Josep és discret fins al màxim grau possible. Cap pretensió, i alhora unes grans aspiracions; és a dir -excepte en el sentit del profit personal-, les majors aspiracions possibles. És alt, com ara jo, però excessivament prim, descarnat i una mica desmanegat: té un front molt vast, que per dalt li fuig una mica enrera i sembla que li estiri amunt el nas, llarg i amb els forats oberts, i fins una mica el llavi superior; el coll prim fa que destaquin més les orelles obertes. Un somriure tímid, al darrera del qual n'apareix un altre de comprensiu i un de sorneguer i, més endintre, potser un de dur i tot. L'aire una mica abandonat i més aviat astènic; quan es posa en activitat canvia del tot i es mou nerviosament, però amb una plena presència d'esperit. És hàbil, i fins una mica murri, en el millor sentit del mot - potser hi fa que ha passat una joventut

molt dura-, i té un seny i un criteri superiors als que li tocarien. De l'edat en té, això sí, l'entusiasme i, alhora, una audàcia excepcional. A despit d'una descurança aparent, sempre he cregut que és -hi ho va demostrant- un excel.lent organitzador."

(SERRAHIMA, Del passat quan era present, I, pp. 195-196-197)

* Maurici Serrahima es refereix al contracte que donà origen a Edicions Caliope, que havia d'editar el Teatre de Shakespeare, traduït per Sagarra.

Ignasi de Gispert, Degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona, el dia 3 de juny de 1969, amb motiu de fer la presentació de Josep Benet, que anava a pronunciar una conferència sobre "El Cardenal Vidal i Barraquer, home d'Església i home de Dret", amb motiu de commemorar-se el centenari del naixement del cardenal va dir el següent:

"Aquesta nit, el Col·legi d'Advocats de Barcelona s'honora obrint les portes de la seva Aula Magna a un amic i company nostre, el senyor Josep Benet, perquè ens parli del nostre cardenal, de l'inoblidable Francesc Vidal i Barraquer, el qual, abans de ser cardenal, bisbe i sacerdot, fou i féu d'advocat a Barcelona.

"Tots el coneixeu el nostre amic i company Josep Benet! Els homes de més mèrit, són a vegades, moltes vegades els més difícils de presentar. Perquè són homes senzills, d'humilitat autèntica, els mèrits dels quals són el resultat d'iniciatives preses en l'anonimat, de gestions i treballs que arrossegueu a d'altres, a donar forma i llançament, a allò que, sense l'iniciador, l'ànima, no hauria existit mai. I aquests altres, quan assoleixen l'èxit -a vegades també- s'obliden que, en definitiva, tot ho han degut a la iniciativa, a l'esperit de l'amic Benet.

"L'amic Josep Benet, reuneix totes les condicions que fan el gran advocat. Ben dotat per la lluita -sempre noble i lleial-. Ben dotat per la negociació i la recerca de solucions, que solen ser ben sovint, el secret dels grans èxits professionals. Estudiós i preparat per a enfocar i resoldre qualsevol afer. Gran advocat defensor, especialment en causes polítiques, on el cor i la intel·ligència s'enllacen, i on els honoraris no tenen altra paga que la gran paga de l'agraïment.

"La nostra professió, però, no és un fi per tothom; per molts, millor dit per alguns -els elegits- és un medi per assolir altres cimes intel·lectuals. El nostre Cardenal -del que parlaré tot seguit- n'és un exemple. Fou advocat -indubtablement amb condicions per arribar a la categoria màxima-, però una altra vocació se l'emportà. L'amor infinit, el servei del Senyor, el féu deixar la professió per al sacerdocí.

"A l'amic Benet, l'autèntica vocació d'intel.lectual, d'intel.lectual al servei del país, i, de manera especial, la vocació d'historiador, li ha fet oblidar una mica l'exercici apassionat i exclusiu de la nostra professió. És un mèrit més que cal unir al seu haver.

"Com a historiador, tots coneixem la seva obra "Maragall i la Setmana Tràgica", que està ja a la quarta edició, i esperem les obres anunciades sobre la primera vaga general a Barcelona i a Espanya i sobre Prat de la Riba. Cal remarcar que, com a bon historiador, honest i conscient, la seva ideologia queda sempre supeditada a l'exactitud dels fets i a la netedat de la informació i de la prova.

"Una petita anècdota. En demanar, fa uns dies, a la Biblioteca del nostre Col.legi, l'obra de Josep Benet sobre Maragall i la Setmana Tràgica, em portaren la fitxa del llibre amb l'anotació de "desaparegut". En les biblioteques només desapareixen els llibres bons. No cal dir que ja el tenim de nou a la biblioteca.

"Queda un vertent -com es diu ara- per examinar de la personalitat del nostre amic; i és el polític. Es sospiten les seves grans condicions, però, fins ara, no han pogut -per raons òbvies- ser posades a prova. Tota l'actuació del nostre amic marca una decidida vocació política, unes dots excepcionals que, malauradament, avui per avui, resten inèdites. Déu faci que algun dia poguem veure el nostre amic llançat i absorbit, amb tota la passió que els homes bons i cridats, saben posar en la política, que és el govern i l'administració del país, en tots els seus estadis."

Joan Gomis, amb motiu de l'elecció de Josep Benet al Senat, el 15 de juny de 1977, escrivia:

"Recuerdo ahora a Josep Benet, por los años cincuenta, al salir de las fecundas reuniones sabáticas que promovían la inquietud y la vitalidad contagiosa de Enric Ferran, y en las que se debatían con ánimo renovador cien temas, desde el ecumenismo al comunismo. Al salir algunos subíamos desde Girona-Gran Vía hacia la Diagonal, y del grupo iban desgajándose amigos hacia sus casas respectivas. Continuábamos con Benet hasta Muntaner-Travesera, y allí mi hermano Llorenç y yo le dejábamos, y se veía a Benet proseguir su largo camino perdiéndose en la noche. Infatigable con su paso característico de peatón de fondo, tan incansable como había sido su voz hablando de política y de Cataluña. Veo a Josep Benet caminando sin fatiga a lo largo de cuatro decenios, activa travesía del desierto terminada hoy en el Senado."

El Correo Catalán, 3 juliol 1977

Maur M. Boix, a la secció "Paraules i Fets" de "Serra d'Or",
escrivia amb motiu de l'elecció de Josep Benet senador el 15 juny
del 77:

(...)

"D'aquesta escola* sortia, el setembre de 1934, després d'haver-hi
passat gairebé set anys, el jove Josep Benet, l'home que ara, darrera
una increïble activitat de país durant la llarga maltempsada, ha es-
tat elegit senador, amb un milió folgat de vots, més del cinquanta per
cent, com a capdavanter d'un intent de candidatura unitària."

Serra d'Or, juliol 1977

* L'Escolania de Montserrat

BENET GEOLOGIC

Robert Saladrigas, en la que fou habitual columna de Tele-exprés, "perfil a ploma", i sota el títol de Benet Geològic, escrivia el 28 de juny de 1978:

"A mi la figura de Josep Benet, em recorda amb insistència la geologia del massís montserrati. Només que la solidesa pètria, Josep Benet l'oculta sota l'embolcall del cos, extraordinàriament amagrit, d'aparença fragilíssima, quasi a punt de rompre's. La seva veu emergeix un punt escanyada, com si l'emoció, permanentment suspesa, o potser una timidesa innata però sempre vençuda a còpia d'esforços, amenecessin estroncar-la. A més, els ulls lleugerament esbiaixats, foscos, de mirar pregon, se li humitegen amb facilitat i l'obliguen a parpallejar.

"Aquesta és la façana que presenta Josep Benet. La personalitat que conté és diametralment contrària. Qui gosaria afirmar-ho si tant sols el coneix de vista? Benet somriu com si es disculpés i mou els braços-rems. El doctor Jeckyll i Mr. Hyde. L'advocat Benet era ben conegut dels mal recordats senyorassos del TOP. L'historiador Benet, autor de "Mara-gall i la Setmana Tràgica", "Marxisme i qüestió nacional catalana 1930-1936", "Barcelona a mitjan segle XIX. El moviment obrer durant el bienni progressista (1854-1856)", "Catalunya sota el règim franquista" (obra que serà presentada oficialment aquesta tarda), és home metòdic, rigorós, primfilat. El polític Benet, antifranquista congènit, antic militant del FUC, ànima de moviments cristians i d'institucions culturals clandestines, actual senador de l'Entesa, és granític.

"Josep Benet mai no parla en va, pel goig de parlar. Escolta amb atenció, analitza els fets, adopta actituds, expressa opinions categòriques amb llenguatge convincent. Mai no riu amb alegria cridanera. Somriu amb ulls guspirejants i els llavis breus, amb tendència a plegar-se, mostren dos rengs de dents desiguals. Les galtes pàl·lides, flàccides i xuclades, la silueta cranial accentuada pel cabell allisat, escàs i grisós. Amb una cama sobre l'altra, el peu suspès quasi al mateix nivell del bessó, tira el cos endavant i amb les mans nuoses, de dits llargs i prims, exposa les raons del seu independentisme amb sonoritats nasals. Lluitador de raça encarna, crec, l'essència geològica del país."

Pocs dies abans de la Festa del Llibre de 1978, Joan Oliver (Pere Quart) havia de fer la presentació, a la Llibreria Cinc d'Oros, dels llibres Contra el noucentisme, de Joan Fuster, Memòria Personal, d'Antoni Tàpies i Desfeta i Redreçament de Catalunya, de Josep Benet. Però, no li fou possible de fer-la. Més endavant, "SERRA D'OR" (juliol-agost 1978) publicà el text que l'escriptor havia preparat. A continuació reproduïm els fragments que es refereixen a Josep Benet.

"Els tres autors dels tres llibres que ara presentem difereixen gairebé en tot; però no per això deixen de mostrar punts de convergència. D'antuvi ofereixen una semblança gairebé matemàtica: tots tres pertanyen a la mateixa generació. Però hi ha més: tots tres s'han lliurat i es lliuren a la feina llur amb una aplicació sostinguda, reeixida i honorada, i tots tres han revelat i revelen una catalanitat genuïna, exemplar. I encara tots tres són dels pocs que rebutgen senzillament, sense escarafalls la comoditat o l'oportunitat de les evasions dels tapabruts i de les "componendes". I per acabar, tots tres avorreixen l'esplendor de la pedanteria.

(...)"I arribo al tercer autor: Josep Benet, un home que ha il·luminat la nostra història recent, n'ha posat en relleu els punts positius i alligonadors i n'ha denunciat els errors -que no són pas pocs. És a dir, que ha volgut armar-nos contra un futur ple d'amenaçes. Benet ha combatut des de la seva adolescència per la llibertat d'un poble que s'havia deixat robar el seny. Ha estat i és un exemple diàfan d'una joventut consagrada a Catalunya, sota el foc de la fe i de l'esperança. I ara, aureolat per una victòria, en principi ben genuïna -els déus facin que no es torni pírrica!-, se'ns presenta com una veu i un gest que encerten el fitó, és a dir, la voluntat de la part més conscient, més lliure més entranyada del nostre poble. Heus aquí un home públic que ha gosat sacrificar el tan vantat i tan còmode "pragmatisme" a la fidelitat envers el nervi més sa i encara aprofitable de la nostra història nacional. Heus aquí un advocat defensor dels qui, essent uns patriotes, foren iniquament jutjats com a criminals. Heus aquí un home de formació cristiana, més ben dit, neocristiana, però que avui és un demòcrata obert als amples i salvadors corrents de la justícia social i econòmica.

"Benet pensa -em plau de suposar-ho- que cal enderrocar diligentment i sense estropells els edificis ruïnosos, que cal bastir damunt fonaments fermes, no damunt sorra movedissa, sobre un sòl que, com l'aire i l'aigua i els boscos i les platges, ha de ser declarat bé comunal d'una bona vegada, fora de l'abast de les mans enllardades dels grossos o petits porcioles que s'han engreixat i encara s'engreixen amb la terra de tots. I en dir sòl i terra vull dir qualsevol riquesa moral i física del país.

"Benet, un polític! I en aquest cas -quin descans!- hom pot escriure l'adjectiu sense cometes! Polític, home consagrat a la cura i el govern de la ciutat, de la comunitat, sense altra meta que la salut i la progressiva dignificació dels ciutadans. Cap a una llibertat i una concòrdia certes. Prou sé que la trajectòria d'un polític és molt difícil de preveure. Amb tot, jo veig en Benet un tribú criat als llocs més acimats del poder, vull dir de l'autoritat que ve no pas de Déu -com afirma tan categòricament com temerària Pau de Tars- sinó de la lliure voluntat del poble.

"També em plau de suposar que Benet és en primera o segona i darrera instància socialista i republicà. Dic en primera o segona instància, perquè prou sé que un polític honest no caurà mai en la demagogia de prometre per a demà mateix la consecució del que avui encara és, a casa nostra, una utopia. Benet, no oblida, suposo, que la democràcia no es consuma en un poble cívicament ineducat, i no pas per culpa del poble. De republicà, sí que en deu ser, car els catalans no disposem de dinastia pròpia; el casal de Barcelona es va extingir fa gairebé cinc centúries, amb el rei Martí i amb la Tupinada de Casp. I encara hi ha més: ¿qui ha sentit parlar mai d'un rei que no hagi estat monàrquic i capitalista ?

"Amics, gràcies per haver sofert en silenci aquestes efusions. Però em sembla que tots som conscients -i no pas "cocientes", com diu tan sovint el senyor Suárez-, que som conscients -repeteixo- de la gravetat extrema dels moments que vivim. I crec que és lícit -més que lícit, obligatori- que tots els qui amb autoritat o sense, per deure o per atzar -com ara jo- , disposem d'una tribuna, aprofitem l'avinentesa per a denunciar les traïdories que ens assetgen, des de fora i de dins estant. Si els polítics entre cometes i pragmàtics a ultrança ho disfressen o s'ho callen, qualsevol ciutadà de bon a voluntat és prou per provar d'omplir de mica en mica la perillosa llacuna. "

El 5 de març de 1979 Montserrat Roig publicava a la revista LA CALLE de Madrid una entrevista a Josep Benet, a la qual corresponen els següents paràgrafs:

"Tengo ante mí a un Josep Benet cada vez más flaco, cada vez más encorvado. Pero conserva aquella tenue sonrisa, entre irónica e ilusionada, de los ya románticos años de la clandestinidad. Está sentado ante una mesa uniforme en una habitación glacial. El despacho de Josep Benet está al final de un pequeño pasillo. Un despacho sin ventanas, de luz blanquecina y con carteles de Companys y Macià a cada lado de la pared. Un despacho que todavía rezuma clandestinidad, misterio, introversión.

"Josep Benet fuma sin parar y se levanta porque el teléfono no para. Cuando se levanta, arrastra levemente la pesada losa de la historia que ha sabido mantener sobre sus espaldas. La mano en el bolsillo, atiende las llamadas. Y no todo el mundo le llama para hablar de la campaña electoral, no, sino que otros quieren hablar con él porque hay un diccionario que salvar, un archivo que defender, una cuestión cultural que discutir. La conversación con él está hecha a retazos, en apenas una hora. Como retazos se ha ido construyendo la vida de esta mezcla de intelectual y político, que empezó en el frente, más homogéneo y granítico, del nacionalismo y el catolicismo progresista y que se ha ido definiendo hasta comprender los nuevos límites de una Cataluña que está por hacer.

"A Josep Benet se le combate o se le ama. Y aunque vaya vestido de gris y use corbata, está en los pocos pelos de su larga cabeza, en su frente ancha y desértica, en su barba descuidada, en la curva de sus espaldas, la definición de su actitud. La relación con Josep Benet no admite términos medios. Es como los grandes amantes: se le ama o no se le ama. He oído de él cosas gordas e hirientes, pero también he visto los ojos húmedos de la señora del bar de abajo de su casa que, mientras secaba vasos, me decía: "Este político sí que es honesto". Y desde lo más recóndito de sus carnes maternas la buena señora debía de hacer una íntima reflexión del "milagro" Josep Benet: haber casado la política con la honestidad.

"Todavía conserva el viejo aire de predicador, de monje austero que cavila sin parar. A Josep Benet le apasiona hablar y creo que a él lo que en realidad le gustaría es organizar el país hablando. Es un hombre de tertulia capaz de picotear en miles de temas que no son precisamente el cotilleo político. Una vez me dijo: "Montserrat, este país, si avanza, será por unos cuantos locos". Y es cierto: Josep Benet está loco. Lo que pasa es que su locura va unida a una actitud obstinada y febril por recomponer el extraño rompecabezas que hemos heredado desde hace siglos.

"Lo veo ahora más chupado que nunca, comido por los vientos de la acción, impulsado a pelearse con amigos de la antigua resistencia para remodelar la unidad perdida. Pero también recuerdo las largas conversaciones en su casa, cuando la tarde moría, animándome a terminar un estudio sobre los republicanos en los campos nazis. Mientras acariciaba un gato enorme y somnoliento, Josep Benet me hablaba de esa locura necesaria para seguir trabajando. La figura chupada de Josep Benet, ese manojo de huesos que parecen unidos por débiles hilos invisibles, ha estado en miles de actos que se organizaron para crear una vida colectiva más serena, más normal. Parecía entonces un monje de Ribera, siempre a la sombra. Alguna vez lo veías cuchichear con alguien, para luego apartarse y poner la mano sobre la espalda de otro a quien hacía falta convencer para alguna nueva tarea. Siempre encorvado. Siempre con su andar lento. Siempre la media sonrisa irónica y entusiasmada.

(...)

"Me lo contó una vez su mujer, que se llama Florencia: Cuando las tropas franquistas entraron en Barcelona, el joven Josep Benet estaba entre la multitud, viéndolas pasar. Había estado en el frente, era un vencido. Y en aquel momento se hizo a sí mismo una promesa: centraría su vida en la lucha para que Catalunya recuperase sus libertades. La imagen más frecuente de Benet es la del resistente. Un resistente que sabe demasiadas cosas y que parece no saberlas callar a tiempo. Abogado en múltiples casos: "Ningún preso catalán puede quedarse sin defensa", se decía a sí mismo. Así, defendió en los tiempos maniqueístas y heroicos del antifranquismo a comunistas, separatistas, trotsquistas... Compañeros de lucha, que hoy se enfrentan porque la política, quizá absurdamente, se ha sectorializado. Perito en clandes-

tinidad, consejero ecuánime, intérprete de la lógica política de los años de la resistencia, Josep Benet fue detenido un montón de veces y nunca llegó a ser encarcelado: Quizá porque llegó a conocer mejor que nadie cómo se movían las piezas del ajedrez policíaco.

(...)

"Le llaman por teléfono. Desde que hemos empezado la conversación es la cuarta vez. Se trata ahora de Max Cahner, una de las personas más preocupadas por la "normalización" de la cultura catalana. En plena fiebre electoral, en una sala oscura y glacial, Josep Benet se lanza a discutir sobre cómo ayudar a la plena realización de la Onomastica Cataloniae, el diccionario que lleva a cabo el lingüista Joan Coromines. Me parece un diálogo de marcianos. Cuando deja el teléfono, Josep Benet ya no se acuerda de la circunstancia política. Y me cuenta, con su hablar entre apasionado y racional, cómo el Institut d'Estudis Catalans todavía no ha recibido la ayuda que se merece. Cómo el filólogo Ramon Aramon, el alma del Institut, se muere de asco sin un sueldo medio decente.

(...)

"Le llaman de nuevo al teléfono. Es alguien que le reclama desde el País Valencià. "Hay problemas allí", me dice. Se levanta y anda como siempre, arrastrando los pies. Mientras se acerca al teléfono no para de hablar. Voy detrás con el bloc intentando apuntar los innumerables problemas que hay que resolver. Y repite, incansable, el verbo hacer. Hacer, realizar. Le dejo en el teléfono y voy pensando en este diálogo, fragmentado. Tan fragmentado como es la vida del senador que ganó más votos en Cataluña: intelectual, político, idealista, pragmático... Quizá porque ofrece esta imagen tan compleja y tan dispar, la gente de Cataluña confía en él. Porque siempre hay un Josep Benet con el que uno/una pueda identificarse. Y quizá, también, porque no engaña: Josep Benet sabe que está hecho a medias como todos nosotros. Como todos los fragmentos del Estado español. Que todo está por hacer. Pero él nos descubre, día a día, aquella parte más apasionante del frío iceberg de la política: la de la creación. Josep Benet es, pues, un constructor de sueños que no se engaña de los límites que hay entre el deseo y la realidad."

Montserrat Nebot a la secció "retrato" de Tele-exprés, escri-
via el 23 de febrer de 1979:

"Josep Benet, tras su porte tímido y sus ademanes suaves, esconde un carácter firme y una voluntad férrea que le ha hecho siempre llevar hasta el último extremo sus convicciones. Y convencido de que la reconstrucción de Catalunya, después de la derrota de 1939, sólo podía conseguirse con una lucha unitaria, impulsó desde siempre los organismos en los que estaban representadas todas las fuerzas catalanas y democráticas y hasta el último momento estuvo intentando, el día 22 de enero pasado, recomponer la candidatura para el Senado, Entesa dels Catalans, y al no lograrlo se presenta ahora, junto a Paco Candel y Jordi Sabartés en la candidatura Per l'Entesa que apoya el PSUC y el PTC y varios intelectuales independientes.

"Benet, que el pasado 15-J logró aglutinar más votos que ningún político sobrepasando el millón trescientos mil, ha sido el único parlamentario que abiertamente, de forma pública, se ha enfrentado a Tarradellas. Su osadía al afirmar que las negociaciones para el restablecimiento de la Generalitat se habían "podrido" en el verano de 1977, le valió una destitución por parte del President.

"Abogado e historiador, nacido un 14 de abril, pero 11 años antes de aquél en que se proclamara la República, Josep Benet no se avergüenza de confesar que es cristiano. De pequeño fue monaguillo de Montserrat y militó en la Federació de Joves Cristians. Después de la guerra fundó y fue presidente del Front Universitari de Catalunya.

"Su vinculación con la Santa Muntanya y con el abad Escarré -de quien era amigo y consejero- le llevó a organizar en 1947 las primeras fiestas populares de Montserrat, donde por primera vez se predicó públicamente la reconciliación nacional. Como promotor o participante, Benet ha figurado en todas las campañas para la recuperación de la identidad catalana desde 1951: campaña de la "P", contra Galinsoga, "Volem Bisbes catalans", "català a l'escola". Todo ello le costó numerosas detenciones y multas, retirada de pasaporte y de épocas de vida en clandestinidad.

"Ahora sus adversarios, le acusan de ser "submarino" del PSUC, porque desde que en 1971 se creó la Asamblea de Catalunya sus posturas políticas han coincidido generalmente con las del PSUC. Pero Benet, ex-militante de Unió Democràtica en los principios de la década de los 50, no ha vuelto a militar desde entonces en ningún otro partido político. Se dedicó a trabajar por la recuperación cultural y política de Catalunya desde el ámbito editorial. Fundó la primera editorial clandestina catalana, Edicions de Negra Nit, en 1946 y fue promotor y director de las Edicions Catalanes de París, donde se publicaron obras de autores de todas las tendencias políticas.

"Josep Benet ha declarado una y otra vez que él no es comunista, y quienes le conocen de cerca, aseguran que aunque su pensamiento coincida con los criterios básicos del socialismo, no es ni será nunca comunista.

"Alto y delgado, Benet sería en otro país, según su biógrafo Albert Manent, un hombre de gobierno, un ministro. Quizá por ello, el PSUC pensó en él como su futuro candidato a la presidencia de la Generalitat una vez esté aprobado el Estatut.

"Dicen que es débil de salud, pero Benet ha aguantado treinta años luchando desde varios frentes, en uno de ellos defendiendo a personajes como la viuda de Joan Comorera, a Lluís Mre Xirinachs, a Jordi Carbonell, a Maurici Serrahima, Montserrat Avilés, a los 113 de María Medianera en la caída de la Asamblea, y en otro escribiendo libros históricos, investigando, guardando documentos que probaban los crímenes cometidos en el bando nacional durante la guerra y postguerra.

"De estas horas de estudio y reflexión surgieron sus obras "Maragall i la setmana tràgica", "Catalunya sota el règim franquista" reeditada recientemente en Barcelona (la primera edición fue clandestina en París), "Marxisme català i qüestió nacional catalana" y "Desfeta i redreçament de Catalunya".

"Recuerdo que en un seminario sobre la Guerra Civil en la Escuela de Periodismo de la Iglesia, Josep Benet nos reunía en un pequeño grupo y bajaba todavía más la voz, para hablarnos de la represión del franquismo. Era el año 70, el año del proceso de Burgos y todavía el miedo era el dueño y señor de la situación".

CANDIDAT A LA PRESIDENCIA
DE LA GENERALITAT

COMUNICAT D'ACCEPTACIÓ DEL SUPORT DEL P.S.U.C A LA CANDIDATURA DEL
SENADOR JOSEP BENET A LA PRESIDENCIA DE LA GENERALITAT

Accepto i agraeixo el suport que el P.S.U.C acaba de donar oficialment a la meva candidatura d'independent al la Presidència de la nova Generalitat autònoma. Aquest suport, que representa el de centenars de milers de ciutadans i de ciutadanes de Catalunya, de tots els orígens, és un primer pas cap a l'elecció del President d'unitat que el nostre poble necessita en la difícil etapa de la construcció de l'autonomia que anem a començar.

Jo estic segur que la immensa majoria del poble de Catalunya vol ara un President d'unitat i que, per això, aplaudirà o comprendrà aquesta decisió del P.S.U.C d'aportar el seu suport a un candidat independent que, des de 1939, ha estat sempre un home d'unitat. Com també estic segur que el poble espera, com jo també espero, que els altres partits nacionals catalans, a mesura que es vagin reunint els seus òrgans màxims de direcció, consideraran la necessitat de posar-se d'acord en el nom d'un President d'unitat i decidiran d'incloure'l en les seves candidatures de diputats al Parlament de Catalunya, per tal que aquest nom pugui ser votat directament pels electors de tots els partits nacionals catalans. Perquè només així, s'aconseguirà que el primer President de la Generalitat autònoma, que ha de ser el President de tots els catalans, pugui ser designat també amb la participació del vot directe de la immensa majoria dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Un President elegit d'aquesta manera representaria el nostre poble amb una immensa força moral, en la difícil etapa de construir l'autonomia i de negociar el traspàs dels serveis amb el govern de l'Estat.

Per tot això accepto i agraeixo aquest primer suport oficial que acaba de rebre la meva candidatura. Però, alhora que faig pública la meva acceptació, vull fer constar que, en el cas que els partits nacionals catalans es possessin d'acord en el nom d'un altre candidat d'unitat, retiraria la meva candidatura i donaria el meu suport a la nova candidatura. El meu nom no serà un obstacle per la unitat.

Barcelona 10 setembre 1979

A N N E X

ELECCIONS LEGISLATIVES DEL 1er DE MARÇ DE 1979

Resultats obtinguts pel candidat JOSEP BENET de la candidatura al Senat PER L'ENTESA comparats amb els obtinguts pels candidats de les altres candidatures de la circumscripció electoral de Barcelona que van aconseguir els primers llocs en la votació.

Després de les eleccions legislatives del 1er de març, es van publicar alguns comentaris sobre la votació obtinguda pel senador Josep Benet, de la candidatura al Senat Per l'Entesa, que no corresponien a la realitat. Així, per exemple, hom va arribar a escriure que Josep Benet va aconseguir ser elegit "por los pelos", quan portà una avantatge de 99.360 vots sobre el segon de la seva candidatura i 252.791 vots sobre el primer candidat de la candidatura de Convergència i Unió que seguí a la de Per l'Entesa.

Es interessant, per tant, de facilitar les dades electorals que permeten de conèixer la realitat dels fets.

I - RESULTATS ELECTORALS DE BARCELONA-CIUTAT DE LES CANDIDATURES AL SENAT

Els resultats electorals a Barcelona-ciutat de les quatre candidatures al Senat que tingueren més votació són els següents:

P.S.C (PSC-PSOE)

Andreu..... 266.471
Cirici 246.190
Casanellas..... 228.996

741.657

PER L'ENTESA

Benet..... 256.791
Candel..... 204.576
Sabartés..... 163.676

625.043

CENTRISTES - U.C.D

J.R. Carreras... 163.780
Cuatrecases..... 163.768
Maragall..... 156.890

484.438

CONVERGENCIA I UNIO

Ainaud..... 157.200
Carreras Martí.. 139.706
Espar 133.919

430.825

Per tant, resulta que, a Barcelona-ciutat, Josep Benet obtingué el segon lloc en la votació, separant-lo només una diferència de 9.680 vots del primer candidat elegit Andreu i Abelló i aconseguint 10.801 vots més que Alexandre Cirici-Pellicer i 27.795 més que Joan Casanellas:

Andreu Abelló... 266.471
Benet..... 256.791
Cirici..... 246.190
Casanellas 228.996
Candel..... 204.576

Es interessant de conèixer també els resultats de Barcelona-Ciutat per districtes. Són els següents:

Per tant, resulta que Josep Benet va ser primer en set districtes de la ciutat de Barcelona, en els 2, 3, 4, 5, 7, 8 i 11 i que el candidat Josep Andreu i Abelló va ser primer en cinc districtes, en els 1, 6, 9, 10 i 12.

Cal remarcar que Josep Andreu i Abelló en cap districte aconseguí d'igualar la suma de vots dels dos partits que li donaren suport, com es pot observar en el quadre que publiquem, i que aquesta pèrdua de vots en sis districtes fou superior al 10% i, en conjunt, representà el 9,2%.

En canvi, Josep Benet en tots els districtes obtingué una votació major que la suma dels vots aconseguits pels dos partits que li donaren suport. Aquesta votació en alguns districtes representà més del doble. Per exemple el Districte III, on Benet superà en votació a Andreu i Abelló, PSUC i PTC, obtingueren un total de 4.974 vots, mentre Benet n'obtenia 10.806, o sigui un 160,6% més. En el Districte IV, on també Benet superà a Andreu i Abelló, els dos partits esmentats obtingueren un total de 5.411 vots, mentre Benet n'obtenia 10.806, o sigui un 99,7% més. En el districte VI, en el que Andreu i Abelló superà a Josep Benet per només 142 vots, els dos partits esmentats obtingueren un total de 4.377 vots, mentre Josep Benet n'obtenia 10.693, o sigui un 144,3% més. En el Districte VIII, on Benet també superà a Andreu i Abelló, els dos partits obtingueren un total de 10.945 vots, mentre Benet n'obtenia 22.984 o sigui un 110,0% més i, finalment, en el Districte XI, els dos partits obtenien un total de 4.428 vots, mentre Josep Benet n'obtenia 11.035, o sigui un 149,2 % més.

En resum a la ciutat de Barcelona, el candidat Josep Andreu i Abelló no aconsegueix d'arribar a la suma dels vots dels dos partits que li donaren suport. Aquests dos partits a Barcelona-ciutat obtingueren la suma de 293.371 vots, mentre que Andreu i Abelló n'obtenia 266.471, o sigui 26.900 vots menys. En canvi, Benet obtingué 256.791 vots, mentre que la suma dels vots dels dos partits que li donaren suport, P.S.U.C i P.T.C, representa 156.684 vots. O sigui, que a Barcelona-ciutat Benet obtingué 100.107 vots més que els obtinguts per aquests dos partits.

II - RESULTATS ELECTORALS A LA TOTAL CIRCUMSCRIPCIO ELECTORAL DE LA "PROVIN-
CIA"DE BARCELONA

Els resultats electorals de les quatre candidatures que a la totali-
tat de la circumscripció electoral de la província de Barcelona (inclosa
Barcelona-ciutat) obtingueren major votació són els següents:

P.S.C (PSC-PSOE)

Andreu..... 747.982
Cirici..... 701.441
Casanellas..... 671.816

2.121.239

PER L'ENTESA

Benet..... 623.725
Candel..... 524.365
Sabartés..... 449.225

1.597.315

CONVERGENCIA I UNIO

Ainaud..... 370.934

Carreras M. 335.800

Espar..... 321.166

1.035.900

CENTRISTES - UCD

J.R. Carreras... 334.456

Cuatrecases..... 333.624

Maragall..... 316.607

984.687

III - RESUM

Resumint resulta que les votacions obtingudes foren per ordre de votació:

Barcelona-ciutat

Andreu Abelló.....	266.451	vots
Josep Benet.....	256.791	"
Alexandre Cirici.....	246.190	"
Joan Casanellas.....	228.996	"
Francisco Candel.....	204.576	"
J. Carreras de Nadal..	163.780	"
Carlos Cuatrecasas....	163.768	"
Jordi Sabartés.....	163.768	"
Josep M. Ainaud.....	157.200	"
Juan A. Maragall.....	156.890	"
J, Carreras Martí.....	139.706	"
Josep Espar.....	133.919	"

Província (sense Barcelona-ciutat)

J. Andreu Abelló.....	481.511	vots
Alexandre Cirici.....	455.251	"
Joan Casanellas.....	442.820	"
Josep Benet.....	366.934	"
Francisco Candel.....	319.789	"
Jordi Sabartés.....	285.549	"
Josep M. Ainaud.....	213.734	"
J. Carreras Martí.....	196.094	"
Josep Espar.....	187.247	"
J. Carreras Nadal.....	170.676	"
Carlos Cuatrecasas....	169.856	"
Juan A. Maragall.....	159.717	"

Província Barcelona. Resultats totals (incloent Barcelona-ciutat)

J. Andreu Abelló.....	747.982	vots
Alexandre Cirici.....	701.441	"
Joan Casanellas.....	671.816	"
Josep Benet.....	623.725	"
Francisco Candel.....	524.365	"
Jordi Sabartés.....	449.225	"
Josep M. Ainaud.....	370.934	"
J. Carreras Martí.....	335.800	"
J. Carreras Nadal.....	334.456	"
Carlos Cuatrecasas....	333.624	"
Josep Espar.....	321.166	"
Juan A. Maragall.....	316.607	"

Referint-nos a la votació total obtinguda per Josep Benet a tota la circumscripció electoral i comparant-la amb la dels altres candidats, resulta:

Andreu	(747.982 - 623.725) = 124.260	vots de menys
Cirici	(701.441 - 623.725) = 77.761	" " "
Casanellas	(671.816 - 623.725) = 48.091	" " "
Candel	(623.725 - 524.365) = 99.360	vots de més
Sabartés	(623.725 - 449.225) = 174.500	" " "
Ainaud	(623.725 - 370.934) = 252.791	" " "
Carreras M	(623.725 - 335.800) = 287.925	" " "
Espar	(623.725 - 321.166) = 302.559	" " "
Carreras N	(623.725 - 334.456) = 289.269	" " "
Cuatrecasas	(623.725 - 333.624) = 290.101	" " "
Maragall	(623.725 - 316.607) = 307.118	" " "

Resulta, per tant, que l'avantatge aconseguida per Josep Benet a Barcelona-ciutat, on obtingué el segon lloc en la votació, separat només per 9.680 vots d'Andreu i Abelló, és perduda a la circumscripció de Barcelona-província, en la que aquest darrer obtingué una avantatge de 114.577 vots sobre Josep Benet.

IV - SUMA DELS VOTS ACONSEGUITS A LA TOTAL CIRCUMSCRIPCIÓ DE LA PROVINCIA DE BARCELONA PELS PARTITS QUE DONAREN SUPORT A LES CANDIDATURES AL SENAT I COMPARACIÓ AMB LA VOTACIÓ TOTAL ACONSEGUIDA PELS CANDIDATS

1.- Suma dels vots dels partits P.S.C (PSC-PSOE) i Esquerra Republicana de Catalunya - Front Nacional de Catalunya.

P.S.C (PSC-PSOE)..... 693.056 vots
 E.R.C - F.N.C..... 88.578 "

781.634 vots

Votació total aconseguida pels seus candidats al Senat:

Andreu i Abelló..... 747.982 vots
 Cirici..... 701.441 "
 Casanellas..... 671.816 "

Per tant,

Andreu (781.634 - 747.982) = 33.652 vots menys que la suma dels partits
 Cirici (781.634 - 701.441) = 80.193 id.
 Casanellas (781.634 - 671.816) =109.818 id.

2.- Suma dels vots dels partits P.S.U.C i P.T.C:

P.S.U.C 435.816 vots

P.T.C 35.918 "

471.734 vots

Votació total aconseguida pels candidats als que donaren suport:

Benet (623.725 - 471.734) = 151.991 vots més que la suma dels vots dels partits.

Candel (524.365 - 471.734) = 52.631 id.

Sabartés (541.734 - 449.225) = 22.509 vots menys que la suma dels vots dels partits

3.- Vots de Convergència i Unió: 361.553

Votació total aconseguida pels seus candidats al Senat:

Ainaud 370.943 vots

Carreras i Martí 335.800 "

Espar 321.166 "

Per tant,

Ainaud	(370.934 - 361.553) = 9.381	vots més que C i U al Congrés
Carreras i Martí	(361.553 - 335.800) = 25.753	" menys " " "
Espar	(361.553 - 321.166) = 40.387	" " " " "

4.- Vots de Centristes - U.C.D.: 386.662

Votació aconseguida pels seus candidats al Senat:

J.R. Carreras	334.456	vots
Cuatrecasas	333.624	"
Maragall	316.607	"

Per tant,

J.R. Carreras	(386.662 - 334.456) = 52.206	vots menys que al Congrés
Cuatrecasas	(386.662 - 333.624) = 53.038	" " " " "
Maragall	(386.662 - 316.607) = 70.055	" " " " "

Resulta, doncs, que a Josep Benet van votar-lo 151.991 persones que no votaren ni P.S.U.C., ni P.T.C, en les eleccions per al Congrés de Diputats, o sigui que més del 24% dels seus votants van ser persones que van votar a altres partits per al Congrés, com P.S.C (PSC-PSOE), E.R.C, Convergència i Unió, Centristes - U.C.D. El fet que cap dels candidats de la coalició PSC-ERC per al Senat aconseguís ser votat, com hem vist, per la totalitat de persones que votaren aquests dos partits per al Congrés de Diputats, al igual que

els candidats al Senat de Convergència i Unió, Carreras i Martí, i Espar, així com la totalitat dels candidats de Centristes - U.C.D, demostra el que estem dient.

Per tant; només Benet (amb 151.991 vots de més que la suma dels obtinguts pels partits que li donen suport), Candel (amb 52.631 vots de més que la suma dels obtinguts pels partits que li donen suport) i Ainaud (amb 9.381 vots més que Convergència i Unió) aconseguen votacions superiors a les dels partits que els donen suport. Vots que com s'ha demostrat provenen de les candidatures al Senat que no aconseguen igualar la votació del grup al que corresponen en el Congrés.

Hi ha, doncs, una fuga de vot, tant en el cas PSC-ERC, com en el de Convergència i Unió (considerada globalment i exceptuant els 9.381 vots de més de Ainaud) i en el de Centristes - U.C.D., que es dirigeix vers les candidatures de Benet i Candel, de la que en resulten els 151.991 vots de més de Benet i els 52.631 de més de Candel.

Tanmateix, aquest nombre de 151.991 persones que votaren a Josep Benet i no votaren el P.S.U.C, ni el P.T.C i, per tant, l'esmentat percentatge del 24%, serien exactes si fos cert que totes les persones que votaren P.S.U.C i P.T.C per al Congrés van votar també "Per l'Entesa" i, per tant, per Josep Benet per al Senat. Però, en la realitat no fou així. No tots els que votaren P.S.U.C o P.T.C votaren també la candidatura de "Per l'Entesa". En la revista teòrica del P.S.U.C, "Nous Horitzons", en el número del mes de maig de 1979 Josep M. Maymó ho reconeix en escriure que "mentre la candidatura "Per l'Entesa" duplicava o triplicava als barris populars tradicionals els vots del P.S.U.C, als barris d'immigració rarament els igualava i, fins i tot, s'ha donat el cas que molts milers de votants comunistes han votat per al Senat els tres candidats socialistes. L'única explicació a aquest fet és que una part important dels nostres votants tenen amb el P.S.U.C una confiança de classe, però encara no s'identifiquen amb la nostra política; al moment de votar per al Senat, en no trobar els candidats comunistes, donaven el seu vot als socialistes".

Aquests "molts milers de votants" del P.S.U.C que no votaren "Per l'Entesa" i, per tant, per Josep Benet han de restar-se doncs del total de vots que anteriorment hem calculat que aportaren els electors del P.S.U.C a Josep Benet al atribuir teòricament tots els vots del P.S.U.C en les eleccions Diputats a la candidatura per al Senat encapçalada per Josep Benet. Essent així, aquests "molts milers de votants" del P.S.U.C que hem de restar, correspon substituir-los per "molts milers de votants" d'altres partits, que incrementen els 151.991 persones que no votaren ni P.S.U.C ni P.T.C i votaren per Benet. Per tant, l'esmentat 24% ha d'incrementar-se també en alguns punts més.

V - ELS RESULTATS ELECTORALS I ELS SENADORS ELEGITS EN EL CONJUNT DE CATALUNYA

Finalment, és interessant de comparar el nombre total de vots que aconseguí cada una de les quatre candidatures al Senat, sumant els vots de tots els candidats, amb el nombre de senadors elegits a tot Catalunya. El resultat és:

P.S.C (PSC-PSOE)

Barcelona.....	2.121.239	vots	
Tarragona.....	232.231	"	
Lleida.....	139.691	"	10 Senadors
Girona.....	214.106	"	270.000 vots per Senador

2.707.267 vots

PER L'ENTESA

Barcelona.....	1.597.315	vots	
Tarragona.....	104.477	"	
Lleida.....	62.720	"	1 Senador
Girona.....	68.389	"	1.800.000 vots per Senador

1.832.901 vots

CENTRISTES - U.C.D

Barcelona.....	984.687	vots	
Tarragona.....	186.155	"	
Lleida.....	162.035	"	4 Senadors
Girona.....	163.780	"	370.000 vots per Senador

1.494.657 vots

CONVERGENCIA I UNIO

Barcelona.....	1.035.900	vots	
Tarragona.....	112.947	"	
Lleida.....	80.988	"	1 Senador
Girona.....	163.780	"	1.400.000 vots per Senador

1.493.615 "

Per tant,

P.S.C (PSC-PSOE) amb 2.707.267 vots obtinguts

10 senadors elegits. Representa, per tant, 270.726 vots per Senador elegit.

Per l'Entesa amb 1.832.901 vots obtinguts

1 senador elegit. Representa, per tant, 1.832.901 vots per senador elegit.

Centristes - UCD amb 1.494.657 vots obtinguts

4 senadors elegits. Representa, per tant, 373.664 vots
per senador elegit.

Convergència i Unió amb 1.493.615 vots obtinguts

1 senador elegit. Representa, per tant, 1.593.615 vots
per senador elegit.

O sigui que Josep Benet, l'únic senador elegit de la candidatura "Per l'Entesa", porta la representació de 1.832.901 vots.

Igualment, l'únic senador elegit de la candidatura Convergència i Unió, Jaume Casademont, porta la representació de 1.493.615 vots.